

จากแม่ ถึงลูก

เพียงนิล ศิริเกษม

ถ่ายทอดประสบการณ์ภายใน เพื่อเป็นกำลังใจในการปฏิบัติธรรม

จากแม่ไปถึงลูก กฟฐ ๒๐๑๗ • ๒๕๖๗

ถึงลูก
ลูกจ๋า...อย่าประมาท หมั่นทำความละเอียดอยู่เสมอ
อย่าอ้างว่า หนูต้องทำการบ้านเยอะ หนู่วงนอน และสารพัดจะอ้าง
สำหรับการทำใจหยุด ใจนิ่ง ต้องไม่มีข้ออ้างนะจ๊ะ ทำให้ได้ทุกวันสม่ำเสมอ
วิชาทางโลก เป็นวิชาที่เรียนติด แต่วิชาทางธรรม เป็นวิชาที่เรียนต่อ
ต่อชีวิตของลูกให้มีความสุข ความสำเร็จตลอดไปทุกภพทุกชาติ

จากแม่

ประวัติของพี่นิล (เพียงนิล ศิริเกษม)
เกิด พ.ศ.๒๕๓๕ ที่กรุงเทพฯ
พ.ศ.๒๕๔๒ เรียนจบมัธยมศึกษาตอนต้น
ที่โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์
พ.ศ.๒๕๔๔ จบมัธยมปลายที่โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย
พ.ศ.๒๕๔๘ จบปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เริ่มมีความสนใจในเรื่องสมาธิปฏิบัติตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ต่อมาขณะที่เรียนคณะ
วิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้สมัครเข้าชมรมพุทธศาสตร์ และได้มีโอกาสไปที่ศูนย์
พุทธจักรปฏิบัติธรรมเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๘ จึงเริ่มสนใจวิธีปฏิบัติธรรมวิชาธรรมกาย
 และได้ฝึกปฏิบัติธรรมในระหว่างเรียนมาเรื่อยๆ จนกระทั่ง พ.ศ.๒๕๕๓ จึงได้ไปวัดพระธรรมกาย
(ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม) อีกครั้ง ในขณะนั้นมีครอบครัวแล้ว มีบุตร ๒ คน ซึ่งได้พามา
ทำบุญในงานบุญใหญ่ เช่น ทอดกฐิน และทอดผ้าป่าประจำปีทุกครั้ง พร้อมกับญาติพี่น้อง และ
ได้มีโอกาสร่วมกับกลุ่มสหธรรมิกตั้งกลุ่ม "ธรรมธารา" ขึ้น ช่วงนี้ไม่มีโอกาสฝึกปฏิบัติธรรม
อย่างจริงจัง โดยมีพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำรงชัย เป็นพระอาจารย์

จากแม่ถึงลูก

เพียงนิล ศิริเกษม

จากแม่ถึงลูก

เพียงนิล ศิริเกษม เขียน

พิมพ์ครั้งแรก : วารสารกัลยาณมิตร สิงหาคม พ.ศ.๒๕๓๗

รวมเล่มพิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม พ.ศ.๒๕๓๘

พิมพ์จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๖

พิมพ์จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

จัดทำโดย ชมรมคหบดีสัมพันธ์

พิมพ์ที่ สุขุมวิทการพิมพ์

โดยได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๒๑

ISBN 974-8235-55-6

อ่านหนังสือ E-Book ธรรมะที่

<http://www.kalyanamitra.org>

คำขึ้นชม

จดหมาย “จากแม่ถึงลูก” เป็นหนทางแห่งบุญที่ผู้เขียนมิใช่เพียงแค่อบรมบ่มนิสัยลูกสมัยใหม่ ให้เตรียมตัวเดินทางบนถนนชีวิตที่เต็มไปด้วยหลุมบ่อ อุปสรรคขัดขวางอย่างระมัดระวังตนเท่านั้น ยังเพื่อแผ่ไปยังแม่ทั้งหลายที่ไม่มีโอกาสบ่มฟักสายเลือดให้ออกมาเป็นล้นบรูซ หรือผู้มีสัมมาทิฐิ ซึ่งจะเป็นปัจจัยประกอบให้การหลุดพ้นวัฏสงสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว

หากในบรรณพิภพมีคนอย่างคุณเพียงนิล ศิริเกษม ลัก ๑๐ คน โลกที่มนุษย์มีกิเลสตัณหามากกว่าผู้สนใจฝึกการหยุดนิ่งของใจและกาย คงจะน่าอยู่อาศัยกว่าปัจจุบันมากเลยทีเดียว

สุชาติ มณีวงศ์

กรรมการผู้จัดการบริษัท ทริลเลียนส์ จำกัด

เจ้าของรายการ “กระจกหกด้าน”

ความชื่นชมของหนังสือเล่มนี้ อยู่ที่สามารคน้อมนำผู้อ่านให้มีความเข้าใจ และมีอารมณ์สอดคล้อง... ลื่นไหลไปกับตัวหนังสือที่ถูกถอดถ่ายออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

ผู้เขียน “คุณป๊อ” ไม่ใช่ นักเขียนอาชีพ หากความตั้งใจในความปรารถนาดีที่จะส่งทอดความรู้สึกรวมทั้งงดงามกว่า สิ่งที่ดีกว่าให้แก่ผู้อ่าน “คือ เหตุดี” ที่ทำให้งานได้อรรถรสอย่างสมจริง เพราะใจเท่านั้นที่จะพาใจให้ติดตามไปด้วยกัน ในถนนแห่งความสุข...ของเส้นทางสายกลาง

เกษมสุข ภมรสติธย์ (พีไล)

“จากแม่ถึงลูก” เป็นหนังสือที่อ่านเข้าใจง่าย เนื้อหาละเอียด ได้สาระใจความมากเหลือเกิน ไม่ใช่่ง่ายที่จะถ่ายทอดเรื่องทีละเอียดซับซ้อนให้เป็นเรื่องทีอ่านง่าย ขณะทีอ่านใจก็ละเอียด และอยากปฏิบัติธรรมคล้อยตามไปกับตัวอักษร บางครั้งศูนย์กลางกายรู้สึกใสสว่างไปตามผู้เขียนเลยทีเดียว อยากให้ทุกคนได้อ่านเพราะมีประโยชน์มาก หากอ่านได้ยาก และจะเป็นกำลังใจทีดีสำหรับผู้รักการปฏิบัติธรรม

เมตตา สุวชิตวงศ์

DM & S Advertising

นึกไม่ถึงเลยทีคุณเพียงนิล ซึ่งเป็นแม่บ้านมีบุตรสาว ๒ คน ต้องทำหน้าทีเป็นทั้งพ่อและแม่ ดูแลอบรมเลี้ยงดูลูกด้วยตัวคนเดียว จะได้มีโอกาสใช้เวลาว่างซึ่งมีเพียงน้อยนิด หมั่นฝึกฝนปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอจนได้เข้าถึงพระธรรมกาย และยิ่งกว่านั้น ยังได้ศึกษาวิชาธรรมกายทีละเอียดลึกซึ้งขึ้น จนสามารถช่วยตัวเอง แล้วยังสามารถถ่ายทอดวิธีปฏิบัติออกมาสอนลูก ข้าพเจ้ายิ่งอ่านก็ยิ่งอยากปฏิบัติตาม และยิ่งทีในการเป็นแม่บ้านทีมีภาระมาก ยังสามารถทำได้ถึงเพียงนี้ และนี่ก็ถือได้ว่าเป็นแบบอย่างทีดีทีคุณเพียงนิลได้พิสูจน์ให้เห็นว่า “ไม่มีเวลา ไม่มีในโลก” นี้เป็นเรื่องจริง

คุณเพียงนิลใช้ภาษา่าง่าย เข้าใจง่าย ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่่าน่าจะปฏิบัติตามได้ไม่ยาก และข้าพเจ้ามั่นใจว่่านหนังสือ “จากแม่ถึงลูก” นี้ จะทำให้เกิดกำลังใจแก่ผู้อ่านซึ่งมีชีวิตประจำวันไม่แตกต่างไปจากคุณเพียงนิลจะได้ปฏิบัติจนสามารถช่วยตนเองและผู้อื่น สามารถไปพบปะผู้ละโลก และสามารถนำบุญไปให้แก่บรรพบุรุษทีล่วงลับไปแล้วได้

ข้าพเจ้าได้อ่านวิธีการสั่งสอนธรรมปฏิบัติแก่ลูกของคุณเพียงนิล แล้วรู้สึกน่่านุโมทนา จึงอยากให้อ่านบ้าง

พัชรี เบ็ญจวิลาส

ผู้จัดการบริษัท ไทยโพลิชแทรกเวลเอเยนซี จำกัด

การเดินทางอันมหัศจรรย์

มนุษย์เราสนใจใฝ่รู้เรื่องราวของจักรวาลมานับแต่อดีตกาล ทุกครั้งที่เราแหงนดูท้องฟ้ายามราตรี เราจะเห็นดวงดาวสุกสกาวระยิบระยับ และแล้วจินตนาการของเราก็ฝันไปไกล

ณ วันนี้ วิทยาการก้าวหน้าทางอวกาศทำให้มนุษย์เดินทางไปได้ไกลแสนไกล แต่ดินแดนหนึ่งที่มนุษย์ส่วนใหญ่ยังไม่มีโอกาสค้นพบ ทั้งที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด นั่นก็คือภายในตัวมนุษย์นี่เอง ตัวมนุษย์เราที่แหละคือดินแดนอันลึกลับ และเป็นสิ่งประหลาดของจักรวาลที่น่าศึกษาค้นคว้าเป็นที่สุด เป็นศาสตร์ที่ถือว่าสุดยอดยิ่งกว่าศาสตร์ใดๆ

ผมได้อ่านเรื่อง “จดหมายจากแม่ถึงลูก” ของกัลยาณมิตรเพียงนิลศิริเกษม ด้วยความประทับใจอย่างยิ่ง ไม่นึกเลยว่าผู้เขียนจะสามารถเล่าประสบการณ์ภายใน มาเป็นการเดินทางอันน่าอัศจรรย์ โดยผ่านมิติแห่งเวลาคือศูนย์กลางกาย ซึ่งผมเองพยายามเดินทางมากกว่า ๑๐ ปีแล้ว แต่ยานแก้วของผมยังบินวนเวียนไม่ไปถึงไหน อยู่แต่ในความมืดและว่างเปล่า แต่แม้กระนั้นก็ยังได้ความสุขและสงบในจิตใจ และมีความหวังว่าวันหนึ่งเราจะมีโอกาสได้พบเส้นทางแห่งแสงสว่างนี้เช่นเดียวกับคนอื่นเหมือนกัน

ไม่น่าเชื่อเลย ที่ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้จะสามารถถ่ายทอดประสบการณ์อันล้ำค่านี้มาเป็นตัวหนังสือ ที่เขียนได้ละเอียดจนรู้สึกสนุก ตื่นตาตื่นใจเหมือนได้เดินทางไปด้วยจริงๆ และเขียนด้วยภาษาง่ายๆ เหมือนแม่คุยกับลูก ฟังเบาๆ สบายๆ และจิตใจก็ฟูเอิบอัมตามไปด้วย

ในเล่มนี้มีหลายเรื่องที่ก่อนนี้เวลาได้ยินเขาเล่ากันก็ชอบฟัง หลายครั้งอยากแอบถามหลวงพ่อกันแต่ก็ไม่กล้า เช่นเรื่องการเดินทางย้อนอดีต

ของตัวเอง แต่คราวนี้ได้อ่านเต็มอัม เมื่อตอนอ่านจากวารสารกัลยาณมิตร อ่านแล้วหน้าขาดตอน พอสนุกๆ ต้องคอยอ่านฉบับหน้า คราวนี้เอมารวมเล่มได้อ่านรวดเดียวจบเลย ดีจริงๆ

ขอกราบอนุโมทนาบุญกับผู้เขียน ที่ทำให้ได้ข้อคิด ได้กำลังใจ อ่านแล้วทำให้ย่นเวลาสู่เป้าหมายแห่งชีวิต อ่านแล้วอยากให้คนอื่นได้อ่านกันทุกคนเลย

มานิต รัตนสุวรรณ

ประธานกรรมการ

บริษัท เมืองแก้วมณี จำกัด

จากใจผู้เขียน

“จากแม่ถึงลูก”นี้เป็นจดหมายที่ผู้เขียนได้เขียนถึงลูกสาวของผู้เขียนเอง ที่กำลังนั่งสมาธิฝึกปฏิบัติธรรมอยู่บนดอยสุเทพ-ปุย จ.เชียงใหม่ ร่วมกับเพื่อนยุวกัลยาณมิตรอีกหลายคน ผู้เขียนมีเจตนาเขียนเพื่อแนะนำแนวทางปฏิบัติธรรมซึ่งได้จากประสบการณ์ของตนเอง มาถ่ายทอดให้ลูกได้ทราบ เพื่อที่จะนำไปปฏิบัติด้วยตนเอง และในจดหมายทุกฉบับผู้เขียนได้เขียนถึงผลของการปฏิบัติธรรม ซึ่งตนเองได้รู้จริง เห็นจริงในการปฏิบัติธรรมมาแล้วให้ลูกฟัง เพื่อให้รู้ว่า ผลของการปฏิบัติธรรม นอกจากได้เรียนรู้และได้เห็นธรรมะเป็นขั้นตอนของการปฏิบัติ ตามลำดับความละเอียดของใจแล้วยังให้ความสุขความปิติใจ อันเป็นผลที่ได้มาพร้อมๆ การรู้เห็นธรรมะภายใน จากการดำเนินจิตเข้าไปในกลางของกลาง ที่ต้องอาศัยการหยุดนิ่งของใจเป็นหนทางเข้าไปสู่ทางสายกลาง ผ่านภายในกายต่างๆ ไปสู่กายธรรม ซึ่งมีจริง อยู่ภายในกายของมนุษย์ทุกคน และสามารถพิสูจน์ให้รู้แจ้งเห็นจริงด้วยตนเองได้ ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ได้เมตตาอบรมสั่งสอนการปฏิบัติธรรมนี้ ทั้งแก่ผู้เขียนและลูกศิษย์ รวมทั้งผู้สนใจต่างๆ ยังผลให้ผู้ปฏิบัติธรรมได้ปฏิบัติจนสามารถรู้แจ้งเห็นจริง เข้าถึงธรรมะละเอียดภายใน ได้เข้าถึงสภาวะที่แท้จริงคือพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังขรัตนะภายในได้เป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน

ผู้เขียนได้เล่าประสบการณ์ภายในจากผลของการนั่งสมาธินี้ เพื่อเป็นแนวทางให้ลูกได้นำไปปฏิบัติด้วยตนเอง และเพื่อเป็นกำลังใจในการ

ฝึกปฏิบัติ เพราะการฝึกนั่งต้องใช้ความอดทน และความสม่ำเสมอในการนั่งสมาธิปฏิบัติ ซึ่งอาจต้องใช้เวลาในการฝึกหัดนั่งไปสู่ความสำเร็จ ในการเข้าถึงธรรมะภายใน ผู้เขียนมิได้มีเจตนาเขียนเพื่อโอ้อวดใดๆ เป็นการเขียนออกจากใจของแม่ถ่ายทอดไปถึงลูก โดยสอดแทรกคำสอนอบรมลูก ทั้งทางโลกและทางธรรมควบคู่กันไป เป็นสำนวนธรรมดาแบบเรียบง่าย ไม่ใช่สำนวนของนักประพันธ์ และไม่ได้เป็นการเขียนตามหลักของวิชาการ เป็นเพียงประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรมของตนเองที่ถ่ายทอดไปถึงลูกๆ

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยได้ทราบ และท่านได้ดำริถึงประโยชน์ที่ผู้อ่านจะได้รับจากข้อความในจดหมายนี้ จึงเมตตาให้นำไปตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาณมิตรเป็นจำนวน ๑๒ ฉบับ ติดต่อกันเรื่อยมา เมื่อจบจดหมายฉบับสุดท้ายแล้ว กองบรรณาธิการ วารสารกัลยาณมิตร ได้จัดพิมพ์รวมเป็นเล่มฉบับพ็อกเก็ตบุ๊กขึ้นมา เพื่อให้สะดวกในการเผยแพร่ ออกไปในวงกว้างขึ้น ผู้เขียนหวังว่า ท่านผู้อ่านคงจะได้รับประโยชน์จากเนื้อหาของหนังสือบ้างไม่มากก็น้อย

ขออารมย์ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตเจ้าทุกๆ พระองค์ในอายตนะนิพพาน และบุญที่บังเกิดขึ้นจากการจัดทำหนังสือนี้ขึ้นมาเพื่อประโยชน์ในทางธรรม จงดลบันดาลให้ทุกๆ ท่านที่ได้จัดทำหนังสือ และผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ จงมีดวงตาเห็นธรรม รู้แจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย จงทุกท่านเทอญ

กราบอนุโมทนาบุญ

เพียงนิล ศิริเกษม

จากใจผู้พิมพ์

“จากแม่ถึงลูก” นี้เป็นฉบับรวมเล่มครั้งแรก หลังจากพิมพ์ลงในวารสารกัลยาณมิตรมาแล้วรวม ๑๒ ตอน วัตถุประสงค์ประการหนึ่งในการจัดพิมพ์ครั้งนี้คือ เพื่อเทิดพระคุณแม่ในโอกาส “วันแม่แห่งชาติ” ซึ่งตรงกับวันเฉลิมพระชนมพรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

ความรักของแม่ที่มีต่อลูกมากมายยิ่งใหญ่มหาศาลจนไม่อาจคำนวณได้ ดวงใจของผู้เป็นแม่เปี่ยมด้วยพลังแห่งความรัก หนักแน่นกว่าท้องฟ้าและแผ่นดิน ดวงใจของแม่มีแต่ความปรารถนาดี และให้อภัยแก่ลูกเสมอ คุณเพียงนิล ศิริเกษม แม่มีใช้นักเขียนอาชีพ แต่ด้วยดวงใจแม่ได้บรรจงร้อยเรียงความรักที่มีต่อลูก ถ่ายทอดออกมาเป็น “จากแม่ถึงลูก” ด้วยปรารถนาให้ลูกพบกับความสุขที่แท้จริง อันเกิดจากการประพฤติปฏิบัติธรรม ในรูปแบบจดหมายเล่าประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้นกับตนเองสู่ลูก นอกจากนี้ ผู้เขียนยังสะท้อนเรื่องราวทางพระพุทธศาสนา เป็นการปลุกฝังคุณธรรม โดยเฉพาะสัมมาทิฐิแก่ลูก ในขณะยังเป็นไม้อ่อน เพื่อเป็นก้าวแรกอันสำคัญของลูกให้ได้เติบโตขึ้นเป็นสัตบุรุษ “จากแม่ถึงลูก” จึงเป็นกรณีตัวอย่างที่น่าศึกษา เหมาะสำหรับผู้ที่ เป็นพ่อ แม่ ลูก ตลอดจนในวงศาคนญาติ เพื่อจรรโลงความรักและความเข้าใจกันของทุกคนในครอบครัว

สิงหาคม ๒๕๓๘

สารบัญ

คำชื่นชม	๑
การเดินทางอันมหัศจรรย์	๔
จากใจผู้เขียน	๖
จากใจผู้พิมพ์	๘
ฉบับที่ ๑ ธรรมะกับชีวิตประจำวัน	๑๑
ฉบับที่ ๒ ภาพในกลาง	๒๑
ฉบับที่ ๓ เทพธิดาในต้นไม้ใหญ่	๓๑
ฉบับที่ ๔ ความสำเร็จขั้นแรกของการนั่งสมาธิ	๔๓
ฉบับที่ ๕ ใจหยุดได้อย่างไร	๕๕
ฉบับที่ ๖ เห็น, ได้, เป็นพระธรรมกาย	๖๕
ฉบับที่ ๗ ช่วยพ่อของลูก	๗๕
ฉบับที่ ๘ ย้อนหลังไปสู่อดีต	๘๗
ฉบับที่ ๙ ก่อนเกิดมาจากไหน	๙๙
ฉบับที่ ๑๐ เทียวป่าหิมพานต์	๑๑๑
ฉบับที่ ๑๑ ละโลกแล้วไปไหน	๑๒๓
ฉบับที่ ๑๒ บุญและพระรัตนตรัย	๑๓๕

ธรรมะกับชีวิตประจำวัน

น้อต, นุ่น ลูกรัก

ขณะนี้แม่เชื่อว่า ลูกคงนั่งสมาธิกับเพื่อนๆ ยุวกัลยาณมิตรอย่างมีความสุข ธรรมะคงละเอียดยิ่งๆ ขึ้นไป ถ้าแม่ไม่ติดภารกิจที่บ้าน คงได้นั่งต่อกับพวกหนูด้วย กำลังนั่งได้ดีทีเดียว แม่มีความสุขในการนั่งมาก นั่งครั้งล่าสุดที่หลวงพ่อบอกท่านให้พวกเรานั่งเข้ากลางให้ละเอียด โดยการทบทวนใหม่ เริ่มจากดวงปฐมมรรคไปจนถึงภายในกายจนครบ ๑๘ กาย แล้วให้เข้ากลางองค์พระไปอย่างสบายๆ โดยไม่มีการลุ้น เร่ง เฟ่ง จ้อง

ที่ลูกถามว่า เราจะรู้ตัวได้อย่างไรว่ากำลังลุ้นหรือเปล่า จากที่แม่สังเกตตัวเอง ถ้าลุ้นละก็ ยิ่งนั่งก็ยิ่งตื้อ ใจมันหนักๆ ตื้อๆ เข้าไปในกลางแทนที่จะกว้างออกไป กลับแคบลง องค์พระที่เราเข้าไปถึง ถ้าใจเบาสบาย ไม่มีการลุ้น องค์พระจะขยายใหญ่ขึ้น (ไม่ใช่ปาฏิหาริย์ให้ท่านใหญ่ขึ้นนะ แต่เป็นการเข้าไปถึงองค์ที่ใหญ่ขึ้นเอง ไม่ใช่ฝึกให้ท่านองค์ใหญ่ขึ้น องค์พระจะใส สว่าง และชัดเจนขึ้นตามลำดับ กายขยายกว้างออกไปตามกาย

องค์พระที่ใหญ่ขึ้นเช่นกัน) ยิ่งเข้ากลางดิ่งลงไปอย่างรวดเร็วก็ยิ่งเบาสบาย เหมือนเวลาลูกเล่นเปียโน ถ้าลูกสบายใจก็จะเล่นได้สบายมือ และมีเสียงไพเราะต่อเนื่องกัน ลูกก็จะมีความรู้สึกว่าสนุก ไม่รู้สึกว่าเมื่อย หรือเบื่อที่จะเล่นต่อไป การเข้ากลางก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่มีการลื่น ยิ่งเข้ากลางไปยิ่งเร็วขึ้น ยิ่งสบาย มีความสุขมากขึ้น ไม่มีความรู้สึกว่าเป็นหรือเมื่อย ตรงกันข้าม ถ้าหนูเล่นเปียโนด้วยอารมณ์ที่ไม่ดี การกดของนิ้วมือก็ดูจะหนักๆ ไม่เบาสบาย มันจะสะดุดมือ ฟังก็ไม่ไพเราะต่อเนื่องกัน แล้วก็พาลเบื่อไม่อยากเล่นต่อ ลูกเห็นไหมว่าอยู่ที่ใจสบายๆ หรือใจหยุด ใจนิ่งไม่ว่าเรื่องทางโลกหรือทางธรรม ก็จะนำไปสู่ความสุขและความสำเร็จในที่สุด

ที่แม่ว่าแม่มีความสุขดี เพราะเวลาเข้ากลาง องค์พระก็ขยายใหญ่ขึ้นๆ การเข้ากลางก็เร็วขึ้นๆ จนเหมือนโดนดูดดูดเข้าไปเลย เสียงหลวงพ่อกถามพวกหนูว่า เวลานี้องค์พระใหญ่เท่าไรแล้ว บางคนก็ว่าใหญ่เท่าตอชใหญ่เท่าเรือนตำหนัก ใหญ่เท่าตัวเมืองเชียงใหม่ เรื่อยๆ ไปจนใหญ่เท่าโลกเท่าจักรวาล แม่ก็เข้ากลางดูองค์พระไปเรื่อยๆ องค์พระใหญ่ขึ้นๆ จนมองเห็นจักรวาลเป็นเพียงจุดเล็กๆ ในกลางองค์พระ ความรู้สึกมองกายหายไปที่นั่นอยู่ ค่อยๆ หลุดติดเข้าไปในความละเอียดของกลางเรื่อยๆ ไปตามลำดับ จนเข้าไปในความละเอียดทั้งหมด จนเหมือนไม่มีตัวแม่ นั่งอยู่เลย มีแต่องค์พระ ไม่มีความรู้สึกว่าเป็นตัวเราเลย เราเป็นองค์พระ องค์พระเป็นตัวเรา ใจเบาสบาย มีความสุขสงบ นิ่ง เป็นความสุขที่กว้างขวาง ออกไปไม่มีขอบเขต องค์พระทุกองค์ชัดใสสว่าง เวลาลืมตาหรือหลับตาก็จะเห็นเช่นนี้ตลอดเวลา ถึงแม่อยู่ที่บ้านหรือจะไปไหนๆ ก็เห็นภาพเช่นนี้ติดในกลางตลอดเวลาความสุขเมื่อเข้าถึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับองค์พระ ช่างเป็นความสุขที่ประณีต มีปริมาณที่ไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่เหมือนความสุขทางโลกที่มีจำกัด คับแคบ ขาดตอน ไม่สุขตลอด อย่างที่เขาเรียกว่าสนุกๆ

ดิบๆ เป็นความสุขเฉพาะตัว แต่ความสุขที่เข้าถึงธรรมกายเป็นสุขที่อึดตัว เป็นอมตะ มีความเย็น และมีความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์และสัตว์โลก ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ทุกๆ คนที่เข้าถึงธรรมกายจะพูดกันรู้เรื่อง เพราะมีความเห็นความเข้าใจที่ตรงกัน เป็นหนึ่งเดียว ไม่ต้องมาทะเลาะกันหรือมาฉีกกันน้อยใจ ไม่มีความหวาดระแวงแคลงใจกัน คิดดูซิลูก! ถ้าเป็นอย่างนี้ทุกคน งานของหลวงพ่อก็จะพยายามให้ทุกคนเข้าถึงธรรมกาย อันเป็นเป้าหมายสูงสุดก็จะสำเร็จเร็วขึ้น

อ่านถึงตรงนี้ ลูกๆ อาจบ่นว่า แหม ! คุณแม่นี้ซีเรียสจริงจัง เปล่าหรอกจะ มันเป็นความจริงที่ลูกเองหรือใครๆ ก็สามารถพิสูจน์ได้ด้วยตนเอง หรือที่เรียกว่าเป็นปัจเจกตั้ง วิชชาธรรมกายเป็นวิชาที่น่าเรียนต่ออย่างนี้ หลวงพ่ออัมมชโยท่านพูดกับพวกหนูว่า

“วิชาธรรมกายเป็นวิชาที่เรียนต่อ วิชาทางโลกเป็นวิชาที่เรียนติด” ท่านยังถามพวกเด็กๆ ว่า “อยากเรียนต่อหรืออยากเรียนติดจะ” แม่มาคิดดูก็จริงอย่างที่ท่านพูด เพราะวิชาทางโลกเรียนมาถึงขั้นสูงสุดแล้วก็ติดอยู่แค่นั้น ใช้เพื่อไว้เลี้ยงตนเองให้มีเกียรติ มีหน้ามีตาทางโลก คือทำเพื่อประโยชน์ตนเองเป็นหลัก ประโยชน์ส่วนรวมก็มีเป็นส่วนน้อย แล้วก็ เป็นเพียงชาติเดียวเท่านั้น แต่วิชาธรรมกายเป็นวิชาที่เรียนแล้วต่อความสุขความสำเร็จไปยังเพื่อนมนุษย์ทั่วโลก ทั่วจักรวาล ต่อไปทุกๆ ชาติ ไม่เป็นไปเพียงชาติหนึ่งชาติใดที่เราเกิดมาเท่านั้น

ดูอย่างพวกเด็กๆ พอปิดเทอมก็เอาทะเล อยากรเรียนพิเศษ อยากรไปเรียน Summer ที่ต่างประเทศ จนกลายเป็นแพชชั่นนิยม แม่ว่ามันกลายเป็นธุรกิจประเภทหนึ่งแล้ว ซึ่งสำหรับบางคนพอเรียนเข้าจริงๆ ก็มี Course เรียนจริงไม่กี่ชั่วโมง นอกนั้นก็พาไปทัศนาวจร แล้วก็ไปติดใจแพชชั่นเมืองนอก ไปซื้อข้าวของ เสื้อผ้า เครื่องใช้ของเขาชอบกลับมาอวดกัน ว่านี่นะ กางเกง

อามานี่ ฉันซื้อที่อังกฤษ กระเป๋าลุยส์ริตตองฉันซื้อที่ฝรั่งเศส ราคาที่สุดจะแพง พอแพชั่นใหม่มา แพชั่นเก่าก็เป็นอันตกไป ต้องเก็บเข้ากรุไปเลย เพราะกลัวเพื่อนว่าตามแพชั่นไม่ทัน กลัวเขาว่าเซย เห็นไหมจ๊ะ! ว่าไปเรียนจริงหรือไม่ แม้ว่าการแต่งตัวให้ดูดี ไม่ได้อยู่ที่จะต้องใช้เสื้อผ้าเครื่องใช้ราคาแพง เรารู้จักผสมผสานระหว่างของที่ราคาถูกกับราคาแพงให้เข้ากันแล้วทำให้บุคลิกเราดูดี พอดีๆ ก็ใช้ได้ อาจใช้เสื้อผ้าราคาพอแต่ตัดเย็บประณีต มาใส่ให้เข้ากันทั้งแบบและสี แล้วเดินเห็นมีกิริยามารยาทที่งามก็ทำให้สง่างามได้

ที่แม่ซำก็คือ แม่เคยซื้อกระเป๋าลุยส์ริตตอง (แต่ถ้าเป็นลุยส์เกาหลี่เขาเรียกลุยส์ติงตอง) ความจริงที่ซื้อมาเพราะว่าดูว่าเย็บประณีต แข็งแรงดี และก็ไม่มีใครบอกว่าเป็นแบบที่กำลังฮิตกันอยู่ กระเป๋าที่แม่ซื้อมาก็ใช้จริงๆ ไม่ได้ซื้อมาโชว์ ใช้ไปตลอด ไปซูเปอร์มาร์เก็ต ไปจนถึงธนาคาร ไปทุกแห่ง โดนทั้งแดด ลม และฝน เพราะฉะนั้นต้องเป็นกระเป๋าที่ทนทานจริงๆ แม่ถึงจะซื้อ ของจริงๆ ก็มี แต่จะใช้ได้เฉพาะที่ที่ไม่มีฝน ไม่มีแดด เพราะกระเป๋าหนังแบบนี้โดนฝนไม่ได้เลย เสียทันที ทีนี้พอแม่ถือไปมีคนทักเสมอว่า ทนสมัยจ้ง! ซื้อที่ไหน? เขายังหาซื้อไม่ได้เลย รุ่นนี้ เพราะมันสวยไม่ผิดจากของจริงเท่าใด ถ้าไม่ได้สังเกตรายละเอียด และแม่ก็ไม่อายหรอก ถ้าหากว่ามีคนรู้ว่าเป็นของปลอม เพราะบอกแล้วว่ามิไ่ว้ใช้ ใช้อย่างสมบุกสมบัน โยนเข้าโยนออกในรถอย่างสบาย ไม่ต้องทะนุถนอมมากเพราะแม่ไม่มีเวลาดูแลมันมาก เอาเวลาไปดูกลางในกลางของตัวเองดีกว่า

แม่อยากให้ลูกเอาเวลามานั่งตริกลึงองค์พระในตัวให้มากที่สุด อย่าให้ธรรมะหายหรือหายไปเลย เพราะท่านเป็นที่พึ่งที่ระลึกของเราทั้งในชาตินี้ ชาติหน้า และตลอดกาลทีเดียว ช่วยได้ทั้งตัวเราเอง คนอื่น

และช่วยได้ทั้งโลกในที่สุด อย่างที่หนูเห็นในห้องทำวิชา หลวงพ่อจะอาราธนาพระธรรมกายให้ช่วยคนโน้นคนนี้อยู่เสมอๆ เพราะฉะนั้นอย่าประมาท หมั่นทำความละเอียดอยู่เสมอทุกวัน อย่าอ้างว่าหนูต้องทำการบ้านเยอะ หนูง่วงนอนแล้ว สารพัดจะอ้าง แล้วที่หนูอ่านการ์ตูน หรือดูทีวีเป็นชั่วโมงหลายชั่วโมง ยังทำได้ไม่มีข้อแม้เลย บางทีก็ไม่เลือกสถานที่ด้วย แม่เห็นบางทีเข้าห้องไปตั้งนานยังไม่มีเสียงอาบน้ำ แม่ก็แอบย่องไปดู แหม! กำลังอ่านการ์ตูนเพลินเชียวในอ่างอาบน้ำ น่าจะให้นอนหลับในอ่างนั่นแหละ บางทีก็ใช้เวลาโทรศัพท์คุยกับเพื่อนๆ เป็นหลายชั่วโมง จนสายโทรศัพท์แทบไหม้ จนแม่โดนเพื่อนๆ ต่อว่า “โทรมาที่โรโทรศัพท์ไม่เคยว่างเลยสักเบอร์เดียวนี้ทำธุรกิจอะไร โทรศัพท์ใช้ตลอดเวลาเลย”

เพราะฉะนั้น ต่อไปนี้ไม่ต้องมีข้ออ้างนะจ๊ะ สำหรับการนั่งสมาธิ นั่งให้ได้ทุกวันสม่ำเสมอ ทำให้ได้เป็นนิสัย เป็นกิจวัตรประจำวัน เหมือนเราตื่นมาต้องเข้าห้องน้ำ อาบน้ำ แปรงฟัน แต่งตัว ทานข้าวก่อนไปโรงเรียน สำหรับแม่ แม่จะตริกลึงองค์พระทันทีที่ตื่นขึ้นมา ใจจะจรดอยู่กลางทันทีโดยอัตโนมัติ การตั้งใจเบาๆ มีลักษณะเหมือนใบไม้แห้งหรือขนนกที่ค่อยๆ ปลิวหล่นลงแตะผิวน้ำอย่างแผ่วเบา องค์พระก็จะผุดขึ้นมาซ้อนๆ กันจนนับไม่ถ้วน จะแปรงฟัน อาบน้ำ หรือทำธุระส่วนตัว แม่ก็จะเข้ากลางไปเรื่อยๆ เพราะแม่รักตรงกลางเหมือนชีวิตจิตใจของแม่ทีเดียว

เป็นแม่บ้านนี่นะจ๊ะ ใครๆ ก็นึกว่ามีเวลานั่งสมาธิได้นานๆ แต่สำหรับแม่แล้ว เวลาดูเหมือนหมดไปกับถนนใน กทม. เริ่มจากขับรถไปส่งหนูไปโรงเรียน ออกจากบ้านประมาณ ๐๖.๑๐ น. ขับไปส่งหนูที่โรงเรียนราชาธิปากคลองตลาด รถช่วงเข้าไม่ติดก็จะถึงโรงเรียนเกือบ ๗ โมงเช้า ส่งหนูเสร็จแล้ว แม่ก็จะขับรถกลับบ้านการจราจรช่วงเช้า (๐๗.๐๐-๐๘.๓๐ น.) ซึ่งเป็นชั่วโมงเร่งรีบ (rush-hours) เข้าไปนั่งสมาธิปรับใจตัวเองก่อน เพราะ

ถ้ากลับบ้านในช่วงนั้นก็ติดแหงกอยู่บนถนน แม่ชอบเข้าไปนั่งสมาธิที่วัดพระแก้ว เพราะอยู่ใกล้โรงเรียนหนูด้วย และช่วงเช้าเป็นเวลาที่ยังสงบดี ไม่พลุกพล่าน มีคนไปนั่งสมาธิด้วยกัน ๒-๓ คน ที่เห็นเป็นประจำ เป็นอาจารย์ที่ธรรมศาสตร์คนหนึ่ง และอีก ๒ คน เป็นข้าราชการที่กระทรวงแถวๆ สนามหลวง บางวันแม่เข้าไปนั่งก่อนใคร ไปถึงก็ดูเงียบวังเวงเหมือนกัน แม่จะนั่งที่แถวๆ ระเบียบหน้าพระอุโบสถ เพราะพระอุโบสถจะมีเจ้าหน้าที่มาเปิดราวๆ ๘ โมงเช้า แม่ไปวัดพระแก้วบ่อยๆ จนเจ้าหน้าที่เขาจำหน้าได้เขาก็เลยทำใบอนุญาตเข้าออกวัดพระแก้วได้ทุกเวลาที่กำหนดให้แม่ไว้ติดหน้ากระฉากรถยนต์

มีอยู่วันหนึ่ง แม่ไปเร็วมากไปถึงราว ๖ โมงครึ่ง มันก็เลยยังสว่างไม่เต็มที่ อาจเป็นเพราะเป็นช่วงหน้าหนาวจึงสว่างช้า แต่ก็ยังมีเจ้าหน้าที่ของวัดเฝ้าอยู่ตลอดเวลา มันก็เงียบๆ น่ากลัว เพราะยังไม่มีใครมาถึงเลย แต่แม่คิดว่า เรามา นั่งสมาธิ แผ่ความสุขความเมตตาให้ทุกๆ คน ขอพระธรรมกายจงคุ้มครองอย่าให้มีอันตรายจากภัยพาลมากล้ากราย แล้วแม่ก็เอาใจจรดกลาง เห็นองค์พระพุทธรูปขึ้นมาองค์แล้วองค์เล่า องค์พระแผ่ขยายกว้างไปทั่ววัด ขยายกว้างไปทั่วสนามหลวง จนกระทั่งเต็มท้องฟ้าใจกำลังละเอียดมีความสุขที่แผ่ขยายไปทั่ว แม่ก็นึกแผ่เมตตาไปให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย แบบที่หลวงพ่อบ้านสอนพวกเราให้แผ่ความเมตตาเสมอๆ ใจกำลังละเอียด มีความสุข ก็พลันกระตึกจิตคิดว่า เราอยู่คนเดียวหรือเปล่า เรานั่งแผ่ความเมตตาอยู่คนเดียวหรือ? ภาพที่ปรากฏขึ้นในกลางคือ ภาพของเทพบุตรเทพธิดายืนอยู่เต็มไปหมดในพระอุโบสถ ทุกๆ องค์กำลังพนมมือมาทางแม่ หันหน้าให้เห็นชัดๆ ทุกองค์เลย ท่านพนมมือไหว้ ไม่ใช่ไหว้แม่นะ ท่านไหว้พระธรรมกายที่ท่านเห็นในตัวแม่ แล้วพวกเขาจะมาอนุโมทนาบุญที่แผ่เมตตาจิตมาถึงพวกเขาด้วย การเห็นพวกเขาเป็นการ

เห็นด้วยตาธรรมกาย เพราะแม่เห็นแล้วจะเฉยๆ ไม่ตื่นเต้น เหมือนเมื่อเรามองเห็นด้วยตาหยาบ เพียงแต่มีความสุขอยู่ที่ได้แผ่ความสุขไปถึงสรรพสัตว์ รวมทั้งเทวดาที่อยู่รอบๆ ได้ทั่วถึง แม่มองไปที่ดวงบุญในขณะนั้น ดวงบุญของแม่จะขยายใหญ่สว่างขึ้น เป็นบุญที่เกิดจากให้ความปรารถนาดีต่อผู้อื่น เห็นไหมจะลูก ความคิดปรารถนาดีต่อผู้อื่นเป็นสิ่งที่ควรกระทำ แม่เทวดายังมาอนุโมทนาบุญเลย ออกจากสมาธิวันนั้น ใจแม่ก็ชุ่มชื่นเบิกบานไปทั้งวัน

แม่ออกจากวัดพระแก้วในราว ๗ โมงครึ่ง ก็ต้องแวะซื้อข้าวของกับข้าวกับปลาที่ตลาดแถวบางลำภู กว่าจะกลับถึงบ้านก็ประมาณ ๙ โมงเช้า หรือบางวันต้องไปธุระที่ธนาคารก็จะกลับถึงบ้านราว ๑๐ โมงเช้า ถึง ๑๑ โมง ได้พักผ่อนอยู่แค่นี้ก็ชั่วโมง และอยู่บ้านบางทีก็ไม่ได้พัก เพราะต้องจัดโน่นจัดนี่ ดูแลข้าวของให้เข้าที่เข้าทาง งานบ้านนี่จุกจิก ถึงแม่จะมีคนช่วยทำงานบ้าน แต่แม่ก็ต้องดูแลเองด้วย ไหนจะมีคนมากดกริ่งหน้าบ้าน ไหนจะมีคนสวนมาตัดหญ้า มีบุรุษไปรษณีย์มาบ้าน มีคนมาส่งน้ำโพลาริส มีรถขยะมาเก็บขยะ ฯลฯ เขาก็จะกดกริ่งรบกวนตลอดเวลา ไม่เป็นอันนิ่งๆ ได้หรอก พอดูนาฬิกา เอ้า! บ่าย ๓ โมงแล้ว ต้องรีบขับรถออกไปก่อนที่จะติด หนูก็เคยเจอนี้จะ ถ้าแม่ออกจากบ้าน ๔ โมง วันนั้นถึงโรงเรียนหนูก็เกือบ ๑ ทุ่ม แม่แสบจะส่งสารทั้งตัวเองและพวกหนูจ้ะเลย แต่จะส่งสารตัวเองมากที่สุดก็ตรงที่บางวันต้องมารบกับพวกหนูที่มาทะเลาะกัน เกียงกันในรถอีก เช่น แย่งกันฟังเทปเพลงบ้าง แย่งกันอ่านการ์ตูน อ่านหนังสือพิมพ์ในรถบ้าง แย่งกันฟังเทปเพลง คนหนึ่งจะฟังเพลงของเบิร์ดอีกคนจะฟังของอัลนี ไปๆ มาๆ เลยต้องฟังเสียงแม่อบรมพวกหนูแทนเสียงดีใจ หรือเสียงนักร้องคนโปรดของหนู

เมื่อก่อนแม่ขับรถซึ่งมาก เพราะความที่ต้องให้ทันเวลา แข่งกับเวลา

มันจะหยุดหงิดมากเวลารถติด ปากก็จัดขึ้น เพราะถ้าขับไปอยู่ข้างหลังรถที่ขับช้าก็รำคาญ จะแซงก็ไม่ได้ โดยเฉพาะเวลาจะขับให้ทันไฟแดงตามแยกต่างๆ แหม! ถ้าได้ขับไฟแดงเป็นคันสุดท้าย ก็จะโล่งใจทีเดียว แต่ถ้าเป็นคันแรกที่ติดไฟแดง จะหงุดหงิดต่อว่าคนขับรถข้างหน้าเราซะอีกว่าขับช้า

แต่เดี๋ยวนี้หนูสังเกตเห็นว่าแม่ใจเย็นขึ้นนะ ขับรถมีมารยาทดีขึ้น เพราะใจแม่ไม่มีเวลาไปหงุดหงิดกับการจราจรบนท้องถนน ใจแม่นะเข้ากลางองค์พระไปเรื่อยๆ อย่างมีความสุข รถติดก็เป็นเรื่องของรถ แต่ใจแม่จะดำเนินไปในกลางของกลาง เห็นองค์พระผุดขึ้นมาเป็นสาย องค์พระขยายใหญ่ขึ้นๆเรื่อยๆ จนใหญ่คลุมเต็มท้องฟ้า เลยไม่ได้สนใจกับรถที่มีจำนวนเต็มแน่นบนถนน มองเห็นการจราจรเป็นเพียงจุดเล็กๆ ในกลางองค์พระองค์ใหญ่ มีความสุขในกลางตลอดทาง พวกหนูก็เช่นกัน ต้องหัดเอาใจตรึกเข้ากลาง นั่งสมาธิในรถนั้นแหละ แทนที่จะมาเถียงกันให้อารมณ์เสีย ใจเราจะขยายไปตามองค์พระ เป็นความสุขจริงๆ จนไม่รู้ตัวว่า อ้าว ขับถึงบ้านเมื่อไหร่ ลืมเรื่องรถติดเลย

มือเราว่างเราก็ทำหน้าที่ขับรถไป ใจเราก็ดำเนินเข้าไปในกลางด้วย มีสติตลอดเวลา ไม่ใช่ขับรถไป เห็นแต่องค์พระมองไม่เห็นการจราจร มันคนละส่วนกันระหว่างหยาบกับละเอียด ของหยาบเราก็มองเห็นด้วยตาหยาบของเรา ส่วนละเอียดก็เห็นด้วยตาภายใน (คือตาของพระธรรมกาย) ซึ่งมองได้รอบทิศทั้งข้างหน้า ข้างหลัง ข้างซ้าย ข้างขวา และข้างบนกับข้างล่าง มองไปที่เดียวก็เห็นได้รอบตัว ไม่ต้องหันหน้าที หันหลังที หันมา มองทางซ้าย หันมาทางขวา หรือต้องก้มหน้ามองข้างล่าง เเงหน้ามองข้างบนเหมือนตาหยาบของเรา กว่าจะดูได้รอบก็เมื่อยคอไปหมด เห็นไหม จะลูก อานุภาพของพระธรรมกายมีมากแค่ไหน วิชชาธรรมกายจึงเป็น

เรื่องที่น่าศึกษาต่อ อย่างที่หลวงพ่อบานปรารภกับพวกหนู

เออล่ะจ๊ะ วันนี้แม่เขียนถึงหนูแค่นี้ก่อนนะจ๊ะ ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้ดีๆ แล้วอย่าอนตึกนะจ๊ะ เดี่ยวจะง่วงนอนในเวลานั่งสมาธิ ลว้ลดีจ๊ะ

รักและคิดถึงหนูเสมอ

คุณแม่

หยุด เป็น ตัวสำเร็จ

ภาพในกลาง

น้อย, นุ่น ลูกรัก

แม่ได้รับจดหมายตอบจากลูกแล้วจะ ดีใจที่ลูกปฏิบัติธรรมด้วยความตั้งใจ ทำให้ผลการปฏิบัติธรรมก้าวหน้าละเอียดดีขึ้น แล้วลูกก็จะได้พิสูจน์ด้วยตนเองว่า ไม่มีอะไรจะเป็นที่พึงที่ระลึกได้ดีเท่ากับพระธรรมกาย ภายใต้อาณาเขตเรามีความทุกข์ ไม่ว่าจะมีความทุกข์อะไรก็ตาม เช่น ท้อแท้ ผิดหวัง หมดกำลังใจ ฯลฯ ดูเหมือนเราจะเป็นทุกข์อยู่คนเดียว หรือเป็นพระเอกนางเอกอยู่คนเดียว ความจริงเปล่าหรือจะ พระเอกหรือนางเอก ในโลกนี้มีหลายคน มีเวทีละครคือโลกของเรานั้นแหละ ต่างกันที่วาระและสถานภาพของแต่ละคน คือจะเป็นเศรษฐีหรือยากก็มีความทุกข์ แต่ทุกข์กันคนละอย่าง คนเป็นเศรษฐีก็อาจจะทุกข์เพราะต้องระวังรักษาทรัพย์สมบัติของตนเอง อาจจะทุกข์เพราะมีบุตรหรือบริวารที่ไม่ดี ไม่ซื่อสัตย์ ส่วนยากก็จะเป็นทุกข์เพราะไม่มีจะกินจะอยู่ ที่พูดถึงนี้หมายถึงคนในวัยทำงาน หรือวัยกลางคนนะจ๊ะ

ส่วนวัยหนุ่มสาวก็ทุกข์เพราะเรื่องความรักละก็เป็นส่วนใหญ่ รักเป็นพิษหรืออกหัก หรือความทิ้งหวง ส่วนวัยเด็กก็มีทุกข์เพราะเรื่องเรียนบ้าง เรื่องเล่นบ้าง โอ๊ย! สารพัดทุกข์ เห็นไหมจะมีทุกวัยและทุกฐานะ เวลา มีทุกข์แล้วก็เที่ยววิงวอนคนที่จะปรับทุกข์หรือระบายความทุกข์ โถ! คนที่วิ่งไปหาวิธีก็มีทุกข์เหมือนกัน ก็เลยกลายเป็นยิ่งทุกข์หนักเข้าไปอีก เราก็ จำเป็นต้องมีเพื่อนที่ดี หรือมีกัลยาณมิตรไว้คอยแนะนำสั่งสอน เพื่อที่เราจะได้ไม่ไปหาวิธีกำจัดทุกข์แบบผิดๆ เช่น บางคนเสียใจอกหัก ก็ใช้วิธี ประชดตนเอง โดยการทำให้ป่วย เช่น กินยาตายหรือดื่มเหล้าแก้กั๊ก หรือบางคนทำงานมาตั้งนาน เจ้านายไม่เลื่อนขั้นเลื่อนเงินเดือนให้สักที ก็ เสียใจลาออกซะเลย ไม่เอาผลงานการไม่ทำแล้ว แม่ว่าล้าวนแต่ใช้วิธี ทำร้ายตนเองโดยไม่รู้ตัวซะเป็นส่วนใหญ่

เวลาเรามีความกลัดกลุ้มใจ ไม่สบายใจ เพราะอะไรก็แล้วแต่จะ ในขณะนั้นเรามักจะลืมเอาใจไว้ตรงศูนย์กลางกาย ใจเรามักจะโดนบีบคั้น ให้ห่างศูนย์กลางกายตลอดเวลาอยู่แล้ว เพราะงานการทางโลกเอ๋ย การ ทำมาหากินเอ๋ย การเล่าเรียนศึกษาวิชาทางโลกเอ๋ย เขาทำให้เราต้องใช้ เวลาส่วนใหญ่ (ซึ่งมีจำกัดอยู่แล้ว) ไปกับสิ่งเหล่านี้จนหมดไปวันๆ พอจะมานั่งสมาธิเข้าจริงๆ อ้าว! หมดเวลาแล้ว แถมเหนื่อยจนอยากหลับ แต่ ลูกต้องฝืนใจให้เวลากับตัวเราเองเพื่อสิ่งที่จำเป็น สิ่งที่มีค่าที่สุด สำหรับใครหรือ? ก็สำหรับตัวเราเองไงละลูก ทางสายกลางที่เราเองมองข้ามไป เห็นว่าเป็นสิ่งที่เอาเวลาส่วนน้อยที่สุด หรือเอาเวลาที่สายที่สุด เอาวัยที่ แก่ที่สุด คือวัยชรา แล้วค่อยมาสนใจศึกษากันทีหลัง วัยที่กระฉับกระเฉง คล่องตัวที่สุดกลับถูกใช้ไปสำหรับศึกษาวิชาการทางโลกและการทำมาหากิน เวลาที่เหลือก็ถูกกระเบียดกระเสียรให้ไปใช้เพลิดเพลินกับเกมต่างๆ เช่น วิดีโอเกมหรือรายการทีวีบ้าง รายการที่ต้องใช้เวลาเพลिनนานๆ อายุมนุษย์

เราก็หัดลึกลงไป ถูกเบียดเบียนด้วยโรคต่างๆ ที่หาวิธีรักษายาก หรือไม่มี ทางรักษาเลย เช่น โรคมะเร็ง โรคเอดส์ เป็นต้น เวลาสำหรับออกกำลัง กายก็น้อยลง ร่างกายเราจึงอ่อนแอ อาหารการกินก็มีสารพิษเจือปน บรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมก็ในวันจะแย่งไปทุกวัน

ดูสิลูก! ทุกอย่างทีกล่าวมาล้าวนแต่ทำลายตัวเราให้ตายเร็วๆ ไม่ให้ มีเวลาสำหรับหลับตาสอดส่องดูภายในกลางของตัวเราเลยว่ามี สิ่งที่สำคัญที่สุด มีทางสำหรับทำให้ชีวิตเราปลอดภัย พันภัยหรือทุกข์ ซึ่งมียู่ ในตัวเราทุกๆ คน ทุกๆ ชีวิต ชีวิตเราจึงวนๆ เวียนๆ อยู่กับสิ่งที่ไม่มีการหา แก่นสารไม่ได้ ถ้าลูกนั่งธรรมะได้ละเอียด ไปค้นคว้าดูอย่างที่หลวงพ่อกเคยให้ไปค้นมาว่า ทำไมคนโน้นคนนี้ถึงได้เป็นหรือเปลี่ยนแปลงไปในทางลบ เข้ากลางไปดูก็พบว่า ในไส้กลางของเรามีสีดำ ใจหรือ ‘เห็น จำ คิด รู้’ ของเขาถูกเคลือบด้วยอวิชชา (เป็นสีดำ) ต้องใช้วิธี ‘กลั่น’ ใจของเขาให้ ขาว ใส สะอาด ด้วยพระธรรมกาย ก็ด้วยความเมตตาของหลวงพ่อดด้วยการรวมจิตรวมใจของพวกเราให้เป็นหนึ่ง เพื่อให้มีพลังของพระธรรม กายที่จะช่วยขจัด ‘ความดำ’ หรือ ‘อวิชชา’ ให้ ‘สะอาด, ขาว, ใส’ คินสู่ ความเป็นผู้ไม่ถูก ‘ครอบงำ’ เราจะยอมให้เขา ‘ครอบงำ’ เรา จงเราไป ตามใจชอบของเขาหรือลูก แม่เขียนบรรยายมาตั้งเยอะแยะ ลูกอย่าบ่น นะว่าซีเกียจอ่าน แม่อยากให้ลูกเห็นความสำคัญของการนั่งสมาธิ เห็น ความสำคัญของ ‘วิชชาธรรมกาย’ ว่ามีประโยชน์ต่อตัวลูก ต่อมนุษย์ทุกๆ คน เรามี เราได้ศึกษา ได้รู้เห็นแล้ว ก็ควรจะรู้รักษาให้อยู่กับตัวลูกตลอด ไปนะจ๊ะ

จากฉบับที่แล้ว ลูกถามแม่ว่า ภาพที่ปรากฏในกลางเป็นอย่างไร? ภาพที่ปรากฏในกลาง ลูกนั่งดูอาจเข้าใจว่าเป็นภาพที่เห็นเหมือนเปิดฝาถ้วย แล้วก้มมองดู คือเป็นลักษณะที่จะต้องก้มหน้าลงมองจึงเห็นภาพ ถ้าอย่าง

นั้นภาพที่เห็นก็เห็นเป็นแบบแคบๆ อยู่ภายในห้องเรา แต่ที่แม่เห็นในกลางคือ พอกระดิกจิตก็เห็นเป็นภาพเต็มพริบทีเดียวเลย ไม่ได้ก้มมองดูในห้อง ภาพในกลางเป็นการมองเห็นด้วยตาของพระธรรมกาย เข้าใจด้วยปัญญาของพระธรรมกาย จะละเอียดเท่าใดขึ้นอยู่กับ การเข้าถึงว่า เข้ากลางไปได้ถึงองค์พระธรรมกายที่ละเอียดมากแค่ไหน ก็จะเห็นภาพได้ละเอียดแค่นั้น และที่สำคัญต้องดูด้วยใจหยุด ใจนิ่ง ภาพที่เห็นในกลางก็จะชัดเจนแม่นยำยิ่งขึ้น การมองเห็นด้วยตาของพระธรรมกายเป็นการมองเห็นได้รอบตัว (แม่เคยได้ยินหลวงพ่อบ้านเรียกว่า ‘สมันตจักร’ แปลว่ามีดวงตารอบตัว ไม่ทราบว่ามีเจ้าลูกหรือเจ้าผิด เอาไว้มีเวลา แม่จะไปกราบเรียนถามท่านอีกที เอาเป็นว่า ลูกจำคำนี้ไว้ก่อนนะจ๊ะ)

พระธรรมกาย ท่านก็มีดวงตามองไปข้างหน้าเหมือนเรานั้นแหละ แต่การมองเห็นของพระธรรมกายต่างจากตาหยาบของเรา ของท่านมองเห็นได้รอบตัวทุกทิศทุกทางทีเดียวเลย เป็นสิ่งที่แปลกมหัศจรรย์ ถ้าเป็นการเห็นด้วยตาเนื้อหรือตาหยาบ เราต้องเมื่อยคอแน่กว่าจะหันมองได้รอบตัว สมมติว่าลูกเอากระจกมาวางต่อๆ กันรอบตัวแล้วมองดู แม่ก็ว่าต้องมีช่องโหว่หรือมีรอยต่อทำให้มองเห็นไม่เป็นภาพเดียวกัน และเมื่อเห็นแล้วก็จะรู้ด้วยปัญญาของพระธรรมกายว่า ที่เห็นคืออะไร เป็นอย่างไร มีความหมายอย่างไร ก็เหมือนคู่มือที่มีใจเป็นจอภาพ มีใจเป็นพิธีกรพากย์เรื่องราวให้เสร็จ นั่งมองดูด้วยใจหยุดใจนิ่ง จะรู้เรื่องหมด ยิ่งหยุดนิ่งมากเท่าใด ภาพที่เห็นในกลางก็จะชัด ใส สว่างมากขึ้นเท่านั้น

อย่างที่ลูกถามว่า เทพบุตร เทพธิดาที่แม่เห็นที่วัดพระแก้ว มีหน้าตารูปร่างอย่างไร แม่ก็ดูด้วยใจที่หยุดนิ่ง ดูแล้วเฉยๆ ไม่รู้สึกตื่นเต้น ตกใจหรือดีใจที่เห็น เพราะเป็นการมองเห็นด้วยตาธรรมกาย ถ้าเป็นตาเนื้อเห็น แม่คงรู้สึกตื่นเต้นดีใจมากที่สุดที่ได้เห็นเหล่าเทพบุตรเทพธิดา แต่ในขณะที่เห็นก็

รู้สึกเฉยๆ แม่เห็นเขามายืนอยู่ด้วยอาการสงบสำรวม พนมมือไหว้มาทางที่แม่นั่งสมาธิอยู่ เขาไหว้พระธรรมกายในตัวแม่จะเห็นหน้าได้ชัดๆว่า เขามีความสุข เทพบุตรเทพธิดาเหล่านั้นยืนลดหลั่นกันอย่างมีระเบียบและไม่บังกัน ไม่ได้ยืนติดพื้นในระนาบเดียวกัน แต่ยืนลอยๆลดหลั่นกัน ยืนรวมๆ กันหลายๆ ตน มีรัศมีสว่างไสวไปทั่วบริเวณนั้น เทพบุตรเทพธิดาเหล่านั้นล้วนแต่งงดงามผ่องใส หน้าตา รูปร่างดูสมส่วน อายุคงประมาณ ๑๕-๑๖ ปี เมื่อเทียบกับอายุนุชชย์เรา ใบหน้ารูปไข่ผ่องใส มีน้ำมีนวล แขนขากลมกลิ้งไม่มีเส้นเอ็นเหมือนนุชชย์เรา

เทพบุตรนุ่งกางเกงเลยเข่าลงมาเล็กน้อย มีเครื่องประดับที่ศีรษะเป็นกรอบหน้า มีสายสังวาลพาดหน้าอกซ้ายขวา ทั้งเทพบุตรและเทพธิดาใส่เสื้อผ้าแนบเนื้อ (แต่ไม่โป๊นะจ๊ะ) คือเสื้อผ้าของเขาจะแนบติดเนื้อเลยเหมือนอยู่ในเนื้อของเขา มีแขนสามส่วนเลยข้อศอกเล็กน้อย เทพธิดาก็นุ่งเหมือนผ้าถุง หรือผ้าซิ่นเลยเข่าลงมาเล็กน้อยเช่นเดียวกัน มีเครื่องประดับที่คอเหมือนเพชร มีประกายแวววาว มีรัศมีสว่างเย็นตา ยิ่งหลายๆ ตนมายืนรวมกัน ความสว่างของรัศมีก็ยิ่งสว่างมากเลยจ๊ะ แต่เป็นความสว่างที่ไม่เคืองตา มีแต่เย็นตาเย็นใจ มีความสุขในการเห็นด้วยนะลูก เป็นภาพที่เห็นแล้วให้ความสุขความปีติใจ รู้ว่าพวกเขามาอนุโมทนาบุญกับแม่ที่ได้แผ่กระแสความเมตตามาถึงพวกเขาด้วย เห็นใหม่จะลูก การแผ่เมตตาจึงทำให้เป็นที่รักของทั้งมนุษย์และเทวดา เพราะเป็นการให้ความปรารถนาดี ให้ความสุขแก่เขา เป็นสิ่งที่ควรกระทำให้เป็นนิสัยนะจ๊ะ แม่ตัวเราเองก็ย่อมได้รับความสุขในการให้ นั่นด้วย แม่จึงมีความสุขปีติใจที่นึกถึงการเห็นภาพในกลางครั้งนั้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้

ลูกเข้าใจหรือยังจ๊ะว่า การเห็นภาพในกลาง และการเห็นด้วยตาของพระธรรมกายเป็นอย่างไร ลงมือปฏิบัติธรรมให้เห็นเข้าใจด้วยตนเอง

จะดีที่สุด อย่าไป ‘รู้จำ’ นะ ที่แม่เล่าให้ฟังก็เล่าจากประสบการณ์ภายในของแม่เอง ลูกอ่านไปแล้วอย่าไป ‘จำ’ นะจ๊ะ อย่างเช่น เทพบุตร เทพธิดามีลักษณะหน้าตาอย่างไร ไว้ปฏิบัติธรรมได้แล้วไปดูด้วยตนเอง จะมีความสุขความภูมิใจด้วยตัวของลูกเอง แต่บางอย่างที่แม่สอนอย่างเช่น ให้ตั้งใจปฏิบัติธรรม ลูกต้อง ‘จำ’ นะจ๊ะ อย่าฟังหูไว้หู หรืออ่านอย่างผ่านๆ ‘จำ’ ไว้ว่า ‘พระธรรมกายเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด’ แม่อยากให้ ‘จำ’ ก่อน แล้วถ้าลูกได้ปฏิบัติธรรมจน ‘รู้แจ้ง’ แล้วละก็ ที่นี้ลูกจะเข้าใจอย่าง ‘แจ่มแจ้ง’ อย่างเวลาแม่หงุดหงิดหรือเป็นทุกข์กังวลใจ แม่ก็หลบใจไปไว้ในกลางของกลางพระธรรมกาย กลั่นใจตนเองไปตามลำดับ ความสุขจากการเข้ากลางจะมากขึ้นๆ จนลืมความกังวลใจ ความจริงไม่ได้ลืมหรอก มัน ‘หายไปเลย’ ยิ่งได้เข้าถึง ‘พระธรรมกาย’ ณ จุดนั้น เราไม่มีกายของเราแล้วละก็ มันไม่มีอารมณ์โกรธ เสียใจ น้อยใจ พยาบาทใครๆ เลย มีแต่ความรู้สึกที่เป็นสุข อยากให้ทุกคนเป็นแบบนี้จังเลย มีแต่ความสุข ความปรารถนาดีต่อทุกๆ คน ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง อย่างนี้จะไปโกรธเกลียดใครก็ทำไม่เป็น รู้จักด้วย อย่างบอกว่าไม่เชื่ออีกนะ ถ้าไม่เชื่อก็ลองปฏิบัติด้วยตนเองซิจะ

ดูเหมือนลูกยังสงสัยอีกอย่างจากฉบับที่ ๑ ที่แม่เขียนว่า หลังจากที่ได้แผ่เมตตาแล้ว แม่ดูในกลางก็เห็น ‘ดวงบุญ’ สว่างขึ้น ขยายใหญ่ขึ้น ลูกสงสัยว่า ‘บุญ’ ที่เห็นเป็นอย่างไร ตอนแรกแม่ก็เข้าใจว่า ‘บุญ’ เป็นสภาวะธรรมที่ไม่มีตัวตนให้เห็น เช่น ทำบุญเลี้ยงภัตตาหารพระภิกษุสามเณร แม่ก็จะทำทุกวันศุกร์ ทุกวันอาทิตย์ และในวันคล้ายวันเกิดทั้งของแม่เอง และของลูก ถ้ามีโอกาสอย่างน้อยที่สุดก็ควรจะตักบาตรให้ได้วันละองค์ หรือหลายองค์ให้ได้ทุกวัน หนูก็เห็นนี่จ๊ะว่าแม่ ‘พยายาม’ ลากหนูไปทำบุญให้ได้ในตอนเช้าก่อนไปโรงเรียน เพื่อให้ลูกได้ใส่บาตรก่อนจะไปเรียน ถึงกระนั้นลูกก็ยังบ่นว่า

“เดี๋ยวไปโรงเรียนสายนะคุณแม่”

“เอาไว้วันหลังได้ไหมคุณแม่”

“เอาไว้ถึงวันคล้ายวันเกิดลูกก่อนแล้วค่อยใส่บาตร”

แม่ก็ต้องทนฟังลูกบ่นไปจนชั่วครู่มาถึงบริเวณที่ใส่บาตร โถ! อย่าไปรอละลูกเอ๋ย อย่าผัดวันประกันพรุ่งเลยจ๊ะ นึกจะทำบุญอะไรก็รีบทำทันทีทันใดเลย แม่เห็นตัวอย่างมามากแล้ว พอเจ็บป่วยหนักๆ เข้าจนจะตายแล้วนั้นแหละ ถึงได้วิงวอนบุญทำกันใหญ่ ทำไปเลยลูกตอนที่ยังแข็งแรง ยังมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ แล้วก่อนทำบุญก็ต้องทำให้ใสๆ ก่อนนะจ๊ะ ไม่ใช่บ่นไปทำบุญไป หรือทำบุญอย่างไม่ตั้งใจ เราก็จะได้บุญไม่เต็มที

ดูจากวันอาทิตย์ต้นเดือน ก่อนทำพิธีถวายข้าวพระ หลวงพ่อท่านยังต้องให้พวกเรานั่งสมาธิให้ใสๆ ก่อนทุกครั้ง มันมีเหตุที่ต้องมีผลนะจ๊ะ ว่าทำไมต้องเตรียม ‘ใจ’ ให้ใส ให้สะอาดก่อน เพราะ ‘ใจ’ ก็เหมือนภาชนะที่รองรับบุญ ถ้าใจขุ่นไม่สะอาด บุญที่ได้ก็ไม่ได้เต็มที เหมือนภาชนะที่ขุ่นๆ สกปรก แล้วเราเอาน้ำใส่ลงไป น้ำนั้นก็ขุ่นก็สกปรกตามภาชนะที่ใสด้วย แล้วก็พยายามวางใจให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกาย เพราะที่ศูนย์กลางกายเป็นแหล่งที่รองรับบุญได้เต็มที เหมือนเราจุนเครื่องรับวิทยุให้ตรงกับคลื่นของสถานีที่ส่งมา คลื่นที่ได้รับก็จะชัดเจน ทุกอย่างมีเหตุผลหมด ไม่อย่างนั้นหลวงพ่อก็คงไม่ให้นั่งสมาธิก่อนถวายข้าวพระนั่งเพื่อให้ ‘ใจ’ เราเปิดรับบุญได้อย่างเต็มที่ ท่านคงไม่เน้นหนักหนาว่า

“ให้ตั้งใจกันนะจ๊ะ ไม่พูดไม่คุยกัน ตอนนี้อายุคุณนะจ๊ะ”

และแม่ก็ได้พิสูจน์ว่าเป็นจริงอย่างที่ท่านว่า เพราะมีอยู่วันหนึ่งในวันอาทิตย์ต้นเดือนนี้แหละ เสียงหลวงพ่อกำลังสนทนาสนทนากับแม่ก็บ่นเข้ามาในใจว่า “คุณแม่ ท่านอย่าไปรอละลูกเอ๋ย อย่าผัดวันประกันพรุ่งเลยจ๊ะ นึกจะทำบุญอะไรก็รีบทำทันทีทันใดเลย แม่เห็นตัวอย่างมามากแล้ว พอเจ็บป่วยหนักๆ เข้าจนจะตายแล้วนั้นแหละ ถึงได้วิงวอนบุญทำกันใหญ่ ทำไปเลยลูกตอนที่ยังแข็งแรง ยังมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ แล้วก่อนทำบุญก็ต้องทำให้ใสๆ ก่อนนะจ๊ะ ไม่ใช่บ่นไปทำบุญไป หรือทำบุญอย่างไม่ตั้งใจ เราก็จะได้บุญไม่เต็มที”

อธิษฐานบุญกันตามใจชอบ แม่ก็เห็นเป็นภาพในกลางองค์พระ เป็นเหมือน กระแสน้ำหรือฝนที่ใสเป็นเพชรทีเดียว ใสสว่างมากยิ่งขึ้นกว่าพระอาทิตย์ เทียงวัน ตกลงมาเต็มทั่วสภารธรรมกายที่พวกเรากำลังนั่งอยู่ กระแสสีขาว ใสเป็นเพชรกระจายเต็มไปทั่วสภารธรรมกายเลยทีเดียว แม่เห็นในกลางได้ ชัดเจน มีความสุข มีความปลื้มปีติมากๆ แม่จำได้ตลอด กระแสน้ำที่ใส เป็นเพชรไหลเข้ามาที่ตัวแม่ตรงศูนย์กลางกาย ใจแม่กำลังจรวดนิ่งอยู่ใน กลางองค์พระ กระแสนั้นไหลมาที่ศูนย์กลางกายแล้วกลั่นเป็นดวงกลมใส สว่าง กลมรอบตัว ดวงกลมใส่นั้นมีกระแสเชื่อมติดอยู่ตลอดเวลา เหมือนกับว่ากระแสนั้นไหลมาหล่อเลี้ยงที่ดวงกลมนั้นตลอดเวลา แม่ถึงได้ ตระหนักขึ้นมาในกลางว่า นั่นแหละคือ ‘บุญ’

‘บุญ’ ที่พวกเราอยากได้กันหนักหนา เพราะเป็นเสปียงนำไปสู่ ความสำเร็จในการสร้างบารมี ‘บุญ’ ที่เห็นได้ สัมผัสได้ เพราะขณะที่แม่ เห็น ‘บุญ’ นั้น แม่มีแต่ความสุข อิ่มเอิบใจ ชุ่มชื่นใจมาจนกระทั่งทุกวันนี้ แม้ในขณะที่เขียนจดหมายนี้ ก็ยังเห็น ‘บุญ’ เป็นดวงกลมใสสว่างติดอยู่ที่ ศูนย์กลางกายตลอดเวลา ให้ความสุขอิ่มเอิบใจ เหมือนตอนเห็นใหม่ๆ เช่นเดียวกัน นึกถึง ‘บุญ’ เมื่อใดก็จะเห็น ‘บุญ’ เมื่อนั้น เห็นไหมจ๊ะว่า บุญมีจริง เห็นได้ และสัมผัสได้ ให้ความสุข และให้ผลของบุญนั้นส่งถึงผู้ ทำบุญได้จริง ดังเช่นที่หลวงพ่อบ้านเคยให้ไปดูบุญของการเป็นประธาน- รองเมื่อปีก่อน แม่ก็ได้ไปดูด้วย ก็เห็นบุญมีลักษณะเป็นกระแสธารเหมือนกัน มาหล่อเลี้ยงเราที่ศูนย์กลางกาย และกลายเป็นดวงกลมรอบตัว ใส สว่าง เช่นเดียวกัน และท่านยังให้ดูต่อว่า กระแสบุญหรือแหล่งของบุญมาจากไหน? มีอานิสงส์ต่อผู้กระทำอย่างไร? เอาไว้แม่จะเล่าให้ฟังทีหลัง

แม่อยากให้ลูกได้ปฏิบัติเอง ได้ไปรู้ไปเห็นด้วยตนเองดีกว่าที่จะมา ‘รู้จำ’ นะจ๊ะ แต่ที่แม่เล่าให้ฟัง เพราะอยากให้ลูกกระตือรือร้นที่จะทำบุญ

ด้วยความตั้งใจ ไม่อึดอดเหมือนที่เคยเป็นมา ให้เห็นความสำคัญว่า ‘บุญเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งของเรา’ ลูกจะได้ตั้งใจนั่งธรรมะ **หยุด นิ่ง เฉย** ซึ่งเป็นสูตรแห่งความสำเร็จที่หลวงพ่อบ้านผู้มีพระคุณอันสูงส่งได้เมตตาให้ สูตรนี้แก่พวกเรา ทำตามที่ท่านได้ชี้แนะนี้แหละลูก แล้วลูกก็จะรู้แจ้ง ด้วยตนเอง

สุดท้ายนี้ แม่ก็หวังอย่างเดิมละจ๊ะว่า ลูกๆ คงตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ ละเอียดยิ่งๆ ขึ้นไป ให้สมกับเป็นยุวๆ ของหลวงพ่อนะจ๊ะ

รักและคิดถึงหนูเสมอ

คุณแม่

เทพธิดาในต้นไม้ใหญ่

น้อย, นุ่น ลูกรัก

แม่ได้รับจดหมายตอบจากลูกแล้ว เป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ? นั่งสมาธิกันได้ละเอียดดีไหม? นั่งหลับตาอย่างเดียวหรือนั่งหลับในไปด้วย ถ้าหนูง่วงนอนให้รีบออกมาล้างหน้าล้างตาให้สดชื่น แล้วรีบเข้าไปนั่งทำความละเอียดต่อ ดีกว่าเปลอนั่งหลับในห้องสมาธิ ซึ่งเป็นการแสดงความไม่เคารพในธรรม และไม่เคารพหลวงพ่อ ซึ่งเป็นพระอาจารย์ด้วยนะจ๊ะ ถึงหนูจะไม่ได้เจตนาก็ตาม

แม่เองเคยง่วงจนเปลอนั่งหลับอยู่แล้ว ก็ต้องใช้วิธีล้างหน้านี้แหละจ๊ะ และก็เดินเปลี่ยนอิริยาบถ พอหายเมื่อยแล้วรีบไปนั่งต่อ แต่หนูอย่าออกมาจับกลุ่มคุยกันนอกห้องละ เดี่ยวธรรมะจะหายาลงนะ เพราะใจเราเปลอนหลุดจากความละเอียดภายใน กำลังเข้ากลางได้ละเอียดดี ๆ ใจต้องพุ่งไปกับเรื่องที่คุยกัน ธรรมะจะหายาลงไปอีก เวลากลับเข้าไปนั่งใหม่ ต้องไปเริ่มทำความละเอียดย้อนกลับไปอีก ทำให้เสียเวลาด้วย สู้ประคอง

ใจไว้ที่ความละเอียดอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะนั่ง เดิน หรือออกมาทำธุระ ส่วนตัวเช่น เข้าห้องน้ำก็ตาม ควรพยายามตรีกอยู่ที่ความละเอียดไปตลอดเวลา

เดี๋ยวนี้ลูกมีอายุเข้าสู่วัยรุ่นแล้ว เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ แถมมีสิ่งที่ย้ายวนใจให้ห่างจากธรรมะมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเพลง หรือหนังสือ แม้มักกาซีน ตลอดจนแฟชั่นเครื่องแต่งตัว ซึ่งทำให้เด็กๆ วัยรุ่นอย่างหนูทุ่มใจทุ่มกายไปสนใจกับเรื่องเหล่านั้น จนลืมศูนย์กลางกายซึ่งเป็นสิ่งใกล้ตัวหรือความจริงก็คือนั่งอยู่ในตัวตนเอง แต่ถูกผลักดันให้มองข้ามไปเสียนี้ ไม่ว่าจะหนังสือหรือเพลง แม้มักไม่ได้ห้ามเสียทีเดียวนะจ๊ะ แต่ต้องรู้จักเลือกหนังสือแม้มักกาซีนเล่มไหนที่แม่เคยห้ามไม่ให้ซื้อมาอ่าน ก็อย่าแอบซื้อนะจ๊ะ เลือกอ่านสิ่งที่อ่านแล้วสบายๆ ใจ พอคลายเครียด เป็นการผ่อนคลายอารมณ์ เพลงก็ไม่ได้ห้ามทุกเพลง ฟังเพลงบางเพลงที่เพราะๆ สบายใจก็มีเยอะไป แม่เองก็ชอบฟังเพลงนะลูก ฟังพอเพลินๆ สบายใจ แต่แม่ไม่ได้ติดใจอะไรในเนื้อหาของเพลง

แม่เขียนเตือนหนูมาถึงตอนนี้ หนูอย่าเพิ่งเบื่อนะจ๊ะ แต่แม่สอนแม่เตือนหนู เพราะอยากให้หนูมีธรรมะติดตัวเป็นที่พึ่งตลอดไปในชาตินี้ จนถึงต่อไปในชาติหน้า อยากให้หนูได้สร้างบุญบารมีให้ถึงตลอดรอดฝั่ง ไม่ใช่ครึ่งๆ กลางๆ

เวลาอยู่ข้างบนนั่งสมาธิ พวกหนูอยู่ในบุญ ก็จะตั้งอกตั้งใจตอบหลวงพ่อกันทุกๆ คนว่า เมื่อเรียนจบแล้วจะอยู่ทำวิชชากับหลวงพ่อ ก็เพราะหนูอยู่ในบุญในกลางองค์พระธรรมกาย ซึ่งชะล้างความคิดเห็นผิดใจหนูบริสุทธิ์ให้เห็น ได้รู้และคิดแต่สิ่งที่เป็นความจริง ถูกต้องตรงความเป็นจริง ตรงเป้าหมายของชีวิต พวกหนูจึงตอบท่านอย่างเต็มอกเต็มใจได้ แต่พอพวกหนูลงมาข้างล่างแล้ว ใจจะหยาบลง เพราะไหนจะ

ต้องเรียนหนังสือกันทั้งวัน เรียนธรรมดาไม่พอ ต้องไปเรียนพิเศษอีกด้วย กลับมาบ้านก็เหนื่อย ไหนจะงานฝีมือ การบ้านที่คุณครูสั่งงานไว้ให้ทำ ทำให้หนูมีเวลานั่งสมาธิน้อยลงและไม่ต่อเนื่อง แต่แม่ก็อยากให้หนูเสียดเวลามานั่งให้ได้ อย่างน้อยที่สุดก็ก่อนนอน หลับตานั่งสมาธิเอาใจเข้ากลางก็เหมือนหนูได้พักผ่อน แต่เป็นการพักผ่อนที่ดีและคุ้มค่าที่สุด จะทำให้สดชื่นขึ้นไม่่วงเหงาหาวนอน เพียงแต่อดทนหน่อย ฝืนความเหนื่อย ความง่วงหลับตาเข้ากลางให้เป็นนิสัย หนูก็จะพบว่าวิธีนี้เป็นการพักผ่อนกายและใจที่ดีที่สุด เป็นการชะล้างใจของเราให้คืนสู่ความบริสุทธิ์ ความคิดเห็นก็จะคืนสู่ความเป็นจริงได้ แล้วหนูก็จะไม่เบื่อก่อนที่จะนั่งสมาธิ พอใจของเราบริสุทธิ์ไม่ว่าเรื่องทางโลกหรือทางธรรม หนูก็จะเรียนรู้ได้อย่างแตกฉาน และเป็นไปอย่างถูกต้องตรงความเป็นจริง ทีนี้หนูก็จะตอบหลวงพ่อกันได้อย่างเต็มอกเต็มใจทุกๆ ครั้ง โดยไม่เปลี่ยนแปลงว่า “เรียนจบแล้ว หนูจะอยู่ทำวิชชากับหลวงพ่อกะ” จริงหรือไม่จริง หนูก็ลองพิสูจน์ด้วยตัวเองนะจ๊ะ

พูดถึงการเดินทางเปลี่ยนอิริยาบถ บนดอยมีพื้นที่ให้พวกหนูเดินเล่นพักผ่อนออกกำลังกายกว้างขวางมาก อย่างไรก็ตามหนูต้องเชื่อฟังพวกพี่ๆ ที่ดูแลพวกหนู อย่าเดินเถลไถลไปไกลกว่าที่เขานุญาตนะจ๊ะ โดยเฉพาะตรงข้างบ้านชมพูพิงค์ ซึ่งมีทางเดินลงไปเรื่อยๆ จนถึงต้นไม้ใหญ่ๆ ต้นหนึ่งซึ่งพวกหนูเคยเดินลงไปดู แล้วหลวงพ่อกันห้ามพวกหนูเดินลงไปโดยไม่มีผู้ใหญ่ลงไปด้วย เพราะลงไปลึกและค่อนข้างเปลี่ยว จะไม่ปลอดภัยสำหรับเด็กๆ ท่านเป็นห่วงพวกเด็กๆ จึงห้ามลงไปตามลำพัง พูดถึงต้นไม้ใหญ่นี้ ทำให้แม่นึกถึงเมื่อปีก่อนนี้ ที่ได้ขึ้นมาปฏิบัติธรรมบนดอยพร้อมกับเด็กๆ ยุวฯ และรุ่นนั้นมีคุณแม่ของยุวฯ ขึ้นมาหลายคน รวมทั้งคุณแม่ของหนูเจนนี (ยุวกัลยาณมิตรที่น่ารักของเรา) คือคุณป๊อด แม่ได้รู้จักคุณป๊อดบน

ดอยนี้แหละ คุณบิดจะคอยเตือนเจนนีเสมอๆ ว่า

“อย่าลืมนะ อธิษฐานให้แม่เห็นธรรมะเร็วๆ นะลูกนะ”

เช้าวันหนึ่งก่อนเข้าห้องปฏิบัติธรรม คุณบิดก็บอกเจนนีว่า อย่าลืมนะ อธิษฐานให้แม่ด้วยนะ แล้วพวกเราแยกย้ายกันไปนั่งสมาธิ แม่ก็นั่งเข้ากลางไปจนละเอียดดี ใจก็นึกแวบไปว่า เจนนีนั่งอธิษฐานให้คุณแม่หรือเปล่า แม่เห็นเป็นภาพเจนนีปรากฏขึ้นมาในกลางองค์พระที่ศูนย์กลางกาย เห็นเจนนีนั่งสมาธิโดยมีคุณแม่ของเขาอยู่ในกลางท้องที่ศูนย์กลางกายของเขา พอแม่ออกจากสมาธิ ความที่แม่ปลื้มใจแทนคุณบิด ที่เจนนีเขานึกถึงคุณแม่ อธิษฐานให้คุณบิดได้ธรรมะเร็วๆ แม่เลยบอกคุณบิดว่า

“เจนนีเขาอธิษฐานให้คุณนะ น่ารักจังเลย” คุณบิดเธอก็รีบไปถามเจนนีทันทีว่า

“เจนนีอธิษฐานให้แม่หรือ?”

เจนนีก็พยักหน้ารับว่า “ใช่ค่ะ” คุณบิดตั้งใจนั่งสมาธิ แต่สงสัยว่าความที่อยากได้เร็วๆ คุณบิดบ่นกับแม่ว่า

“ไม่เห็นอะไรซักที คุณบิดนั่งอย่างไร บอกบิดหน่อย”

แม่ก็ได้แต่ปลอบว่า “ทำใจให้สบายๆ อย่าไปตั้งใจหรืออยากได้ธรรมะเร็วๆ นึกสบายๆ อะไรก็ได้ ดวงแก้วหรือองค์พระก็ได้ แล้วมองไปเรื่อยๆ ถ้านึกอะไรไม่ออก ให้เอาใจไว้ตรงกลางท้องเลย มองไปเรื่อยๆ เห็นก็ช่าง ไม่เห็นอะไรก็ช่าง มองไปเรื่อยๆ ใจเย็นๆ”

ลูกคงสงสัยนะว่า การงานทางโลกนี้เราต้องมีความตั้งใจที่จะทำความอยากได้จึงเป็นแรงผลักดันให้ได้ หรือทำได้สำเร็จสมความตั้งใจแต่ตรงกันข้ามกับในทางธรรม การตั้งความหวังหรือความอยากที่จะได้ธรรมะเร็วๆ กลับยิ่งทำให้ได้ยาก เห็นไหมว่าทางธรรมสวนทางกันกับทางโลก จากการที่แม่สังเกตตัวเอง เวลาเราอยากเห็นธรรมะเร็วๆ หรือ

เข้ากลางเร็วๆ องค์พระที่เห็นจะขึ้นมาช้าๆ แถมยังไม่ชัดด้วย จะสลัวๆ ขึ้นมาอย่างอืดๆ ใจมันจะตื้อๆ หนักๆ ยิ่งใช้กำลังดันเข้ากลางละก็ ปวดหัวหนักเลย จะพาลไม่อยากรั้งต่อเลย ครั้นแม่ปล่อยใจสบายเกินไป ก็หลับไปเลย มันอยู่ที่อารมณ์พอดีๆ แม่ว่าต้องหัดหาจุดพอดีให้ตัวเอง ตัวใครตัวมัน

แม่คิดว่า อารมณ์พอดีของแต่ละคนไม่เหมือนกัน สำหรับแม่แล้วจับจุดพอดีได้ตอนทำใจ ‘เฉยๆ แต่ไม่เฉื่อย’ อย่างเช่น อารมณ์สบายๆ ของแม่ตอนฟังเพลงระหว่างขับรถไปตามถนนที่มีสีเขียวสดใสของทุ่งหญ้าหรือต้นไม้ใหญ่ ๒ ข้างทาง โอ้โฮ! อารมณ์ช่วงนั้น ถ้าแม่เข้ากลางละก็องค์พระจะผุดขึ้นมาเร็วมาก เข้ากลางได้รวดเร็ว องค์พระจะขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ แม่จะลืมหูลูกตามอง องค์พระจะชัดเจนนีใสสว่างยิ่งกว่าพระอาทิตย์หลายๆ ดวง ใจก็จะขยายไปตามองค์พระ นั่นคือ อารมณ์สบายในจังหวะหนึ่ง ที่แม่จะจำอารมณ์นั้นไว้ ทีนี้เวลาแม่นั่งสมาธิทีไหน หรืออยู่ที่ไหนก็ตาม แม่ก็จะเอาอารมณ์ความสบายนั้นมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย แล้วก็เข้ากลางไปเรื่อยๆ แม่ว่าเราต้องจำอารมณ์ตอนนั้นไว้เองนะว่าเรารู้สึกอย่างไร

บางคนอารมณ์สบายๆ อาจเกิดตอนที่นั่งเงียบๆ คนเดียว นั่งหลับตาเบาๆ ไม่มีใครมารบกวน หรือนั่งริมชายหาด มองดูพระอาทิตย์ตกขอบฟ้า ลองสังเกตดูตัวหนูซิจ๊ะ หนูคงมีอารมณ์สบายๆ เมื่ออ่านการ์ตูนหรือฟังเพลงที่หนูชอบ ให้จำอารมณ์ตอนนั้นแล้วลองเบรคตัวเองในระหว่างที่หนูกำลังมีอารมณ์สบายๆ นั้นมาเข้ากลาง แทนที่จะเอาใจเราไปเพลินกับสิ่งที่ยืนอยู่นอกตัวเรา หนูลองหยุดเพลินสักครู่ แล้วเข้ากลางหรือหลับตาเบาๆ เอาใจจรดกลางในช่วงนั้นดู หนูจะพิสูจน์ได้ด้วยตัวเองว่าอารมณ์สบายๆ ของเราทำให้ปฏิบัติธรรมดีขึ้นหรือไม่? ขึ้นอยู่กับอัธยาศัย

ของแต่ละคนว่าชอบความสบายแบบไหน? อย่างไร?

ที่นี่พอจำอารมณ์สบายได้แล้ว ก็ต้องฝึกฝนต่อ เพื่อให้ใช้ ‘ความพอดี’ ของอารมณ์กับการนั่งสมาธิ เพราะถ้าตึงเกินไปก็อีกนั่นแหละ ก็จะมีติดมือ และถ้าหย่อนเกินไปก็เพลอสติหลับไปเลย แม้ว่าจะว่าง่ายก็ง่าย แต่จะว่ายากก็ยากเหมือนกัน เพราะจะยากตรงที่เวลาก่อนจะเห็นจะเข้าถึงธรรมะระหว่างนั้นก็ดูเหมือนทรมานความรู้สึกตรงที่ไม่เห็นสักที และก็ไม่ว่าจะเห็นเมื่อไร ความรู้สึกอย่างนี้เองที่ทำให้คนส่วนมากท้อแท้ใจ แม้ว่าอาศัยที่ความเชื่อมั่นและความอดทนด้วย เราต้องมั่นใจว่ายังง้องค์พระก็อยู่ในตัวเรานี่แหละ ไม่หายไปไหนหรอก ต่อจากนั้นก็ต้องอดทน อดใจ ทำใจสบายๆ ไม่เร่งรีบที่จะเห็น ไม่ต้องกระวนกระวายใจ ใครจะเห็นก่อนก็อนุโมทนาบุญกับเขา อย่าคิดว่าตนเองบุญน้อยยังไม่เห็นสักที และอย่าเปรียบเทียบกับใคร ใครจะได้ก่อนได้หลังก็ช่างเขา เราอนุโมทนาบุญกับเขา ดีใจกับเขา และเราก็เชื่อมั่นในตนเอง เชื่อมั่นในบุญที่เราได้ทำแล้ว หัดเอาบุญนั้นมาอธิษฐานเสมอทุกครั้ง อธิษฐานลงไปในกลางนั้นแหละลูกว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้เข้าถึงธรรมเร็วๆ”

แม่พูดชะยวเลย ต้องขอวกกลับมาเรื่องต้นไม้ใหญ่ที่ดอยอีก คุณเพลินเลย เพราะแม่อยากให้คุณเข้าใจถึงอารมณ์สบายๆ ก่อนเข้าถึงธรรมว่าควรทำอย่างไร? ทีนี้เราก็มายคุยกันต่อเรื่องที่ค้างไว้

แม่กับคุณป้าชอบทานขนมกับกาแฟช่วงบ่ายๆ ตอนพักระหว่างอยู่ที่ดอย บางวันทานแล้วก็ต้องลงไปเดินออกกำลังกาย (ความจริงคุณป้าเขาไม่ค่อยชอบทานกาแฟเท่าไรหรอก แต่แม่เองต่างหากที่ติดกาแฟเตี้ยวันนี้ไม่ค่อยติดเท่าไรแล้ว ทานก็ได้ไม่ทานก็ได้ แต่ทานสักถ้วย ๒ ถ้วยก็ดี) วันหนึ่งทานกาแฟกับขนมอ่อมเรียบร้อยแล้ว ก็คิดว่าควรจะไปเดินออกกำลังกายกันบ้าง เลยชวนกันเดินลงไปดูต้นไม้ใหญ่ตรงทางเดินข้างบ้าน

ชมพู่พิงค์ ที่เขาวงก้นว่าใหญ่มากขนาด ๖-๗ คนโอบละมั้ง ต้นไม้ใหญ่ที่ว่านี้เดินลงไปประมาณครึ่งชั่วโมงก็จะถึง ถ้าเดินไปอย่างสบายๆ ไม่ได้เร่งรีบ และถ้าเดินลึกลงไปอีกประมาณ ๑ ชั่วโมง ก็จะถึงต้นไม้ใหญ่อีกต้นหนึ่ง ซึ่งใหญ่กว่าต้นแรก แต่แม่ไม่ได้เดินลงไปถึงต้นที่สองนี้หรอกนะ เพียงแต่ได้ยินว่ามีอีกต้นหนึ่งใหญ่กว่าต้นนี้ แหม.. แค่นั่งมาถึงต้นไม้ต้นแรกนี้ก็หอบกันแล้ว เราเดินคุยกันไปตามแนวของทางเดินที่มีรอยทำไว้แล้ว ผ่านต้นไม้ข้างทางเป็นแนวชั้นๆ ลงๆ สลับกันไป แล้วก็เส้นทางวนเหมือนวนรอบเขาด้านใน ตรงกลางมองลงไปเป็นหุบเขามีต้นไม้ใหญ่ๆ อยู่เต็มหุบเขา ตรงกลาง ลึกๆ ลงไปสุดสายตา เป็นธรรมชาติที่ร่มรื่นสงบวังเวง แม่ชอบมาก เพราะทำให้ใจสบาย ร่างกายก็สดชื่น ได้สูดลมหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าเต็มปอด ถ้าไม่ติดว่าอยู่ลึกและค่อนข้างเปลี่ยว ก็เป็นสถานที่ที่น่าเดินเล่นพักผ่อนอิริยาบถที่ดีมากๆ เลย พอใจสบายเดินเล่นไปก็เข้ากลางไปสบายๆ มีความสุขสดชื่นลึมน้อยเป็นปลิดทิ้ง มีนกที่ศนาจรต่างประเทศเป็นฝรั่ง ๒ คน ชายกับหญิงเดินสวนมา แล้วถามเราว่า ทางข้างหน้ามีทางออกไหม เราก็ตอบว่า มี คือ ทางที่เราเริ่มเดินมานั้นแหละ จะไปทะลุออกข้างบ้านชมพู่พิงค์ ฝรั่งเขาดีใจที่เจอทางออก เขาคงเดินมาไกลพอสมควร แม่กับคุณป้าก็ถามพวกเขาว่า ระหว่างทางเจอต้นไม้ใหญ่ไหม? เพราะเราเดินกันมาหลายนาที่แล้วยังไม่ถึง เขาก็ตอบว่า อีกนิดเดียวก็ถึงต้นไม้ใหญ่แล้ว เราก็กล่าวคำขอบคุณว่าลากันเป็นภาษาอังกฤษนานๆ จะได้พูดอังกฤษกับฝรั่งที่ก็สนุกดี ส่วนคุณป้าพูดได้สบายมากเพราะไปอยู่อเมริกาหลายปี

จริงด้วยสิ ! เดินไปประมาณ ๒-๓ นาทีเท่านั้น ก็มาถึงต้นไม้ใหญ่ที่ว่านี้ ลักษณะเป็นต้นไม้ที่มีต้นแม่อยู่ตรงกลาง และมีแขนงซึ่งเดิมคงงอกมาจากลำต้นของต้นแม่ส่วนบน แล้วย่อยลงมาจรดพื้นดินรอบๆ ต้นแม่

ตรงกลาง นานๆ เข้าหลายปี (คิดว่าเป็นร้อยกว่าปี) ก็กลายเป็นเหมือน ต้นไม้แขนงใหญ่โอบรอบต้นกลาง มองรวมเป็นเหมือนต้นเดียวกันที่ใหญ่ มากๆ ดูสูงทะมึนน่าเกรงขาม บรรยากาศรอบๆ ต้นไม้ก็เงียบสงบ ได้ยิน แต่เสียงแมลงป่าส่งเสียงดังเป็นระยะๆ ไกลไกลรอบป่า แม่ชอบบรรยากาศ เช่นนี้จัง เพราะเป็นบรรยากาศที่ทำให้ใจสงบใจสบาย เหมาะแก่การ เข้าถึงธรรม สีเขียวของต้นไม้บวกกับความร่มรื่นรอบๆ ตัว มีอิทธิพลต่อ ร่างกายและจิตใจของเรา ผ่อนคลายความเครียดของร่างกายและจิตใจ แม่ต้องจำบรรยากาศของต้นไม้และป่าเขา ที่แม่ได้พบเห็นนี้ไปไว้ในใจเวลานั่งสมาธิ เพราะในกรุงเทพฯ ไม่มีภาพบรรยากาศที่ทำให้ใจเราสุขสงบได้เลย แม่ต้องจำไปสร้างไว้ในใจเวลานั่งสมาธิใหม่ๆ แต่พอเรานั่งได้มั่นคงแล้ว ไม่ว่าจะสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร เราก็นั่งได้โดยปราศจากข้อแม้

พอคุณป้าเห็นต้นไม้ใหญ่ ก็นั่งยองๆ มองดูต้นไม้แล้วถามแม่ว่า

“คุณป้า ว่ามีเทวดาอยู่ในต้นไม้ไหม?”

แม่กำลังเข้ากลางองค์พระอยู่ แล้วใจแม่กำลังละเอียดยอยู่แล้วด้วย พอคุณป้าถาม ก็ปรากฏเป็นภาพในกลางที่ชัดเจน เหมือนเวลาลืมตาเห็น ปรากฏเป็นภาพของเทพธิดาตนหนึ่งข้างต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น เห็นพร้อม กับ วิมานของเทพธิดานั้นซ้อนอยู่กับต้นไม้ใหญ่ ลักษณะวิมานก็คล้ายๆ บ้าน บนโลกมนุษย์เรา แต่ไม่เห็นมีประตูหน้าต่าง เป็นวิมานเล็กๆ ซ่อนทับ ต้นไม้ เป็นแบบเรียบๆ ใสๆ มีความสว่างพอประมาณ เทพธิดานั้นรูปร่าง งามสมส่วน ใบหน้ารูปไข่ แขนขากลมกลึงไม่มีเส้นเอ็น กิริยานุ่มนวล ยกมือขึ้นประณมไหว้มาที่แม่ เขาคงไหว้พระธรรมกายที่เขาเห็นเช่นเดียวกับเทพบุตร เทพธิดาที่แม่เห็นที่วัดพระแก้ว ต่างกันที่เทพธิดาที่แม่เห็นที่ ต้นไม้ไม่มีรัศมีกายด้อยกว่าเทพบุตรเทพธิดาที่วัดพระแก้ว เครื่องประดับ ของเขาก็ดูจะน้อยกว่า ดูเป็นชิ้นเล็กๆ เรียบๆ ติดที่คอและที่กรอบหน้า

ของเขาด้วย เนื้อตัวผิวพรรณของเหล่าเทพบุตรเทพธิดาที่วัดพระแก้วนั้น มีรัศมีสว่างเจิดจ้ากว่าเทพธิดาที่ต้นไม้นี้ ซึ่งมีรัศมีกายเป็นเพียงแสงนวลๆ ตาเท่านั้น แต่เธอก็งดงามนุ่มนวล แสดงความเคารพด้วยความอ่อนน้อม เป็นภาพที่แม่เห็นแล้วประทับใจมาก นึกถึงเธอที่ไรก็เห็นภาพเธอดิตตรา ตรึงใจมาจนทุกวันนี้

แม้แต่เทวดาซึ่งเป็นสภาพกายทิพย์ก็ยังเห็นว่า พระธรรมกายเป็นที่พึ่งที่เคารพของพวกเขา บ่อยครั้งที่หลวงพ่อกำลังจะให้พวกเรานั่งสมาธิ แม่เมตตาจิตไปทั่วตอoy ทั่วเมืองเชียงใหม่ ทั่วประเทศ จนกระทั่งครอบคลุมโลกของเราทีเดียว เขาได้รับกระแสบุญอยู่เสมอๆ จึงแสดงความเคารพ อนุโมทนาบุญต่อพวกเรา พอแม่เห็นภาพเทพธิดานั้นกำลังไหว้อยู่ คุณป้าก็นั่งยองๆ ยกมือไหว้มาที่ต้นไม้ แม่ถามคุณป้าว่า

“คุณป้าไหว้อะไรนะ หลวงพ่อเห็นท่านคงดูว่ามาไหว้ต้นไม้ ซึ่งเป็น สิ่งที่มงาย ควรจะไหว้พระดีกว่า”

“ป้าไหว้เทวดานะ คุณป้าว่ามีเทวดาอยู่ไหม?” พอดีแม่เห็นอยู่ แม่ ก็ตอบว่า “มีสิ เขากำลังไหว้เราอยู่พอดี”

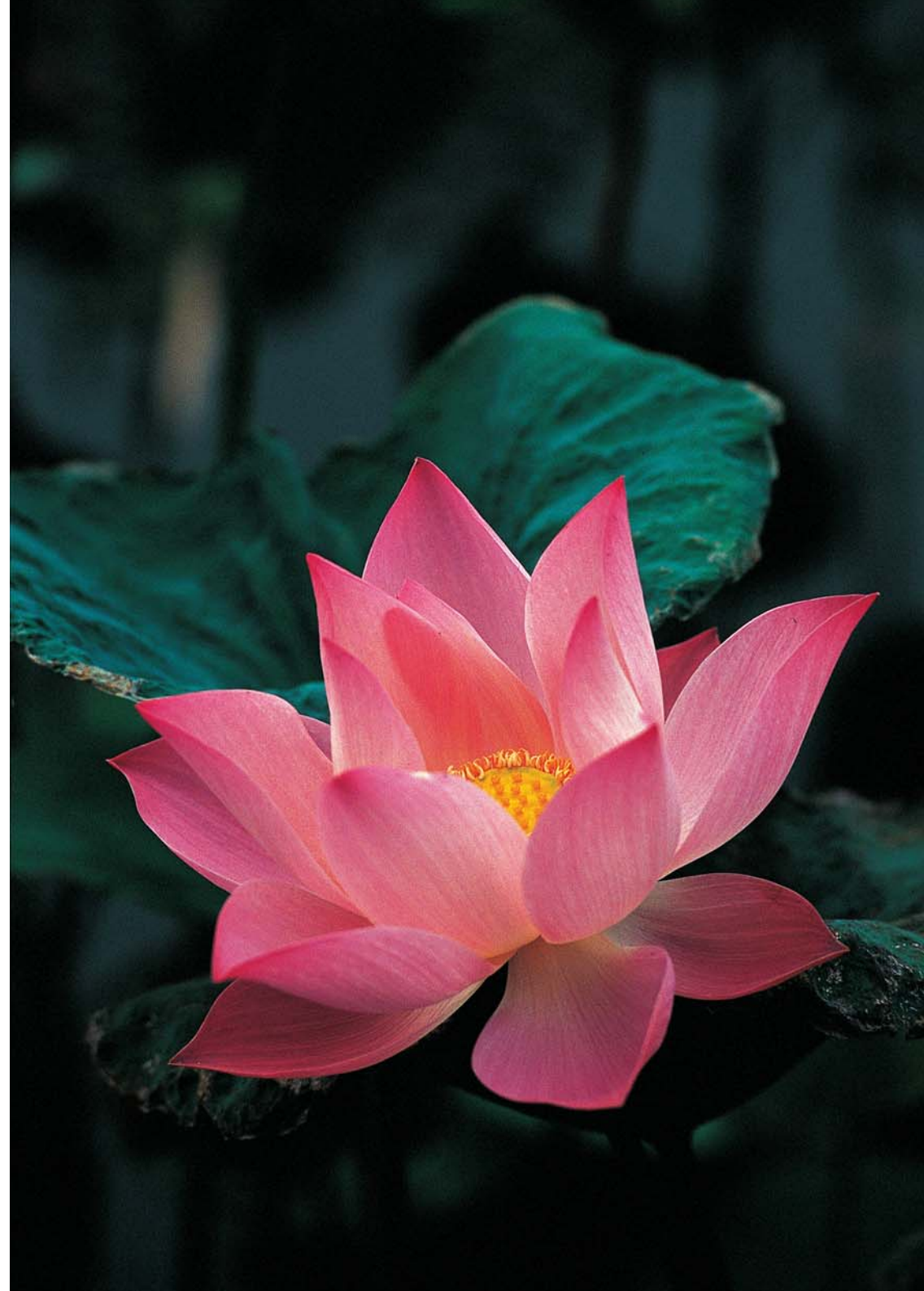
คุณป้าเลยยกมือไหว้อีกครั้งหนึ่ง แม่ก็นึกว่าดีเหมือนกันเป็นการ รับไหว้เทพธิดาพอดี เป็นการอนุโมทนาบุญซึ่งกันและกัน เป็นภาพที่เห็น แล้วมีความสุขปิติใจไปทั้งวัน

แม่อยากให้หนูทำใจหยุดนิ่งให้ได้ ฝึกฝนด้วยความรักธรรมะจริงๆ ไม่เหลาะแหละ ทำมั่งไม่ทำมั่ง แล้วหนูก็จะได้ไปรู้ไปเห็นในสิ่งที่ เป็นทิพย์สูง ขึ้นไปเรื่อยๆ จนไปรู้ไปเห็นในสิ่งที่ทำให้เรารอดพ้นจากความทุกข์นั้นจะ แล้วหนูจะได้รู้ว่า คนเราเกิดมา มีเป้าหมายชีวิตอย่างไร? ซึ่งสำคัญยิ่งกว่า การไปรู้เห็นสิ่งดังกล่าวข้างต้น

ที่แม่เล่าประสบการณ์ในการนั่งสมาธิของแม่ หนูก็อย่าไปจำอะไร

นะจ๊ะ แม่เล่าให้ฟังเปรียบเทียบดูจากฉบับที่แล้ว ที่หนูสงสัยว่าที่แม่เห็น
เทพบุตรเทพธิดาในวัดพระแก้วเป็นอย่างไร และที่เห็นที่ต้นไม้ใหญ่ที่คอย
เป็นอย่างไร เล่าให้ฟังแล้วก็อย่าไปจำจริงๆ จังๆ ให้พยายามนั่งธรรมะให้
ดีจะได้ไปเห็นเอง ฝึกความละเอียดด้วยความตั้งใจ รักในการนั่งอย่าง
จริงจังและจริงใจ แล้วธรรมชาติของหนูก็จะชัด ใส สว่าง สมดังความตั้งใจที่
รอคอยอย่างแน่นอน

รักและคิดถึงหนูเสมอ
คุณแม่

ความสำเร็จขั้นแรกของการนั่งสมาธิ

น้อย, นุ่น ลูกรัก

สวัสดีค่ะ ลูกๆ เป็นอย่างไรกันบ้างค่ะ เห็นเขียนบ่นมาว่าคิดถึงคุณแม่ คิดถึงแม่หรือคิดถึงเพื่อนๆ ที่โรงเรียนกันแน่จะ อยู่กับแม่ที่บ้านก็ว่าแม่ขี้บ่น แต่แม่บ่น (อืม! ความจริงไม่ได้บ่นหรอกเป็นการพูดตักเตือนหนูต่างหาก ซึ่งอาจจะพูดยาวไปหน่อย) ก็เพราะอยากให้หนูทำในสิ่งที่ถูกต้องจริงๆ แล้วจึงควรเรียกว่า “ปม” ไม่ใช่ “ป่น”

คำว่า “ป่น” ในพจนานุกรมแปลว่า ‘พูดพร่ำหรือว่ากล่าวซ้ำๆ’ ส่วนคำว่า “ปม” แปลว่า ทำให้สุกด้วยความอบอุ่น เช่น ปมมะม่วง โดยปริยายหมายความว่า ทำให้สมบูรณ์ เช่น ‘ปมนิสัย’ เพราะฉะนั้น จึงควรเรียกว่าแม่ปมลูก เพราะพูดไปเพื่ออบรมให้หนูเป็นเด็กที่สมบูรณ์ด้วยกาย วาจา ใจ และเจือไปด้วยความรักความปรารถนาดีต่อลูก ฟังดูอาจเหมือนพูดซ้ำๆ ซากๆ แต่ก็จำเป็นจะ เพื่อให้หนู ‘จำ’ ในสิ่งที่แม่พูด ‘จำ’ และ ‘ทำตาม’ ด้วยนะจ๊ะ ไม่ใช่ ‘จำ’ ได้เฉยๆ แล้วไม่ปฏิบัติตาม เช่นแม่เตือน

ให้หนูเก็บหนังสือเข้าที่เดิมหลังจากอ่านแล้ว ไม่ใช่วางไว้เกื่อนกล่น หรือ เตือนให้นั่งสมาธิและสวดมนต์ก่อนนอนทุกวัน ก็ต้องทำนะจ๊ะ อย่าลืมหรือ แกล้งทำเป็นลืมละ

วัยเด็กอย่างหนูถือว่าโชคดี มีบุญแล้วที่ได้มาพบหลวงพ่อก็ ได้ศึกษาวิชาธรรมกายกับท่าน แม่จำได้ว่าตอนหนูอายุได้ ๔ ขวบ หลวงพ่อกถามว่า

“เห็นดวงไหมจ๊ะ”

หนูตอบว่า “เห็นค่ะ”

พ่อกถามว่า “ใหญ่แค่ไหน”

หนูก็ตอบว่า “ใหญ่เท่าลูกแตงโมค่ะ”

เห็นไหมจ๊ะว่า เห็นดวงธรรมกันตอนนั้นอายุแค่ ๔-๕ ขวบ ของแม่ กว่าจะเห็นอายุก็ใกล้เลข ๔ เหมือนกัน (แต่เป็น ๔ ที่เป็นหลักสิบนะ) แม่มานั่งทบทวนดูว่าแม่จะได้ธรรมะกัณนานพอสมควร ผิดกับลูกๆ ที่ได้ธรรมะกันเร็วตั้งแต่เยาว์วัย ลูกควรจะได้ใจแต่อย่าประมาท หมั่นนั่งสมาธิทุกวัน รักษาความละเอียดกันไว้ให้ดีๆ นะจ๊ะ

ตอนที่แม่ยังอยู่ในวัยเรียนอย่างลูก ยังไม่รู้จักคำว่า ‘ธรรมกาย’ เลย แต่แม่ก็สนใจธรรมะจ๊ะ แม่ซื้อหนังสือธรรมะมาอ่านเอง แล้วก็หัดนั่งสมาธิเอง ช่วงนั้นอายุประมาณ ๑๕-๑๖ ปีเท่านั้น สมัยที่แม่ยังเรียนอยู่โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ แม่ต้องสวดมนต์แบบคริสต์ทุกวันเลย วิชาศีลธรรมก็เรียนศีลธรรมเป็นภาษาอังกฤษ ที่เรียกว่าหนังสือ Moral เป็นหนังสือแบบเรียนศีลธรรมของคริสต์ ส่วนศีลธรรมของไทยก็ต้องเรียนอยู่แล้ว ตามหลักสูตรของกระทรวง ทีนี้พอแม่จบมัธยมต้นที่อัสสัมชัญฯ ก็ไปต่อมัธยมปลายที่โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย แม่ก็แยหน้าแตกเลย เพราะสวดมนต์บทอธิติปิโสฯ ไม่เป็นเลย ที่บ้านคุณยายคุณป้าก็สอนบทสวดมนต์สั้นๆ

ให้สวดก่อนนอนเท่านั้น พอมาเจอบทสวดยาวๆ แม่ก็จำต้องทำปากขมูขมิบตามเพื่อนๆ ไปใน ๒-๓ วันแรก พอกลับบ้านแม่รีบไปท่องบทสวดมนต์ยาว นึกเสียใจที่ตัวเองเป็นชาวพุทธแท้ๆ ยังสวดมนต์ไม่เป็น แม่อายเพื่อนๆ มาก เพราะส่วนมากเพื่อนๆ ก็มาจากโรงเรียนพุทธทั้งนั้น เรามาจากคริสต์คนเดียว เขาให้สวดมนต์ภาษาอังกฤษของคริสต์ทุกๆ วันเลย ตั้งแต่อยู่ชั้นมูล (ปัจจุบันเทียบเท่าชั้นอนุบาล สมัยก่อนเขาเรียกว่าชั้นมูล) จนกระทั่งโตจบชั้นมัธยมต้น (ม.ศ.๓) ตั้ง ๑๐ กว่าปี จนซึ่มซาบอยู่ในใจ พอวันที่ ๔ แม่ก็หลับตาท่องบทสวดมนต์ได้ แม่สวดเสียงดังอย่างภูมิใจเชียวแหละ ว่าทีนี้เราก็คือชาวพุทธเต็มตัวแล้วนะ แต่แม่ก็ภูมิใจที่มาจากโรงเรียนที่อบรมเด็กหญิงให้เป็นกุลสตรีทั้ง ๒ โรงเรียน สมัยก่อนเขายังใช้ระบบไม่เรียวดิฉันเด็กนักเรียน เวลาทำผิดนะลูก ดิฉันว๊วๆ เลยละ และก็ต้องนุ่งกระโปรงยาวๆ เลย พุดในห้องเรียนก็ต้องโดนทำโทษคาบไม้บรรทัด แล้วยืนกางแขนด้วยนะ แหม! เสียตายน่าจะใช้ระบบนี้ต่อนะ แม้ว่าแบบโบราณดิฉันะ ที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” เต็มอีกนิด “รักนักเรียนให้หวด” (ด้วยไม้เรียว) หนูก็เคยโดนคุณแม่ตีด้วยความรักเหมือนกัน จำได้ไหมลูก? แม่ไม่ตีลูกด้วยความเคียดแค้นหรอกจ้ะ แต่ตีด้วยความรัก ดีแล้วใจแม่ก็หายนะลูก แต่มานึกอีกทีแม่มีเจตนาเพื่อจะให้ลูกหลาบจำในสิ่งที่สอน ให้กลัวในสิ่งที่ผิด ให้รักในการทำกรรมดี

เมื่อสมัยแม่มีอายุประมาณ ๑๐ ขวบ มีพี่น้องรวม ๔ คน ได้อยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่ในบ้านที่ทุ่งมหาเมฆ มีคุณป้า ๒ ท่าน และคุณป้าท่านมีบ้านคนละหลัง แต่อยู่รวมกันในบริเวณเดียวกัน สมัยนั้นทุ่งมหาเมฆบ้านคุณยายยังเรียกว่าอยู่ชานกรุง มีสวนมะพร้าวรอบบ้านบ้านเป็นแบบโบราณ ใต้ถุนสูง มีน้ำอยู่รอบบ้าน น้ำใสแจ๋วเห็นปลาแหวกว่ายน้ำเล่นเต็มไปหมด ตอนเด็ก ๆ แม่ก็ชวนตามประสาเด็ก เด็กๆ ก็มีพวก

เราลูกนำลูกป้าารวมกันก็เกือบสิบคน ้วยไล่เลยกัน สมัยแม่เด็กๆ ก็ชมนะลูก แต่ชนแบบเล่นเป็นเล่น เรียนเป็นเรียน ถึงเวลาเล่นเราก็เล่น แต่ถึงเวลาเรียนเราก็เอาใจใส่ ดูหนังสือท่องหนังสือกับพี่ๆ น้องๆ ทุกคนเป็นเด็กเรียนดี ลูกคุณป้าเอ็นทรานซ์ก่อนได้สถาปัตยกรรมฯ พวกเราจึงแสดงความยินดี คนต่อมาก็เอ็นติดบัญญัติจุฬาฯ สรุปแล้วในบ้านนั้น มีที่เรียนสถาปัตย์ ๒ คน บัญชี ๑ คน วิทยาศาสตร์ ๒ คน วิศวกรรม ๒ คน กับอีกคนเรียนพาณิชย์ เป็นพี่เป็นน้องกันก็ต้องช่วยกันประคองกันนะลูก ดูตัวอย่างรุ่นคุณลุงคุณน้าของแม่ทุกๆ คน จบกันมาทำงานได้ตำแหน่งดี แต่แม่ก็ต้องการให้หนูดี ทั้งทางโลกและทางธรรม ความรู้ต้องควบคู่กับคุณธรรม เราจึงจะสามารถใช้ความรู้ไปในทางที่ถูกต้องได้

แม่จะเล่าถึงความชนของพวกเราตอนเด็กๆ ญาติพี่น้องของแม่ บางครั้งก็ป็นต้นมะขามเทศ เพื่อจะเก็บฝักมะขามมาทานกัน บางครั้งก็ โหนใบมะพร้าวท่องร้องไปอีกฝั่งหนึ่ง มีอยู่ครั้งหนึ่งใบมะพร้าวที่ใช้โหน (ซึ่งห้อยต่อแขงอยู่แล้ว) เกิดหลุดขาดจากต้น เนื่องจากทานน้ำหนักแม่ไม่ไหว แม่ก็เลยหล่นตุ้มลงไปใต้น้ำ โดยมีกองเชียร์คอยเชียร์ให้ว่ายมาเกาะอีกฝั่ง ให้ได้ เชียร์กันอย่างเดิยวนะลูก ไม่ได้ลงมาช่วย แม่ก็เลยจำเป็นต้องว่ายน้ำเป็นเพื่อความอยู่รอด แต่น้ำจะลึกหรือไม่ก็ไม่ทราบ รู้แต่ว่ายยียบไม่ถึงฝั่งก็แล้วกัน ต้องหลับหูหลับตาว่ายมาเกาะไม้ที่ลอยริมฝั่ง บรรดา กองเชียร์ก็รีบช่วยกันดึงตัวแม่ขึ้นมา แหม.. ทีอย่างนี้ละก็รีบช่วย แต่มานึกอีกที่เขาก็อยว่ายน้ำไม่เป็น

กลางคืนที่บ้านจะเจี๊ยบมาก ได้ยินแต่เสียงแมลง พวกเราพี่น้องของแม่จะนอนกางมุ้งเดียวกันนั่นแหละ มีอยู่คืนหนึ่งพอได้ยินเสียงแขก ยามตีฆ้องบอกเวลาตี ๒ ลักพักหนึ่งแม่ก็ได้ยินเสียงหวีดร้องดังลั่นทุ่ง ท่ามกลางความเจี๊ยบ เสียงนั้นประหลาดไม่เหมือนเสียงคนหรือสัตว์ชนิดใดๆ

ที่รู้จัก เพราะเขาร้องไต่ยาว กว่าจะสุดเสียงก็นานเป็นเวลาหลายนาที ถ้าเป็นคนก็ต้องมีปอดที่ใหญ่ผิดคน เสียงดังเหมือนใช้เครื่องขยายเสียงหลายๆ ตัวดังก้องทุ่ง เหมือนเขาได้รับความทุกข์ทรมานอะไรสักอย่าง แม่ฟังดู รู้สึกสงสารมากกว่ากลัว เสียงก็แหลมเสียดเข้าไปในหู แม่ได้ยิน ๒-๓ คืน ติดต่อกันในเวลาประมาณตี ๒ ตี ๓ สงสัยจนต้องถามคุณป้า ท่านบอกว่า ก็ที่ได้ยินเป็นเสียงเปเรตร้อง แม่ถามคุณป้าว่า หนูถามใครๆ เขาก็บอกว่า ไม่ได้ยิน ทำไมหนูได้ยินคนเดียว เสียงของเขาดังมากนะคะ คุณป้าตอบว่า เขาเห็นหนูใส่บาตรทุกเช้า เขาก็เลยมาขอส่วนบุญ ให้หนูกรวดน้ำอุทิศ ส่วนบุญให้เขาสิลูก

วันต่อมาแม่เลยกรวดน้ำอุทิศส่วนบุญให้เขาไป เสียงร้องจึงได้เจี๊ยบหายไป เห็นไหมลูก ใครๆ ก็ต้องการบุญ ตายไปแล้วบุญไม่พอต้อง เทียวร่ำร้องขอบุญจากคนอื่น เพราะตัวเองต้องเสวยกรรมทุกข์ทรมาน เรายังมีชีวิตอยู่ ก็รีบๆ สะสมบุญเก็บไว้นะลูก เอาไว้เป็นเสบียงในการสร้างบารมีต่อไป

แม่มารู้ว่า พุทธานุภาพมีอยู่ในตัวเรา ยาวาหนา คีบ กว้างคอกนี้เอง ก็ตอนเรียนอยู่มหาวิทยาลัย แม่เรียนอยู่คณะวิทยาศาสตร์จุฬาฯ ช่วงระหว่างเรียนแม่สนใจธรรมะ อ่านหนังสือธรรมะ และหัดนั่งสมาธิเอง ใช้วิธีภาวนาพุทโธ ตามลมหายใจเข้าหายใจออก ตามไปตามมาเลยไม่ได้เห็นอะไร แต่ที่ได้ก็คือความสบายใจ ซึ่งแม่ถือว่า ‘ความสบายใจ’ เป็นความสำเร็จขั้นแรกของการนั่งสมาธิ จนกระทั่งแม่ได้มาเข้าชมรมพุทธศาสตร์ จุฬาฯ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๘ ซึ่งเป็นปีสุดท้ายของการเรียน มีอยู่วันหนึ่งได้มีโอกาสเดินทางไปกับชมรมพุทธฯ ไปศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ต.คลองสาม จ.ปทุมธานี ขณะนั้นยังไม่มีโบสถ์ ไม่มีศาลาปฏิบัติธรรมแบบปัจจุบัน มีแต่ศาลาชั่วคราว พวกเรานิสิตไปช่วยกันปิดกวาดทำความสะอาดศาลา แล้ว

นั่งปฏิบัติธรรม โดยมีหลวงพ่อดมชโยสอนให้พวกเรา รู้จักทางเดินของใจ ตั้งแต่ฐานที่ ๑ ไปจนถึงฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นศูนย์กลางที่ตั้งของจิต แม่นึกในใจว่าที่เราค้นหาวิธีมาตั้งนานก็เพิ่งจะพบว่าวิธีนี้ตรงกับใจเราค้นหามา นาน เมื่อก่อนนั่งภาวนา แต่ไม่รู้ว่าจะเอาใจไปตั้งไว้ที่ไหน ได้แต่เอาใจเกาะเกี่ยว ตามลมหายใจเข้าหายใจออก วันนั้นแม่ตั้งใจนั่งสมาธิมาก ปีติใจจน ขนลุกเมื่อได้ยินคำว่า ‘ธรรมกาย’ คำนี้เหมือนเป็นคำที่คุ้นเคย เพิ่งมาพบ มาได้ยินครั้งแรกก็ที่นี่ ที่ ‘ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม’

หลังจากนั้น แม่จึงได้ใช้วิธีปฏิบัติเช่นนี้ นั่งสมาธิเรื่อยมาในเวลาว่าง จากการเรียน แต่ยังคงค่อย ๆ ค่ำ ๆ อยู่ ยังไม่เห็นอะไร ขณะนั้นแม่ไม่ได้หวังว่า จะต้องให้ได้เห็นอะไรเร็วๆ ใจมันสบายแม่ก็พอใจในระดับนั้นแล้ว ได้ความ ว่าง โปร่ง โล่ง เบา เป็นความรู้ความสำเร็จขั้นหนึ่งที่แม่พอใจ แม่เชื่อ ว่าการนั่งสมาธิช่วยการเรียนได้จริง เพราะปีสุดท้ายนี้แม่ตั้งใจทำเกรดให้ ดีที่สุด Seminar เป็นวิชาหนึ่งที่แม่ตั้งใจให้ได้ A เป็นวิชาที่ต้อง present ในห้องประชุมของคณะต่อหน้าอาจารย์และนิสิต วิชาที่แม่ present ต้อง จำชื่อ Species ของสัตว์น้ำ ชื่อวิทยาศาสตร์ยาวๆ ทั้งนั้น แม่กังวลใจมาก กว่าจะไม่ได้ A ใกล้ถึงคิวแม่ ไม่รู้จะทำอย่างไรให้สบายนอกจากการนั่งสมาธิ เลยตัดใจตัดความกังวลนั่งหลับตาอย่างเดียว แม่นั่งอยู่ประมาณ ๒ ชั่วโมงได้ ใจนิ่งมาก ความกังวลใจหายหมด ความสว่างโพล่งเกิดขึ้นในท้องมีความ สุกสว่างปลอดโปร่งใจ พอใจสบายแม่ก็อธิษฐานในวันรุ่งขึ้นพูดให้ได้ชนะ ใจอาจารย์ อย่านำให้ติดขัดอะไร งานนี้เป็นงานที่แม่ตั้งใจ ทำสโลดปรองกับ การ present ด้วยอย่างเรียบร้อย ไม่ใช่อธิษฐานแล้วไม่ทำอะไรเลยนะลูก งานหยาบๆ เราก็ตั้งใจทำด้วยควบคู่ไปกับงานละเอียดทางใจ ไม่ใช่หนูไม่ อ่านไม่ดูหนังสือแล้วนั่งสมาธิอธิษฐานให้สอบได้คะแนนดี มันต้องไปควบคู่ กันนะจ๊ะ

วันรุ่งขึ้นแม่ก็ออกไป present คนแรก โอ้โฮ! สบายมากเลย มีความมั่นใจ ไม่วอกแวก บรรยายได้ชัดเจนโดยไม่ต้องก้มหน้าดูคำบรรยาย บ่อย ใครถามอะไรก็ตอบเขาได้เข้าใจชัดเจน ปรากฏว่าแม่ได้คะแนน A จริงๆ แม่คิดว่าการทำใจหยุดใจนิ่ง แม้นยังไม่เห็นอะไร ก็เป็นหนทางไปสู่ความ สำเร็จเบื้องต้น และแม่ก็เชื่อว่าคุณภาพพระธรรมกายในตัวเรามีจริง รอเวลาที่จะได้เข้าถึงเท่านั้น อย่างเช่นเรื่องแม่จะเล่าประสบการณ์ จริงๆ ที่เกิดกับแม่เมื่อปลายปี พ.ศ.๒๕๑๘ คุณยายของลูกป่วยหนักต้อง เข้ารักษาที่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ แม่ได้มานอนเฝ้าคุณยายที่เตียงข้าง คุณยาย

พอดตกใกล้สว่างในราวตี ๓ แม่มีความรู้สึกครึ่งหลับครึ่งตื่น แต่ ก็เห็นชัดทีเดียวว่า ที่ปลายเตียงมีแขกยามวิกาลไม่ได้รับเชิญคนหนึ่ง มา ดิงขาแม่จะลากให้ลงจากเตียง หน้าตาแปลกๆ จมูกยาวแหลมมากเหมือน แม่ตในการ์ตูน ผมเผ้ายาวรุงรัง ท่าทางดูร้าย เล็บยาวและแหลม เล็บ ยาวมาก ยาวเท่ากับความยาวของนิ้วเลยละ เล็บแหลมๆ จิกลงในเนื้อแม่ ขูดไปด้วย ลากไปด้วย ท่าทางเขาหวงเตียงเหมือนเราไปแย่งเตียงนอน ของเขา แม่ตกใจอ้าปากจะร้องก็อ้าปากร้องไม่ได้ ความรู้สึกขาไปหมดทั้งร่าง แต่ใจยังสู้ จะลุกนั่งก็ไม่ได้ ตัวมันหนักๆ แต่เราก็มองเห็นตัวเองยังหลับตา อยู่เหมือนคนหลับสนิท ไม่รู้ร้อนรู้หนาว แต่ใจมันรู้สึกว่ามีคนมาดิงขาและ มองเห็นเจ้าตัวประหลาดด้วยอย่างชัดเจน อาศัยที่ใจคุ้นเคยกับการ ภาวนาเวลานั่งสมาธิ ใจพลันนึกถึงพระคุณพระรัตนตรัยให้ช่วยลูกด้วย เสียแม่ที่ภาวนา “สัมมาอะระหัง” ไปดังก้องอยู่ในท้อง ไม่รู้ตั้งได้อย่างไร เจ้าตัวประหลาดที่ดิงขาแม่ก็ดูเหมือนได้ยินคำภาวนานั้นด้วย จึงตกใจ หงายหลังหายวับไปเลย

ความรู้สึกจึงคืนกลับมาที่ร่างแม่ทันที แม่รีบลุกขึ้น ดูที่ขาตัวเองที่

รู้สึกว่าเขาเอาเล็บมาขีด น่าจะเป็นรอย แต่ก็ไม่เห็นมีอะไร เพียงแต่รู้สึกเหมือนใครมาเกาขาแรงๆ แต่ไม่มีรอย หันมาดูคุณยายก็ยังไม่เห็นรอยอยู่ แม่จึงไม่กล้าปลุกคุณยาย ปล่อย่านหลับจนสว่าง คุณยายตื่นแล้วแม่จึงเล่าให้คุณยายฟังภายหลัง คุณยายบอกว่า “คุณพระฯ คัมครองลูก คุณพระฯ ในตัวลูกนั่นแหละ คัมครอง” แม่จึงเชื่อมั่นว่าในตัวเรามีองค์พระแน่ๆ เพียงแต่ยังไม่ได้พบยังไม่เข้าถึง ลักวันหนึ่งคงจะได้เข้าถึง ได้พบ ได้เห็น องค์พระในตัวเราแน่ๆ

แม่ได้มาวัดอีกครั้งหนึ่งในปี พ.ศ.๒๕๒๔ หลังจากทิ้งระยะไปประมาณ ๕ ปี คุณป้าของหนูเป็นคนบอกบุญให้แม่ได้มีโอกาสมาวัดเมื่อมีงานบุญใหญ่ ป้ามัยทำงานที่การประสานครหลวง ในที่ทำงานนั้นมีการบอกบุญกุศลของวัดพระธรรมกาย โดยมีเพื่อนๆ ของคุณป้าช่วยกันบอกบุญ ป้าเลยมาบอกแม่ให้ร่วมบุญอีกที แม่ยังเสนอคุณป้าว่า

“น่าจะรับเป็นประธานกองตีกว่า ทำไมไม่ทำกองของเราเอง?”

คุณป้าตอบว่า “ให้ร่วมบุญไปกับเขาก่อน คราวหน้าค่อยเป็นก็ได้ เพราะไม่รู้เขาทำกันอย่างไร?”

แม่ยังไม่รู้เลยว่าวัดพระธรรมกายกับศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม คือสถานที่ปฏิบัติธรรมเดียวกัน จนกระทั่งได้เดินทางมาร่วมงานบุญใหญ่ จึงมาทราบทีหลัง แม่ไม่รู้จักทางมาวัด จำสูตรเดช ซึ่งคุณพ่อให้มาเผ้าที่บ้าน เป็นผู้พามาพร้อมคุณป้า จำสูตรเดชเขารู้จักวัดดีเพราะเคยมา เขาบอกว่า เป็นวัดใหญ่มีคนมาทำบุญเยอะจำเลยอาสาขับรถพาทั้งคุณแม่ คุณป้า และหนูทั้งสองมาด้วย ตอนนั้นนั่งตึกเพียงย่าง ๓ ขวบ ส่วนน้องหนูยังอยู่ในท้องคุณแม่ พอมาถึงวัดเท่านั้นแหละ แม่ก็ร้อง อ้อ! ที่เคยมาแล้ว ตั้งแต่ยังเรียนอยู่จุฬาฯ เลย แม่จำได้ซนลูกเลย! ที่ซนลูกเพราะเกิดความรู้สึกดีใจเหมือนเราหลงทางแล้วได้กลับมาถึงบ้านอีกครั้ง ความรู้สึกเป็นอย่าง

นั้นจริงๆ เป็นสถานที่ที่ให้ความรู้สึกคุ้นเคยอบอุ่นเหมือนเป็นบ้านตัวเอง

หลังจากนั้นแม่ก็ได้มาวัดบ่อยขึ้น โดยมาในวันอาทิตย์ต้นเดือนบ้าง มางานบุญใหญ่ของวัดบ้าง จนในที่สุดก็ได้มาเข้าร่วมกลุ่มธรรมโฆษกแล้ว จึงแยกออกเป็นกลุ่มธรรมธาราระหว่างนั้นแม่ก็นั่งสมาธิตามแบบที่หลวงพ่อบอกสอน ซึ่งก็ยังไม่เห็นอะไร ใจไม่ได้คาดหวังว่าจะต้องให้เห็นให้ได้ธรรมะเร็วๆ เพราะได้ความสุขความสว่างโพล่งในท้อง แม่ถือว่าเป็นความสำเร็จขั้นหนึ่งแล้ว เคยได้ยินหลวงพ่อบอกสอนพวกเราว่า การคาดหวังทำให้เกิดความความทะยานอยาก ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดความทุกข์ ทุกข์เพราะอะไร เพราะรอเวลาว่าเมื่อไรจึงจะเห็นสักที ใจเราก็จะยิ่งกระสับกระส่าย ไม่ยอมหยุดนิ่ง แม่เองก็เคยคาดหวังว่าเมื่อไรจึงจะเห็นดวง เห็นองค์พระเอ...เราก็ได้ความสว่างแล้ว น่าจะมองเห็นดวงหรือองค์พระได้แล้ว ผลก็คือใจยิ่งเป็นทุกข์ เพราะกระสับกระส่ายรอเวลาในการเข้าถึง ความสว่างที่ได้ก็เลยกลายเป็นความมืด ทีนี้ก็เลยยิ่งเป็นทุกข์หนักเข้าไปอีก แม่ต้องมานั่งปรับใจใหม่ ทั้งความคิดที่คาดหวังซึ่งยิ่งทำให้เราผิดหวัง นั่งปลอบใจตนเองว่า เราทำบุญสะสมไปเรื่อยๆ เอาบุญนั้นมาอธิษฐานให้ได้ธรรมะเร็วๆ เตียวเราก็คงได้เห็นสักวัน แม่ต้องปรับต้องปลอบใจตนเองไปพักหนึ่ง ใจจึงค่อยคลายความอยากลงไป ใจสามารถรวมได้อย่างเดิม ได้เห็นความสว่างกลับคืนมาด้วยความชุ่มชื่นใจให้คืนมาในไม่ช้า

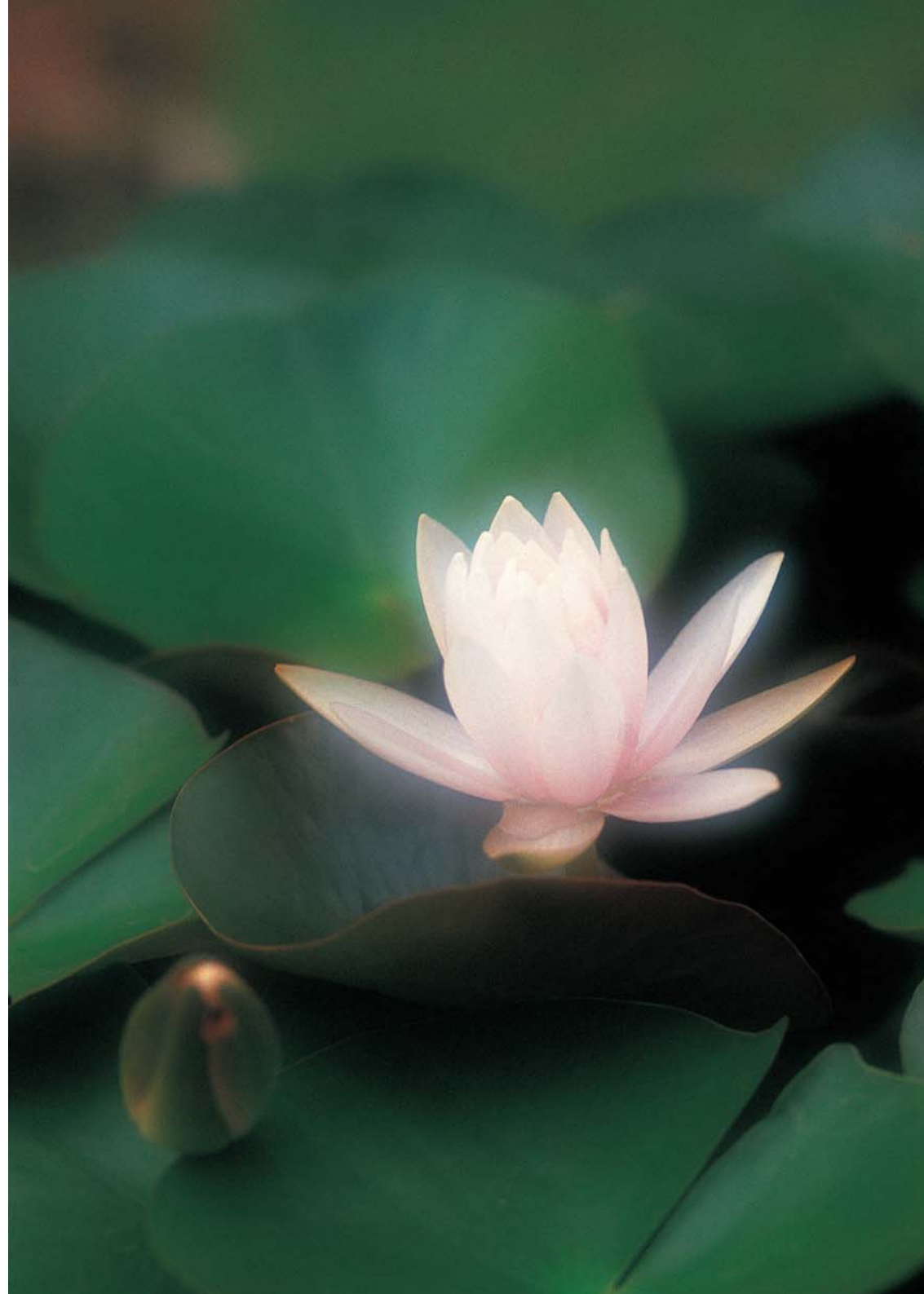
จนกระทั่งในปี พ.ศ.๒๕๒๙ เป็นปีที่ทางวัดบอกสร้างธุดงค์สถาน แม่ได้มาอยู่ธุดงค์ในกลดกับกลุ่มกัลยาณมิตรด้วยกัน เวลาเมื่อนั่งสมาธิ ความสว่างในกลางก็ยังคงอยู่ เป็นความสว่างที่ชุ่มชื่นใจให้มีความสุข สัมกับสโลแกนที่ว่า “อยู่กลดหมดทุกข์ พบสุขแท้จริง”

แม่จำได้ว่าหลังจากอยู่ธุดงค์แล้วได้พาหนูทั้งสองคนมาทำบุญ ถวายปัจจัยสร้างธุดงค์สถาน ที่อาคารจตุรมหาราชิกา มีสาธุชนกลุ่ม

ก็ลายฉยมิตรพากันร่วมถวายปัจจัยเต็มศาลา พอถึงคิวแม่ได้ถวายปัจจัยแล้ว
หลวงพ่อก็นอนโมทนาบุญ ในห้องแม่ก็สว่างวาบขึ้นมาทันทีเพราะความ
ปีติใจ ใจจึงพองโตทีเดียว ความสว่างติดอยู่อย่างนั้นทั้งวันทั้งคืน ทั้ง
หลับตาทั้งลืมตา เกิดขวัญกำลังใจที่จะทำบุญสร้างบารมีติดตามหลวงพ่อก
และหมู่คณะตลอดไป ขณะที่ยังอยู่ในศาลาจากตึก มองไปที่หลวงพ่อก แม่นึก
ว่าใครมาฉายสปอร์ตไลท์ส่องไปที่หลวงพ่อก เพราะเห็นมีแสงสว่างรอบตัว
ท่านเป็นวงกลมสว่างรอบๆ แต่มองไปก็ไม่มีไฟสปอร์ตไลท์ที่ไหน แสงสว่าง
เกิดขึ้นเองรอบหลวงพ่อก เป็นแสงสว่างสีเหลืองนวลเย็นตา แม่รู้สึกเกิด
ความปีติใจที่ได้เห็น เป็นภาพที่เห็นแล้วเกิดความสุขความมั่นใจในบุญครั้ง
นี้และในครั้งต่อไป แม่ยังได้ถามคนอื่นว่าเห็นหลวงพ่อสว่างไหม บางคน
ก็เห็น บางคนก็ไม่เห็น แต่ทุกๆ คนได้รับความสุข ความปีติใจในการ
ทำบุญสร้างกุศลสถานครั้งนั้นทุกคน

วันนี้แม่ขอจบจดหมายฉบับนี้เพียงเท่านี้ล่ะจ๊ะ

รักและคิดถึง
คุณแม่

ใจหยุดได้อย่างไร

น้อย, นุ่น ลูกรัก

แม่ได้รับจดหมายจากหนูแล้ว ขออนุโมทนาบุญที่พวกหนูยุวกัลยาณมิตรทุกคน ที่ได้ไปทำบุญเลี้ยงภัตตาหารเพลพระภิกษุสามเณร และปล่อยปลาเนื่องในวาระวันคล้ายวันเกิดของเพื่อนๆ ยุวกา ด้วยกัน ใครเกิดเดือนเดียวกันในเดือนนั้นๆ ก็ทำบุญพร้อมกันไปเลยทีเดียว พวกเราเกิดมาจะได้มาร่วมบุญร่วมสร้างบารมีด้วยกันอีก การทำบุญด้วยกันก็ควรทำด้วยใจที่เบิกบานนะลูก ถึงจะไม่ใช่วันคล้ายวันเกิดของหนู หนูร่วมบุญด้วยก็ได้บุญเหมือนกัน พอถึงวันคล้ายวันเกิดของหนูเอง พวกเพื่อนๆ จะได้มาร่วมทำบุญด้วยกันอีก บุญจะได้ทับทวีเพิ่มขึ้นอีก พวกเราจะได้เกิดมาเกาะกลุ่มกันร่วมสร้างบารมีกันไปเรื่อยๆ ทีมของหลวงพ่อก็เป็นทีมใหญ่ประกอบด้วยหลายฝ่ายได้แก่ ฝ่ายทำวิชชา ฝ่ายเผยแผ่ ฝ่ายเสียบียง และฝ่ายปฏิบัติสังฆกรรม แต่ละฝ่ายก็มีทั้งพระภิกษุ สามเณร อุบาสิกา อุบาสิกา สาธุชนและกลุ่มกัลยาณมิตรต่างๆ จะขาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้ เราต้องเดิน

ไปสู่เป้าหมายโดยพร้อมเพรียงกัน ให้ความสำคัญแก่กันและกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ไม่มีใครเด่นหรือด้อยกว่าใคร เปรียบเสมือนฟันในปากของหนูมี ๓๒ ซี่ ซึ่งประกอบด้วยฟันหน้า เขี้ยว และฟันกราม มีหน้าที่เคี้ยว กัด ตัด และบดอาหาร ฟันหน้ามีหน้าที่ตัดหรือกัด เขี้ยวมีหน้าที่ฉีกกัดหรือเจาะ กรามมีหน้าที่บด ทั้งหมดรวมกันมีหน้าที่หลักคือ ช่วยกันเคี้ยวอาหารให้ละเอียดก่อนผ่านลงไปในกระเพาะและลำไส้ เพื่อทำหน้าที่ย่อยต่อไป ขาดฟันหน้าก็จะมีแรงกัด ขาดเขี้ยวก็ไม่มีแรงฉีกหรือตัด ขาดกรามการบดอาหารก็ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เห็นมั้ยจะลูกว่าขาดส่วนประกอบอะไรไปอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ ต่างต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน จึงจะทำให้ได้รับผลเป็นความสำเร็จที่น่าชื่นใจแก่ทุกๆ ฝ่าย

ฉบับที่แล้ว ที่แม่เล่าว่าได้เห็นความสว่างในท้อง แล้วแม่ก็ได้รักษาความสว่างนี้ มาจนกระทั่งวันหนึ่งได้มีโอกาสนั่งฟังธรรมและปฏิบัติธรรมในวันอาทิตย์ต้นเดือนในปี พ.ศ.๒๕๒๙ แต่ไม่ได้จำว่าเดือนอะไร เสียงหลวงพ่อรั่มชโยท่านกล่าวนำนั่งสมาธิ ก่อนถวายข้าวพระ ท่านให้เอาใจจรดไว้ในกลาง ใครเห็นธรรมะถึงขั้นไหนก็ให้เอาใจจรดไว้ในกลางของกายที่เข้าถึง หรือถ้ายังไม่เห็นอะไรก็ให้เอาใจจรดไว้กลางเฉยๆ แม่จึงทำให้ให้นิ่งไว้ตรงกลางความสว่างนั้น สักพักหนึ่งใจกำลังนิ่งสบายๆ ดี ก็เห็นเป็นจุดสว่างโพล่งขึ้นมากลางท้อง ประมาณเท่าหัวเข็มหมุดเล็กๆ เสียงหลวงพ่อบอกให้เอาใจไว้ตรงกลางนิ่งๆ นะจ๊ะ ตอนนี้อะไรสำคัญนะให้ตั้งใจทำกัน อย่าพูดจากัน แม่ก็เอาใจจรดนิ่งๆ ไว้ตรงจุดสว่างที่เห็น พยายามให้ใจนิ่งๆ ไม่ตื่นเต้นหรือสงสัยอะไรทั้งนั้น เพราะแม่พยายามทำให้เหมือนเด็กๆ อย่างคุณครูจะสอนอะไรหนูก็ต้องทำตามนั้นไปก่อน เช่น คุณครูให้อ่าน ก. ไก่ ข. ไข่ เด็กๆ ก็ต้องอ่านตามไปก่อน เพราะหนูเพิ่งเริ่มเรียนอนุบาล คงไม่มีเด็กคนไหนสงสัยว่า ทำไมไม่อ่าน ก. ไก่ เป็น ฮ. นกฮูก อะไรทำนองนั้น หรืออย่างทีหลวงพ่อบอกว่า

“เห็นดวงไหมจ๊ะ”

พอจบคำถามท่าน หนูก็เห็น “ดวง” ได้ทันที ไม่ต้องนั่งนานๆ หรือตั้งใจให้เห็นคือพอท่านถามในขณะที่หนูหลับตาไปแป๊บเดียว หนูก็ “เห็น” ได้ทันที เพราะใจเด็กบริสุทธิ์ ไม่ค่อยมีความลึกลับเลอะเลือน แม่ก็เลยทำให้กลับเป็นเด็ก คือพอเห็นแล้วก็ไม่ต้องพวงความลึกลับเลอะเลือนไป เห็นเป็นเห็นเห็นแล้วก็เฉยๆ มองไปเรื่อยๆ จุดสว่างที่เห็นค่อยๆ ขยายจนโตเท่ากับลูกปิงปอง มีความสว่างเท่ากับพระอาทิตย์เที่ยงวัน แต่ไม่แสบตา มองแล้วเย็นตา มีความสุขความสบายใจ เย็นไปทั่วกายของแม่ เป็นความเย็นชุ่มชื่นใจเบิกบานใจไปทั้งวัน แม่ลืมตาก็ยังเห็นดวงกลมสุกสว่างนั้นติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย แม่พยายามประคองใจให้อยู่ที่ศูนย์กลางกายตลอด เดินไปพูดคุยกับใครก็มองดูที่ดวงกลมสว่างนั้นไปด้วย จนกระทั่งมาเจอกัลยาณมิตรคุณนันทพร เธอเห็นแม่ คุณนันทเธอก็ทักขึ้นมาว่า

“เอ๊ะ! ทำไมวันนี้ดูตาคุณปู่ใสจริง ตาขาวเป็นสีฟ้าเขียวแหละ!”
แม่ตอบเธอว่า

“วันนี้นั่งสมาธิได้ดีจังเลยพี่นันท”

เมื่อได้โอกาสกราบเรียนหลวงพ่อบอก ท่านก็เมตตาต่อธรรมะให้ โดยท่านบอกให้ขยายดวงที่เห็นนั้นแล้วมองไปตรงกลางดวง แม่ก็ทำตามที่ท่านบอก โดยมองไปตรงกลางดวงธรรมที่ขยายนั้นเฉยๆ มองลงไปก็เห็นเป็นจุดสว่างๆ เท่าหัวเข็มหมุด หลวงพ่อบอกให้มองลงไปจุดสว่างนั้น จุดสว่างนั้นค่อยๆ ขยายโตขึ้นๆ แล้วมีดวงใหม่เกิดขึ้นในกลางของกลาง ดวงเก่าขยายออกไป ดวงใหม่ผุดขึ้นมาแทนที่ ใจแม่ก็เบิกบานมีความสุขชื่นตามดวงที่เห็นไปด้วย ความสว่างของดวงใหม่ที่เกิดขึ้นมีมากกว่าดวงเก่า รวมทั้งความชัดและความใสก็มีมากขึ้นตามลำดับ ความสุขในการเข้าถึงก็มีมากขึ้นตามลำดับเช่นเดียวกัน ความสุขนี้ก็แปลกดีนะลูกนะ บางทีสุขจนน้ำตาไหล แม่ก็มีประสบการณ์เช่นนี้เหมือนกัน ตอนที่ได้อ่านขึ้นไป

ปฏิบัติธรรมบนดอยในปี พ.ศ.๒๕๒๙ เป็นช่วงซัมเมอร์ที่ทางวัดจัดให้กลุ่มกัลยาณมิตรขึ้นไปปฏิบัติธรรมบนดอย แม่ก็ได้ขึ้นไปในนามกลุ่ม ‘ธรรมธारा’ มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อท่านเช็กประสบการณ์ภายในของการนั่งสมาธิทุกๆ คน พอมาถึงแม่ ท่านถามว่า

“นั่งเป็นอย่างไรล่ะ”

แม่ตอบท่านว่า

“เห็นดวงกลมสว่าง มันคง มีความใสเหมือนเพชรที่อยู่ศูนย์กลางกาย เห็นทั้งหลับตาและลืมตาค่ะ”

หลวงพ่อก็ให้มองลงไปทีกลางดวงนั้น แม่มองลงไป ท่านก็ถามว่า

“เห็นอะไรในกลาง?”

“เห็นดวงใหม่ผุดขึ้นมาค่ะ”

หลวงพ่อก็บอกให้มองลงไปในกลางเรื่อยๆ แม่เห็นดวงใหม่ผุดขึ้นมาแทนที่ดวงเก่า ส่วนดวงเก่าก็ขยายกว้างออกไป มีดวงใหม่ก็ผุดซ้อนขึ้นมาแทนที่อีก ท่านก็ถามว่า

“เห็นอะไรในกลาง?”

แม่มองในกลางของดวงที่ขยายกว้างออกไป ก็เห็นเป็นตัวเอ็งนั่งสมาธิอยู่กลางของกลางที่ขยายออกไป แม่จึงตอบหลวงพ่อกว่า

“เห็นตัวเองค่ะ กำลังนั่งสมาธิอยู่ตรงกลางดวง”

ท่านถามว่า

“หน้าตาเป็นอย่างไร?”

แม่ตอบว่า

“หน้าเหมือนตัวเองค่ะ แต่ดูเด็กกว่า หน้าตาผ่องใส ดูเป็นเด็กรุ่นๆ อายุ ๑๕-๑๖ ปี ใส่เสื้อผ้าสีขาว แขนสามส่วนยาวเลยข้อศอกลงมาเล็กน้อย”

หลวงพ่อก็คงให้มองต่อไปเรื่อยๆ

เช้าวันรุ่งขึ้น แม่ก็มานั่งปฏิบัติธรรมร่วมกับเพื่อนๆ กลุ่มกัลยาณมิตร

ตามปกติ แต่วันนี้แม่นั่งได้นิ่งเร็วดี คือใจมันรวมเร็วกว่าทุกวันที่นั่ง (วันก่อนกว่าจะนั่งให้ใจรวมนิ่งดี ต้องใช้เวลานาน บางทีก็เป็นชั่วโมงกว่าใจจะนิ่ง) พอใจนิ่งกลางท้องก็สว่างโพล่ง เหมือนแม่ นั่งอยู่คนเดียว ไม่มีใครนั่งอยู่ด้วย มีความรู้สึกเงียบสงบเหมือนอยู่คนเดียว แต่ไม่ได้เงียบเหงานะจ๊ะ มันเงียบๆ แบบมีความสุข มีความสว่างโพล่งอย่างเดียวยังไม่เห็นอะไร ความสว่างขยายออกไปรอบตัวไม่มีขอบเขต มีความสุขกายเบาใจ กำลังเบิกบานปีติใจอยู่ดีๆ ไม่รู้หน้าตาไหลได้อย่างไร แม่ไม่รู้ตัวจริงๆ แต่ไม่ได้ร้องไห้เสียใจ เป็นการร้องไห้ดีใจ หรือร้องเพราะมีความสุขอยู่ลึกๆ เบรคไม่อยู่ด้วย แม่เลยต้องลืมนามองดูคนอื่นที่เขานั่งอยู่ใกล้ๆ เกรงว่าเสียงร้องไห้อาจจะไปรบกวนเขา หรือทำความรำคาญให้เขา และเป็นเพราะอายุเขาด้วย แต่ปรากฏว่ามาถามเขาทีหลัง เขาก็บอกว่าไม่ได้ยินเสียงอะไร แม่ไม่ได้ถามเขาจริงๆ หรอกว่าได้ยินแม่ร้องไห้หรือเปล่า เดียวเขาจะว่าแม่บ้านนะสิ นั่งอยู่ดีๆ มาร้องไห้ ได้แต่เลียบๆ เคียงๆ ถามเขาว่า

“นั่งดีมั๊ยคะ? แหม! เงียบดีจังเลยนะคะ ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยนะคะ?” แล้วก็คิดว่าเขามีปฏิกิริยาอย่างไร ปรากฏว่าเขาตอบว่า

“นั่งดีค่ะ ตอนเช้าๆ นี้อากาศดี นั่งได้ดีทีเดียว เงียบจนเกือบจะหลับเนอะค่ะ”

‘โธ้ย! โลงไปที’ แม่คิดด้วยความดีใจ เราไม่ได้ไปรบกวนสมาธิเขาค่อยยังชั่ว นึกว่าเขาได้ยินเสียงร้องไห้ เอาจริงๆ แล้ว น้ำตามันไหลเฉยๆ ไม่ได้มีเสียงสะอึกสะอื้น มาภายหลังจึงทราบว่า มีหลายคนเหมือนกันที่ปีติใจในเวลา นั่งสมาธิแล้วเข้าถึงธรรม บางครั้งถึงกับร้องไห้ แต่เป็นการหลั่งน้ำตาด้วยความสุขความปีติในธรรมะที่เข้าถึง

ลูกคงสงสัยนะจ๊ะว่าที่แม่เล่าให้ลูกฟังว่า วันก่อนๆ แม่ต้องใช้เวลานานกว่าใจจะนิ่งได้ คือ พอแม่หลับตาปั๊บ ภาพเรื่องราวต่างๆ ก็ผ่านเข้ามาเป็นฉากๆ เป็นเรื่องลูกบ้าง เป็นเรื่องทางบ้านบ้างละ จิปาถะเป็นเรื่องๆ

เข้าคิวกันมาเชียว แหม! เราหรืออยากเห็นองค์พระเร็วๆ กลายเป็นเห็นอะไรก็ไม่ว่า แม่ก็พยายามทำใจปิดเรื่องราวที่คิดนี้ออกไป ที่นี้พอแม่ยิ่ง ‘ต้าน’ ก็เลยยิ่ง ‘ตื้อ’ พาลทำให้ปวดศีรษะปวดตาตุ๋นๆ เลย ทำให้เหนื่อยทั้งกายทั้งใจ เหมือนเราวิ่งไล่จับเงาของตัวเอง เหนื่อยเปล่าๆ แม่พยายามวิ่งไล่จับ ‘ใจ’ ของตนเองให้ ‘หยุด’ ยิ่งไล่ยิ่งเลอะไปกันใหญ่ ยิ่ง ‘อยาก’ ก็เหมือนจะยิ่ง ‘ยาก’ ขึ้นไปอีก

แม่มาค้นพบวิธีทำใจให้นิ่งเร็วๆ ได้ก็ตรงนี้แหละ ตรงที่แม่เหนื่อยจนอยากพัก แม่คิดว่า เอาแหละ! อยากคิดอยากฟังอะไรก็เชิญ ฉันจะหลับตาพักแล้ว แม่ก็ปล่อย ‘ใจ’ ไว้เฉยๆ ‘ใจ’ อยากคิดเรื่องอะไรก็ปล่อย ‘ใจ’ คิดไป เรามีหน้าที่ ‘ดู’ เฉยๆ พอทำตัวว่า ‘พักผ่อน’ ก่อนนะ ปรากฏว่า ‘ใจ’ ยังไม่หยุดเดี๋ยวนั้นหรอก ยิ่งคง ‘ฟัง’ อยู่สักพัก พอแม่ไม่ได้ไปต่อต้านอะไร เรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในใจก็ค่อยๆ ลดจำนวนลง จนหมดเรื่อง คือใจเขาหยุดเอง เขาเหนื่อยเป็นเหมือนกัน เหมือนเขาวิ่งหนีเราโดยที่เราไม่ได้ไปไล่จับเขา ใจเขาก็เลยหมดสนุก เพราะวิ่งอยู่คนเดียว ไม่มีคนไล่จับ วิ่งจนเหนื่อย ใจคงอยากพักเพราะวิ่งจนเหนื่อยเลยหยุดนิ่งไปเอง นี่แหละแม่ค้นพบวิธี ‘หยุด’ ของแม่แบบนี้ คนอื่นจะมีวิธีไหนก็ไม่ทราบนะจ๊ะ แต่แม่ ‘นิ่ง’ ได้ตรงที่ปล่อยใจเป็นอิสระ ดูใจเฉยๆ ปล่อยเขา คิดไปเรื่อย แม่เป็นฝ่ายนั่งดูใจเอง ไม่ให้ใจมาหลอกให้ตัวเองไป ‘วิ่งไล่จับ’ เขา แม่คิดว่าเป็นช่วงที่แม่พักใจหรือพักผ่อน เราสบายเราไม่ซีเรียส ใจเราจะนิ่งตอนเรา ‘ปล่อย’ เรา ‘พักผ่อน’ ทำใจสบายๆ นี่เองแหละ ธรรมชาติไม่ใช่สิ่งที่อาศัย ‘แรง’ หรือ ‘กำลัง’ เลยละ แต่เป็นสิ่งที่อาศัย ‘ความเบาสบาย’ ของใจ แม่มานั่งนึกดูก็เข้ากฎเดิม คือ “หยุด นิ่ง เฉย” ของหลวงพ่อนั้นแหละนะจ๊ะ

ลงมาจากดอยครั้งนั้น แม่ก็พาเอาความสุขความเบาสบายของการนั่งสมาธิคราวนั้นลงมาด้วย ความสว่างยังคงติดอยู่ตรงศูนย์กลางกาย

ทั้งหลับตาและลืมตา บางครั้งก็เห็นองค์พระอยู่ในกลางดวงด้วย แต่ยังไม่มั่นคง คงเป็นเพราะแม่มานั่งเทียบกับตัวเองอยู่ว่า เอ? ทำไมไม่เห็นตัวเองนั่งอยู่ตรงกลางเหมือนตอนนั่งอยู่บนดอยนะ? เอาละสิ ! กลายเป็นคนซีงสัยซะแล้ว นี่เองละมัง! ที่ทำให้องค์พระที่เห็นยังไม่มั่นคง พอได้มีโอกาสกราบเรียนถามหลวงพ่อบุญนั้นแหละ ก็ต้องกลับมาหยิกตัวเอง ‘ลืมอีกแล้ว’ หลวงพ่อบอกให้มองเห็นอะไรก็ให้ทำใจเฉยๆ มองไปเรื่อยๆ จะเปลี่ยนเป็นอย่างไรก็ให้มองไปเรื่อยๆ อย่าไปสงสัยอะไร ให้ใจเรา ‘หยุด’ อย่างเดียว หยุดมองเท่านั้น

แม่ต้องปรับใจตนเองให้นิ่ง พอนิ่งเท่านั้นแหละ องค์พระที่เห็นก็หลุดขึ้นมาที่ละองค์ ตอนแรกๆ ก็ช้าๆ ก่อน แล้วจึงขึ้นมาหลายๆ องค์ ซ้อนหลุดขึ้นมาจนเป็นสาย ลูกคงแปลกใจนะว่า แม่เห็นองค์พระง่ายง่ายเลยเปล่าหรือลูก! เห็นองค์พระง่ายง่าย แต่รักษาให้มันมั่นคงนะยากกว่านะ แม่ต้องหัดปรับใจให้เข้ากลางไปอย่างราบรื่นอยู่นานทีเดียว ใหม่ๆ การเห็นองค์พระจะเห็นช้า กว่าที่จะขึ้นมาที่ละองค์ ก็ดูเหมือนท่านไม่ค่อยอยากขึ้นเลย ความจริงองค์พระท่านก็อยู่ของท่านอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่ใจเราเองนั่นแหละที่ตื้อไม่เข้าไปในกลางเอง ใจมันจะชดส่ายออกนอกเส้นทางสายกลางบ่อยๆ โดยเอาความคิดต่างๆ มาแทรกบัง รักษาอารมณ์เดิมที่เข้ากลางไม่ได้บ้าง หลวงพ่อบุญท่านสอนให้จำอารมณ์ตอนที่ได้ธรรมะหรือบางครั้งได้ยินท่านเรียกว่า “ให้จำรอยเดิม” แม่สังเกตจากตนเองว่า อารมณ์หรือรอยเดิมที่แม่จะนั่งได้ดี เข้ากลางได้คล่องแคล่วก็คืออารมณ์สบายๆ ผ่อนคลาย ไม่เครียด ถึงตอนนี้ลูกอาจเถียงว่า “พูดง่ายนี้ แต่ทำยากนะ” แหม! ลูกเอ๋ย มันก็ต้องหัดให้คุ้นเคย ต้องหัดและต้องใช้ความอดทนอย่างสม่ำเสมอทุกๆ วัน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนที่แม่เห็นองค์พระใหม่ๆ องค์พระท่านขยายใหญ่ขึ้น ใจแม่แทนที่จะดึงเข้าไปในกลาง กลับไปติดอยู่ที่ขอบๆ องค์พระ ไปเที่ยวอยู่ขอบๆ องค์พระ ดูพระเนตรบ้าง ดูเศียรท่านบ้าง คือ ใจจะเกาะติดอยู่

ขอบๆ องค์พระ ไม่เข้าไปในกลาง พอหลับตานั่งใหม่อีกที ใจก็ไปติดอยู่ขอบๆ องค์พระอีก จนวันหนึ่งหลวงพ่อบอกว่า ก็ชักขึ้นมาว่า

“เอ๊ะ! ทำไมใจไปอยู่รอบๆ องค์พระเล่าจะ เข้ากลางไปสิจ๊ะ!”

อู๊ย! แม่ใจหายวาบเลย หลวงพ่อรู้ได้ไงนี่? ซึ่งความจริงไม่ต้องสงสัยหรอกว่าท่านรู้ได้อย่างไร แม่ก็เลยตั้งใจนั่งใหม่แบบสบายๆ โดยมองไปตรงกลางอย่างเดียว องค์พระท่านจะขยายก็ปล่อยขยายไป เรามองลงไปตรงกลางอย่างเดียว ความที่ใจยังคุ้นเคยอยู่กับการเร่งรีบแข่งกับเวลาในทางโลก ก็เผลอไปใช้กำลังดันเข้ากลางอีก ถึงตอนนี้แม่จะรู้ว่าเรากำลัง ลุ้นเพราะรู้สึก ‘ตื้อ’ ทันทึ จะเข้ากลางไม่ได้ หรือเข้าไปได้แบบหนักๆ เหมือนเข็นครกขึ้นภูเขาจริงๆ และไม่มีความสุขในการเข้ากลาง ต้องปรับใจใหม่ คือต้องไม่นึกว่ารีบร้อนอยากเห็นองค์พระ หรืออยากเห็นชัดๆ จะแบบตาหยาบเห็น ทำให้ใจไปติดที่จะไปดูเศียรพระบ้าง ดูตาท่านบ้าง ว่าชัดไหม? เป็นอย่างไร? เหมือนตาหยาบเราอยากดูของภายนอกให้ละเอียด เราต้องหยิบมาดูใกล้ๆ ดูทีละส่วนๆ เช่น หนูหยิบตุ๊กตามาดูใกล้ๆ ดูตาบ้าง ดูจมูก ดูคิ้ว ของตุ๊กตาตัวนั้น เพื่อจะดูให้ละเอียด ว่าส่วนประกอบของตุ๊กตาเป็นอย่างไร สวยแค่ไหน

แต่ตรงกันข้ามกับการเข้ากลาง เวลาแม่ปล่อยใจปรับใจได้ดีแล้ว ใจจะถูกดูดเข้าไปในกลางอย่างรวดเร็ว องค์พระจะผุดสวนขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ด้วย และชัดเจนใสสว่างยิ่งกว่าการที่องค์พระผุดขึ้นมาทีละองค์อย่างช้าๆ และแม่ไม่ต้องไปดูรายละเอียดทีละส่วนขององค์พระอย่างที่เคยไปติดอยู่ อย่างแต่ก่อน รายละเอียดของท่านจะชัดเจนยิ่งกว่าไปเพ่งดูตอนใจหยาบๆ ถึงแม้จะผุดขึ้นมาเร็วเป็นสาย แต่ก็ชัดเจนใสสว่างกว่าที่ขึ้นมาช้าๆ ทีละองค์ๆ สำคัญตรงที่ต้องหัดปรับใจให้สบายๆ พอใจหยุดก็ถูกดูดลงไปอย่างรวดเร็ว องค์พระก็จะผุดขึ้นมาหลายๆ องค์จนนับไม่ถ้วน แต่กลับชัดเจนกว่า สวนทางกลับกันกับทางโลก ที่อะไรๆ ผ่านเราไปอย่างรวดเร็ว

เราไม่สามารถเห็นสิ่งนั้นได้ชัดเจน เช่นรถไฟสวนกันเร็วๆ หนูไม่สามารถมองเห็นรายละเอียดว่า รถไฟขบวนนั้นเป็นรถมาจากไหน มีใครนั่งในรถไฟนั้น เขาผ่านหรือสวนกันช้าๆ จึงจะรู้ว่า รถไฟขบวนนั้นเป็นรถไฟมาจากไหน คืออ่านตัวหนังสือข้างรถไฟได้ทัน ได้เห็นว่ามีใครนั่งในรถไฟบ้าง

ในทางธรรมะ เมื่อใจหยุด ใจนิ่งดีแล้ว การเข้ากลางไปได้รวดเร็ว และชัดเจน ใสสว่าง พร้อมทั้งให้ความสุขความปีติใจในการเข้ากลางด้วย แต่กว่าจะเข้ากลางได้ ต้องหัดเลี้ยงใจให้นิ่ง แม้ว่ายากกว่าเลี้ยงหนูอีก แต่พอตะล่อมใจได้แล้ว ก็เป็นเรื่องง่าย คือ ยากตอนที่ไล่จับใจเราหรือประคองใจให้อยู่นิ่งๆ เพราะใจเราคุ่นเคยกับทางโลก ต้องหัดให้คุ้นเคยกับทางธรรม โดยการตริทักถึงองค์พระตลอดเวลาที่แม่ทำงานการอะไรก็ตาม ทุกอิริยาบถ ให้ใจคุ้นเคยกับศูนย์กลางกายตลอดเวลา ใหม่ๆ แม่ก็ว่าเป็นเรื่องยาก แต่พอทำเป็นนิสัยได้แล้วละก็ ไม่ยากหรอกนะลูก อะไรที่ทำเป็นนิสัยแล้ว แม้ว่าจะทำได้อย่างสบายๆ ไม่รู้สึกว่ายาก ถ้าไม่ทำก็จะรู้สึกว่ายากอะไรไปอย่างหนึ่ง และเป็นสิ่งสำคัญกว่านิสัยหรืองานการทางโลกที่เราคุ้นเคยเสียอีกนะจ๊ะ

วันนี้คุณแม่ขอจบ จ.ม. ฉบับนี้เพียงเท่านี้ละจ๊ะ อย่าลืมสวดมนต์ ไหว้พระและนั่งสมาธิก่อนนอนนะจ๊ะ จะได้นอนหลับฝันดี ฝันถึงคุณแม่บ้างนะจ๊ะ

รักและคิดถึงลูกเสมอ

คุณแม่

เห็น, ได้, เป็นพระธรรมกาย

น้อย, นุ่น ลูกรัก

แม่ได้รับจดหมายตอบจากลูกแล้วจะดีใจกับลูกด้วยที่ธรรมะก้าวหน้าขึ้น เห็นไหมจะว่าการได้เห็นองค์พระภายใน ทำให้หนูมีความสุข มีความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยอันเป็นที่พึ่งสูงสุดของพวกเรา ฉบับที่แล้วแม่ได้เล่าให้ฟังถึงประสบการณ์ในการได้ ‘เห็น’ พระธรรมกายใหม่ๆ ของแม่ การเข้ากลางไปในองค์พระธรรมกาย ซึ่งเทียบได้กับการ ‘ได้’ องค์พระ และการเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์พระ ซึ่งเรียกว่าการ ‘เป็น’ องค์พระ ทั้งหมดคือการ ‘เห็น’ ‘ได้’ และ ‘เป็น’ พระธรรมกาย เป็นขั้นตอนเป็นลำดับต่อเนื่องกัน และเป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นของความสุขภายในเช่นเดียวกัน

การเห็นพระธรรมกายของคุณแม่ในระยะเริ่มต้น แม่ ‘เห็น’ องค์พระผุดขึ้นในกลางดวงกลมใส เป็นการ ‘เห็น’ องค์พระครั้งแรกของแม่ เห็นแล้วแม่ดีใจ ปีติใจมาก มีความสุขในการเห็น เป็นความสุขบวกกับความมั่นใจในพระรัตนตรัย ซึ่งแต่เดิมเราขอถึงด้วยคำพูดเฉยๆ แต่ก็ด้วย

ความศรัทธาในพระรัตนตรัย ซึ่งได้รับการปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กๆ ทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน และด้วยประสบการณ์ที่พบเห็นต่างๆ ซึ่งแม่ได้เล่าให้ลูกฟังในจดหมายฉบับก่อนๆ การได้เห็นพระธรรมกายในกลาง ยิ่งทำให้เพิ่มความเชื่อมั่นและความศรัทธาเป็นทวีคูณ มีความรู้สึกอบอุ่นว่าแม่ได้พบที่พึ่ง ได้พบและได้เห็น ‘องค์พระ’ ในตัวของแม่แล้วว่า **มีจริง** เรามีได้เคารพศรัทธา แต่พระพุทธรูปภายนอกเท่านั้น แต่ภายในตัวเราได้อุบัติขึ้นแล้วด้วย ‘องค์พระ’ จริงๆ ที่มีชีวิต มีความใส ความสว่าง ที่เห็นแล้วให้มีความสุขความอบอุ่นใจอย่างที่ไม่ได้เล่าให้ฟังในฉบับก่อนว่า พอแม่เห็นองค์พระธรรมกายใหม่ๆ ใจยังติดอยู่รอบๆ องค์พระ ดูตาท่านบ้าง ดูจมูก ดูคิ้วท่านบ้าง ฯลฯ ดูไปรอบๆ องค์ท่าน เหมือนใจที่ยังติดหยาบติดทางโลกอยู่ คือ พอพบเห็นองค์พระแล้วก็ขอ ดู ขอพิจารณาท่านด้วยความปีติความดีใจ เหมือนแม่จากหนูป้อนาน พอมาเจอลูก แม่ก็คงต้องกอดลูกด้วยความรักความคิดถึง จับหน้าลูกมามองดูใกล้ๆ ดูปาก ดูตาลูก ปากก็พร่ำพรรณนาถึงความรัก ความคิดถึงลูก

แบบเดียวกันกับที่แม่ได้เห็นองค์พระธรรมกายภายในตัวแม่ แม่จึงดูแต่รอบกายท่าน มิได้เอาใจไว้ตรงกลาง เพราะมีแต่ดีใจ ได้พบได้เห็นท่านในกายแม่ พอใจไปติดรอบๆ ไม่เข้าไปในกลางของกลางไปเรื่อยๆ ใจจึงหยาบ พอจะเข้ากลางก็รู้สึกหนักๆ ตื้อๆ พอหลวงพ่อบอกท่านทักว่า ทำไมเอาใจไปอยู่รอบๆ องค์พระ ไม่เข้ากลางไป ท่านนั้นแหละแม่ถึงได้รู้สึกตัว เอาใจคืนกลับมาตรงศูนย์กลางกาย พอใจนิ่งใจหยุดดีแล้ว องค์พระก็ผุดขึ้นมาทีละองค์ๆ ตอนแรกก็ขึ้นมาช้าๆ ทีละองค์ๆ เพราะใจยังไม่ละเอียด ต้องปรับใจให้นิ่งอยู่นานกว่าจะเข้ากลางได้คล่อง อย่างที่แม่ได้เล่าประสบการณ์ให้ลูกฟังในฉบับก่อน ทุกขั้นตอนต้องใช้เวลาและความสม่ำเสมอในการนั่งธรรมะ ต้องรักในการนั่งปฏิบัติธรรมให้เป็นนิสัย

เพราะแม่ได้พิสูจน์ด้วยตนเองแล้วว่าไม่มีอะไรเป็นที่พึ่งแท้จริงได้เทียบเท่ากับองค์พระธรรมกายภายใน

มีคนเคยถามแม่ว่า เวลาเข้ากลางองค์พระมีความสุขจริงๆ หรือ? แม่ตอบไปตามความเป็นจริงว่า จริงซิคะ! แต่คุณต้องพิสูจน์ด้วยตัวของคุณเอง เพราะจะให้เราไปเที่ยวบอกว่า ‘จริง’ อย่างเดียว บางครั้งเขาก็ไม่เชื่อ ต้องให้ไปนั่งพิสูจน์ด้วยตัวของเขาเอง แม้แต่ในสมัยพุทธกาล พระมหากัปปินะ ท่านได้พบความสุขภายใน ท่านยังรำพึงว่า “*สุขจริงหนอ สุขจริงหนอ!*” พระพุทธองค์ท่านยังยืนยันว่า พระมหากัปปินะบุตรของท่านพบความสุขภายในจริงๆ มิใช่เพราะว่าเป็นความวิปริตทางใจที่รำพึงออกไปเช่นนั้น เพราะฉะนั้นจึงควรจะไปพิสูจน์ว่าเป็นจริงด้วยตัวของเราเองนะจ๊ะ แต่แม่ก็ขอยืนยันว่า トラบใดที่ใจเรายังคงอยู่ตรงศูนย์กลางกายมิได้คลาดเคลื่อนไปไหน เวลาเข้ากลางในกลางขององค์พระไปเรื่อยๆ ความสุขก็ทวีขึ้นไปเรื่อยๆ ตามความละเอียดของการเข้ากลาง ยิ่งหยุดนิ่งได้เท่าใด การเข้ากลางของกลางยิ่งรวดเร็วคล่องแคล่วขึ้น ความละเอียดภายในเพิ่มขึ้นความสุขภายในก็เพิ่มทวีขึ้นตามลำดับไปไม่มีที่สิ้นสุด แม่เมื่อออกจากสมาธิแล้ว ลูกก็ควรรักษาใจให้มั่นคง อยู่ในกลางทุกอิริยาบถ หัดให้คุ้นเคยกับศูนย์กลางกายตลอดเวลา ประมาทไม่ได้นะจ๊ะ เพราะเข้าถึงทางใจมีมากและพร้อมเสมอที่จะรุกรานบีบคั้นให้ใจเรากลับห่างจากศูนย์กลางกายตลอดเวลา และทุกวิถีทาง ยิ่งเขารู้ว่าเรารู้จักหลุมหลบภัยทางใจแล้วเขา (คือกิเลส) ก็พยายามกีดกันใจเราให้ออกห่างจากศูนย์กลางกายเปรียบเสมือนเข้าถึงที่พร้อมจะโจมตีเรา เมื่อเราหลุดออกจากหลุมหลบภัยเมื่อใด เขาก็จะโจมตีเราทุกวิถีทาง เหมือนอสรพิษที่จ้องมองดูเราอยู่บนปากหลุม เมื่อเราเผลอออกไปเมื่อใด มันก็จะฉกกัดเราทันที โดยไม่คอยให้เราได้ตั้งตัวเลย ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ด้วยกล ไม่ได้ด้วยวิธีตรงๆ ก็ใช้วิธีทางอ้อม

เรียกว่า สารพัดวิธีรอบตัวรอบด้าน ข้าศึกเขาฉลาดนะจ๊ะ เขาไม่ใช่คนของเขาหรอก เขาใช้คนพวกเดียวกันนั่นแหละทำลายพวกเดียวกัน ไม่เปลืองแรง และทำลายได้ทีเดียวหลายๆ คน ขุนพลที่ว่าเก่งนักเก่งหนา ก็จนตรอกโดนทำลายมานักต่อนัก เพราะฉะนั้นประมาทไม่ได้แม้แต่วินาทีเลยละ

การได้ ‘เห็น’ พระธรรมกายภายใน ทำให้เกิดความเชื่อมั่นและความอบอุ่นใจ ส่วนการได้เข้าไปในกลางของกลางพระธรรมกาย ก่อให้เกิดความสุขภายใน กลั่นจิตกลั่นใจ หรือ ‘เห็น, จำ, คิด, รู้’ ของเราให้ใสสะอาด จิตเป็นสภาวะ ‘ประภัสสร’ คือ สว่าง ใจที่สว่างขึ้นตามลำดับของการเข้ากลาง ยิ่งใส ยิ่งสว่าง ก็ยิ่งสงบเยือกเย็น หายจากความขุ่นข้องหมองใจ ความเศร้าหมองหายไปหมด เหมือนพระอาทิตย์ที่โผล่ขึ้นมาจากขอบฟ้า ทำลายความมืดของรัตติกาล ค่อยๆ ทำลายให้หมดไปในยามเช้า อ้อ! เตียวลูกจะว่าแม่เขียนสำนวนอะไร อยากให้ลูกเห็นภาพจ๊ะ แล้วลูกก็จะได้เห็นได้รู้ด้วยตนเอง แล้วลองเปรียบเทียบให้แม่ฟังนะจ๊ะว่า เป็นอย่างไร?

เมื่อแม่ได้พระธรรมกายใหม่ๆ หมายถึงการหัดเข้ากลางองค์พระไปเรื่อยๆ หลวงพ่อท่านให้รับองค์พระไปจากลิบก็เป็นร้อย จากร้อยเป็นพัน จากพันเป็นหมื่น นับไปเรื่อยๆ ใหม่ๆ ก็นับซ้ำกว่าจะถึงลิบองค์ เป็นชั่วโหม่ง เพราะมัวพะวงว่าต้องนับให้ได้ร้อยองค์ นี่ไง กลายเป็นความคาดหวัง เลยทำให้ใจไม่หยุดนิ่ง กระสับกระส่าย แม่ต้องหยุดนับก่อน เพื่อให้ใจคลายความอยากลง ซึ่งทำให้ใจหยาบหรือใจไม่หยุดนิ่งนั่นแหละ

พอหยุดนับแม่ก็มององค์พระเฉยๆ ก่อน เอาใจจรดนิ่งกลางองค์พระเฉยๆ สูตร ‘หยุด นิ่ง เฉย’ ของหลวงพ่อบุญใช้ได้ดีผล แต่ต้องประคองใจให้คุ้นเคยกับสภาวะหยุดนิ่งให้ได้ก่อน โดยตัดความกังวลใจ

ทั้งหมดออก เอาใจจรดนิ่งอย่างเดียว องค์พระท่านก็ผุดขึ้นมาในกลางวัดเดียว ขึ้นมาเป็นสายๆ เป็นชุดๆ ให้ท่านขึ้นมาชุดละลิบองค์ ท่านก็ขึ้นมาเป็นลิบทีเดียวเลย จรดใจนิ่งๆ ให้องค์พระขึ้นมาทีละร้อย ท่านก็วัดขึ้นมาเป็นร้อยทีเดียวเลย เรียกว่าใหม่ๆ ต้องตามใจท่าน องค์พระท่านจะผุดขึ้นมาที่องค์ เรามีหน้าที่ ‘มอง’ เฉยๆ จะขึ้นมาช้าๆ หรือเร็วๆ ก็มองดู ‘เฉยๆ’ ไม่ต้องไปเร่งท่านให้ขึ้นมาเร็วๆ ตามใจเรา ต้อง ‘ตามใจท่าน’ ก่อน เรามีหน้าที่มองดูองค์พระท่านขึ้นมาเฉยๆ แล้วก็นับไปอย่างใจเย็นๆ ใจเราก็จะค่อยๆ หยุดนิ่งไปเอง ทีนี้องค์พระท่านผุดขึ้นมาเร็วๆ จนนับไม่ทันเลยละ ไม่ใช่พอนับไม่ทันก็เป็นทุกข้ออีกนะลูก ปล่อยให้ใจไปในกลาง ให้องค์พระผุดขึ้นมาเองเร็วๆ ยิ่งเร็วยิ่งมีความสุข ยิ่งมีความสุข ความใสสว่างทวีขึ้นมาเรื่อยๆ ถึงตอนนี้แม้ว่าท่านจะขึ้นมาได้แบบ ‘ตามใจเรา’ เราให้ท่านผุดขึ้นมาทีละลิบทีละร้อย ทีละพัน ทีละหมื่น หรือเรื่อยๆ ไปจนถึงทีละล้านองค์ก็ได้แล้ว จนในที่สุดจะมีความรู้สึกเหมือนถูกดูดเข้าไปในกลางของกลาง ดิ่งไปไม่มีที่สิ้นสุด

บางครั้งแม่มองดูท่านในกลางที่ถูกดูดวัดลงไป เหมือนท่อหรือไส้กลางองค์พระหลายๆ องค์เชื่อมติดกันเป็นท่อเดียวกันที่ใสสว่างเหมือนเพชร ใจเราถูกดูดเข้าไปในท่อหรือไส้กลางองค์พระ เลื่อนไหลลงโดยไม่สะดุดอะไรเลย ปล่อยให้ใจไปได้เรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด นี่ละมัง? ถึงจะเรียกว่า ได้เห็นได้เข้าไปในกลางพระธรรมกาย ‘เห็น’ และ ‘ได้’ พระธรรมกาย หรือได้เข้าถึงพระธรรมกาย ‘เห็น’ และ ‘ได้’ พระธรรมกาย หรือได้เข้าถึงธรรมะจริงๆ เมื่อก่อนแค่ ‘ได้เห็นพระธรรมกาย’ ก็มีความสุข ความอบอุ่นที่เราได้เห็น ‘พระในตัว’ แล้วแต่การ ‘ได้’ เข้าไปในกลางของกลางยังมีความสุขมากกว่าการได้ ‘เห็น’ ท่านเฉยๆ เป็นการเอา ‘ใจ’ ของเราเข้าไปสัมผัสความละเอียดภายใน ให้ชะล้าง ‘ใจ’ หรือ เห็น จำ คิด รู้ ของเราให้

สะอาดปราศจากความเศร้าหมองทั้งหลาย แต่ส่วนมาก 'ใจ' เรามักเปลือยออกนอกศูนย์กลางกาย ด้วยอารมณ์ร้อยรัดสารพัดทางโลก มัดใจเราให้ออกนอกเส้นทางบริสุทธิ์เอาใจเราไปหมักจมอยู่กับความเพลิดเพลินทางโลก ความโลภ โกรธและหลง จมอยู่จนเป็น 'ความเคยชิน' เหมือนหนอนที่พอใจอยู่ในอามหรืออยู่ตามชากศพด้วยความคิดว่านี่คือที่อยู่ที่ดีที่สุดของมัน คนเราก็พอใจอยู่ในรูป รส กลิ่น เสียง ในกามารมณ์ เพลินอยู่กับความสวยงามภายนอก จนลืมความสวยบริสุทธิ์ภายในตัวของเราเอง

ความงามในกายภายในของเรา เป็นความงามของลักษณะมหาบุรุษของพระธรรมกายที่งามที่สุด เป็นความงามที่มองแล้วให้ความสุข ไม่ใช่เกิดกามราคะ เป็นความงามที่เห็นแล้วยังมีใจที่ 'สงบ' ไม่ใช่เห็นแล้วเกิดความ 'รุ่มร้อน' อยากเอามาเป็นเจ้าเข้าเจ้าของเอง เป็นความงามที่เห็นแล้วเกิด 'ความมั่นคง' ไม่ใช่เกิดความหวั่นไหว เป็นความงามที่ทำให้ใจไม่ยึดติด แต่เป็นทางไปสู่ความเป็น 'อิสระ' จากเครื่องพันธนาการทางใจ

เมื่อแม่ได้มีโอกาสมาปฏิบัติธรรมครั้งล่าสุด หลวงพ่อท่านให้พวกเรานั่งทำความละเอียด แล้วรวม ๑๘ กายให้เป็นกายเดียวกัน แม่รวม ๑๘ กายเป็นกายเดียวกันแล้วผ่านไปในองค์พระธรรมกายไปเรื่อยๆ ที่สุดละเอียดกายขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เสียงหลวงพ่อบอกว่า ให้เป็นองค์พระให้ได้ทุกองค์ ความตั้งใจหรือความกังวลว่าจะไม่ได้เป็นทุกองค์ จึงทำให้แม่รู้สึกเป็นบ้างไม่เป็นบ้าง คือเป็นไม่ได้ทุกองค์ องค์พระผุดผ่านกายเราไปทุกองค์ๆ พอนึกกังวลว่าเป็นองค์พระหรือเปล่า? จึงทำให้องค์พระผุดขึ้นมาช้าลงๆ แม่เลยต้องปรับใจใหม่ ตัดความกังวลหรือความตั้งเจ้านั้นทิ้งไปก่อน แล้วเริ่มต้นใหม่ ผ่านกายไปในองค์พระธรรมกายโดยไม่มีก้ออะไร ตอนแรกก็ช้าก่อน แล้วจึงเริ่มเร็วขึ้นๆ กายหายบค่อยๆ หลุดติดไปในความละเอียด

ขององค์พระที่ผุดผ่านขึ้นมาเรื่อยๆ ความรู้สึกเป็นตัวแม่ค่อยๆ หดไปแต่ยังไม่หมด ๑๐๐ % คือยังมีความรู้สึกเป็นตัวเราอยู่ แต่น้อยมาก

“ทำไมถึงมีความรู้สึกของตัวตนอยู่” แม่ถามตัวเอง แน่นนอน! แม่ลืมตัวใช้วิธี 'ลุ่น' อีกแล้ว 'ลุ่น' เพราะ 'รีบ' เร่งให้เป็นองค์พระเร็วๆ โดยไม่รู้ตัว ต้องมาเริ่มทำความละเอียดใหม่ ทบทวนดูตั้งแต่ ๑๘ กาย ค่อยๆ ดูทีละกายๆ แล้วรวม ๑๘ กายเป็นกายเดียวกัน ผ่าน ๑๘ กายที่เป็นกายเดียวกัน แล้วเข้าไปในกลางองค์พระเรื่อยๆ หนึ่งให้แน่นกว่าเดิม ปล่อยใจให้เข้ากลางไปอย่างสบายๆ องค์พระผุดผ่านขึ้นมาเรื่อยๆ ค่อยๆ มีความรู้สึกเป็นองค์พระแต่ก็ยังไม่เป็น ๑๐๐% จนหมด period หลวงพ่อจึงให้พัก

Period ต่อมาแม่มานั่งทำความละเอียดต่อ เป็นการนั่งที่สบายๆ แม่ นั่งอยู่ข้างหลังติดฝาผนังห้องคนเดียว อากาศข้างหลังตรงที่แม่ นั่งค่อนข้างอับ แต่ก็สบายๆ แม่ นั่งแบบพักจริงๆ ปล่อยใจเข้ากลางไปเรื่อยๆ ใจไม่ได้นึกอะไร แม้แต่ว่าจะให้เป็นองค์พระหรือไม่ ลืมเรื่องนั้นหมด นั่งสบายๆ ปล่อยใจเข้ากลางไปเรื่อยๆ ลักพักใหญ่ๆ ใจตั้งวูบไปในกลางวัดเดียวไปถึงองค์พระที่ใหญ่มาก รู้สึกกายหายบเราเข้าไปติดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับองค์พระ ไม่มีความรู้สึกว่าเป็นแม่ที่ นั่งอยู่ตรงนั้น ตัวแม่หายไปเลย มีแต่องค์พระองค์ใหญ่ ส่วนใจนั้นขยายออกไปไม่มีประมาณ คือ ไม่มีขอบเขตขยายไปได้เรื่อยๆ เป็นใจที่มีพลังมหาศาล เป็นใจที่มีความสุข สงบนิ่ง เฉย ในกลางนั้นมีความสว่างมากสุดจะประมาณ ความสว่างนั้นมองทะลุเห็นภพสามได้ชัดเจน มองทุกอย่างได้รอบตัวโดยไม่ได้เคลื่อนไหวเพียงแต่นิ่งเฉยอยู่อย่างนั้น ไม่มีความรู้สึกในส่วนตัวของแม่เลย

ในขณะที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์พระ แม่ไม่มีความรู้สึกว่ามีหนูเป็นลูกแม่ แต่รู้ว่า มีหนู มีทุกๆ คน รู้จักหมด ความรักความปรารถนาดีที่มีต่อทุกๆ คน ทุกๆ สรรพสัตว์มันเท่ากันหมด มีปริมาณความรักเท่ากัน

และไม่มีแยกว่า รักแบบไหน คือไม่มีรักแบบแม่รักลูก ภรรยารักสามี รักเพื่อน รักญาติพี่น้อง เป็นรักคนละแบบคนละชนิดกัน แต่รักในขณะที่เป็นองค์พระ เป็นความรักที่เป็นหนึ่งเดียวไม่มีแยกแยะ เป็นความรักที่เจอความเมตตา กรุณาความปรารถนาดี ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่มีความรู้สึกส่วนตัวว่า เกลียดคนโน้น ชอบคนนี้ นี่เป็นลูกแม่ แม่รักมากกว่าลูกใคร ถามว่ารักลูก ไม้? รักจ้ะ แต่รักเท่ากับลูกคนอื่น ถามว่าเคยโกรธเคยเกลียดคนนี้ไม้? ไม้มีเลยจ้ะ ไม้มีความเกลียดความโกรธหลงเหลืออยู่เลย มีแต่ความรัก ความปรารถนาดี อยากให้ทุกคนได้พบได้สัมผัสสภาวะความสุขที่สุดจะ ประมาณ มีแต่ความเย็นชุ่มชื่นใจ ใจหลุดเป็นอิสระ เหมือนหลุดจากที่แคบ ไปสู่ที่กว้างไม่มีขอบเขต ใจไม้มีความผูกพัน ไม้มีความยึดมั่น ไม้มีพลังแห่ง ความรัก ความสุข ความสำเร็จรวมอยู่เป็นความรู้สึกหนึ่งเดียวที่มีพลังมาก แบบที่ไม้เคยได้รับได้สัมผัสในขณะที่ใจดำรงอยู่ในความเป็นมนุษย์มีกาย หยาบเลย

แม่อยู่ในสภาวะเป็นองค์พระนั้น สักพักใหญ่ มีความสุขมากแล้ว จึงค่อยๆ ถอนถอยออกมาจนถึงกายหยาบ ในขณะนั้นใจไม้อยากถอนถอย ออกมาเลย อยากอยู่สภาวะนั้นนานๆ อยากอยู่อย่างนั้นตลอดไป ได้กราบ เรียนถามหลวงพ่อบุญ หลวงพ่อตอบว่า สภาวะที่หลุดเข้าไปเป็นองค์พระ ชั่วคราว เรียกว่า ‘ตังควิมุตติ’ หลุดเข้าไปเป็นชั่วครั้งชั่วคราว ไม้เป็นตลอด ถึงอย่างนั้นแม่ก็ปรารถนาที่จะเป็นเช่นนั้นตลอดไป โดยการฝึกใจให้หยุด นิ่งอย่างเดียว ฝึกฝนอยู่ตลอด ไม้เบื้อ ไม้ท้อแท้ ใจตรึงระลึกถึงกลาง ของกลางไปในขณะที่ทำอะไรๆ ทุกอิริยาบถ เพื่อให้คุ่นเคยกับศูนย์กลาง กายตลอดไม่ถอนถอย ไม้มีอะไรกระทบกระเทือนใจให้กระฉอกออกจาก ศูนย์กลางกาย ตามกระแสโลกที่นับวันจะแรงขึ้นๆ เราก็คงต้องพยายาม ควบคุมระครองใจเราให้ไปถึงศูนย์กลางแห่งความสุขความสำเร็จ ประตุ

แห่งความสุขที่รอเราอยู่แล้ว เปิดต้อนรับเราทุกๆ คน พยายามนะลูก ฝึก การหยุด นิ่ง เหยยให้ได้อย่างสบายๆ เพื่อให้ถึงประตูชัยนั้นให้ได้ แล้วลูกก็ จะพบองค์พระ เห็นองค์พระธรรมกาย ได้องค์พระธรรมกาย และเป็นองค์ พระธรรมกายในที่สุด

รักและคิดถึงลูกเสมอ

คุณแม่

ช่วยพ่อของลูก

น้อย, นุ่น ลูกรัก

แม่ดีใจที่ได้ข่าวว่าลูกมีความกระตือรือร้นในการนั่งธรรมะ หลังจากได้อ่านจดหมายของแม่ในฉบับที่แล้ว แต่อย่าลืมนะว่าอย่านั่งเพราะความ ‘อยาก’ หมายถึง ‘อยากได้’ ‘อยากเห็น’ ‘อยากเป็น’ พระธรรมกายเร็วๆ ความอยากทำให้ใจเราไม่ ‘หยุด’ เมื่อใจไม่ ‘หยุด’ ใจก็จะ ‘หายาบ’ เมื่อใจ ‘หายาบ’ ก็ทำให้ ‘ยาก’ ที่จะเห็นธรรมะได้เร็ว สู้ทำให้สบายๆ คลายความอยากลงก่อนแล้วลูกจะพบความสำเร็จในไม่ช้าแน่นอน เมื่อได้แล้ว ลูกอย่าไปคุยโอ้อวดกันนะจ๊ะ ธรรมะเป็นสิ่งที่สะอาดบริสุทธิ์ ไม่สมควรจะเหยียบย่ำมาคุยโม้โอ้อวดกันในเชิงเปรียบเทียบ หรือในเชิงแข่งดีแข่งเด่นกัน แต่ถ้าจะคุยเพื่อเป็นการแนะนำหรือเป็นการให้กำลังใจในด้านการศึกษาปฏิบัติให้ถูกต้อง ก็เป็นสิ่งที่ควรทำ

จากจดหมายของลูกที่เล่าให้ฟังว่า องค์พระที่ลูกเห็นในกลางดูเหมือนไม่มีชีวิตจิตใจ ใหม่ๆ แม่ก็เห็นเหมือนลูกนั่นแหละจ๊ะ คือเห็นองค์

พระ แต่เป็นองค์พระแข็งๆ เหมือนพระพุทธรูปเฉยๆ ที่ไม่มีชีวิตจิตใจ ความเป็นจริงคือลูกยังเห็นองค์พระในขณะที่ใจยัง ‘หยุด’ ไม่สนิท แต่ไม่เป็นไรนะจ๊ะ เห็นอย่างไรก็มองไปอย่างนั้นเฉยๆ ก่อน อย่าเพิ่งใจเสียหรือสงสัยอะไรนะจ๊ะ มีอะไรให้มองก็มองไปเถิด มีหน้าที่ ‘มอง’ อย่างเดียว แม่เคยได้ยินหลวงพ่อบุญมาบอกเด็กๆ ว่ามีหน้าที่ ‘มอง’ อย่างเดียว ห้ามใช้ ‘หมอง’ (สมอง) คือมีอะไรก็ให้ ‘มองเฉยๆ’ อย่าใช้ ‘สมอง’ คิดให้เปลือง ‘สมอง’ เปล่าๆ มันจะกลับกันกับทางโลกที่ต้องใช้ ‘สมอง’ คิดๆ ปัญหารอบด้านอย่างเดียวจึงจะแก้ไขปัญหาได้ ในทางธรรมะที่ไม่ให้คิดวิจารณ์หรือสงสัยอะไรเมื่อเห็นธรรมะแล้วหรือยังไม่เห็นอะไร อย่างไรก็ตาม ก็เพื่อรักษาใจให้หยุดนิ่ง เพื่อสะสมความ ‘หยุด’ ‘นิ่ง’ ก่อนอย่างอื่น เมื่อใจหยุดใจนิ่งดีแล้วก็จะเห็นธรรมะ เห็นแสงสว่าง และพบกับความสุขพร้อมๆ กันไปด้วย แล้วแสงสว่างแห่งปัญญา ก็จะเกิดตามมาภายหลังในที่สุด ไม่ต้องรีบร้อนใช้สมองคิดอะไรให้ฟุ้งซ่าน เมื่อลูกสะสมความหยุดนิ่งได้แล้ว องค์พระที่ลูกเห็นจะค่อยๆ ละเอียดขึ้น ค่อยๆ ชัดเจนขึ้น จนดูท่านมีชีวิตจิตใจ แล้วลูกจะได้เห็นได้เป็นเองแหละจ๊ะ แม่จะไม่บรรยายมากไปกว่านี้ เดี่ยวลูกจะ ‘รู้จำ’ เอาไว้รอ ‘รู้แจ้ง’ ด้วยตนดีกว่านะจ๊ะ ตอนนี้มีอะไรให้มอง (ในกลาง) ก็มองไปเรื่อยๆ คิดเสียว่ายังดีกว่าไม่มีอะไรให้มอง ถึงไม่มีอะไรก็มี ‘ความว่าง’ ให้มองนะจ๊ะ

บรรยายมาถึงตอนนี้ แม่ก็นึกถึงประสบการณ์สำคัญที่แม่อยากเล่าให้ลูกได้ทราบ ประกอบกับการฝึกนั่งสมาธิของลูกนะจ๊ะ เพราะประสบการณ์ทางธรรมะทุกขั้นตอน ต้องใช้หรืออาศัยใจที่หยุดนิ่งอย่างเดียวกันนั้น แม้แต่ประสบการณ์ในเรื่องนี้ที่เกี่ยวกับคุณพ่อของลูกตอนที่ท่านเสียชีวิตใหม่ๆ จนกระทั่งได้ขึ้นไปอยู่ในวิมาน ก็ด้วยความเมตตาของหลวงพ่อบุญมา

ลูกคงจำบุคลิกของพ่อได้บ้างนะจ๊ะ พ่อเป็นคนมุมานะในการทำงานมาก มีเพื่อนฝูงเยอะล้นแต่มาพึ่งพ่อเสียเป็นส่วนใหญ่ เพราะพ่อเป็นคนจริงใจต่อเพื่อนมาก และต้องมา hurt ก็เพราะเพื่อนอีกนั่นแหละ กับแม่แล้ว พ่อจะเป็นตัวของพ่อที่แท้จริง ที่รักและให้เกียรติแม่เสมอต้นเสมอปลายจนถึงบั้นปลายชีวิต เป็นคนรักครอบครัว รักการทำงาน ชีวิตพ่อหมกมุ่นอยู่ที่ทำงานเกือบทั้งวันทั้งคืน บางวันก็แว็บเข้าบ้านได้ประเดี๋ยวเดียวแล้วก็ต้องรีบไปที่ทำงานต่อจนเกือบตี ๒ ทุกวัน

มีอยู่วันหนึ่งซึ่งเป็นวันสุดท้ายในชีวิตของพ่อ พ่อทิ้งประโยคสุดท้ายไว้กับแม่เหมือนเป็นลางว่าจะไม่กลับมาอีกแล้วว่า “ปู่ ฉันไปก่อนนะ” ดูพ่อละล้าละลังหันมามองแม่เหมือนยังไม่อยากไป ก่อนจะรีบขึ้นรถไปโรงพยาบาลเนื่องจาก พ่อปวดศีรษะอย่างแรงถึงกับบ่นว่าไม่เคยปวดขนาดนี้เลย แม่ได้พยายามเช็ดตัวให้พ่ออยู่นานเพราะเหงื่อออกมากผิดปกติ ขนาดอยู่ในห้องแอร์ พยายามโทรติดต่อแพทย์ประจำตัวพ่อ แต่ปรากฏว่าวันนั้นตรงกับวันสงกรานต์ หมอที่พ่อรู้จักต่างก็แยกย้ายกันไปไหนไม่ทราบติดต่อกันไม่ได้สักคน สุดท้ายก็ต้องรีบไป ถึงจะมีแต่แพทย์เวรที่โรงพยาบาลก็จำเป็นต้องไป แล้วพ่อก็ไม่ได้ไปไหนอีกเลยละจ๊ะ เพราะพ่อเสียชีวิตที่โรงพยาบาลด้วยวัยเพียง ๔๘ ปี พ่อหมดบุญเพียงเท่านั้นเองด้วยโรคเส้นโลหิตที่หัวใจตีบตัน พ่อไม่มีเวลาแม้แต่จะรักษาสุขภาพของตนเอง เพราะความรักงานทุ่มเทเวลาให้กับงานจนลืมนึกถึงตนเอง สุขภาพของกายหยายนี่สำคัญนะลูก ต้องระวังรักษาสุขภาพของเราให้ดี จะได้มีเวลาสร้างบุญบารมีได้ยาวนาน

เมื่อพ่อกลับไปใหม่ๆ แม่ก็ได้แต่เสียใจร้องไห้อยู่เกือบทุกวัน บางวันขับรถไปร้องไห้ไป ต้องเอาธรรมะเข้าข่มใจไว้โดยการนึกถึงบุญ นึกถึงองค์พระ เข้ากลางองค์พระไปเรื่อยๆ ไหนจะโดนปัญหาที่ตามมาหลังจากพ่อ

ตายไปแล้วสารพัดเรื่องเข้าแถมมาเป็นแถมปีนโตเลย แต่แม่ก็ไม่ลืมที่จะส่งบุญให้พ่อหนูนะจ๊ะ เมื่อแม่ได้มีโอกาสทำบุญ หลวงพ่อท่านทราบเรื่องท่านก็เมตตาช่วยให้ได้ส่งบุญถึงพ่อได้ทันที

หลังจากพ่อตายไปได้ ๓ - ๔ วัน คืนหนึ่งแม่นอนหลับไปจนถึงเกือบตี ๔ เห็นจะได้ ใจแม่เหมือนตกศูนย์ อยู่ๆ ใจก็โดนดูดเข้ากลางแบบยังไม่อยู่เหมือนตกลงไปในเหวลึกๆ ที่ไม่มีที่สิ้นสุด วูบเดียวใจที่โดนดูดไปถึงไหนไม่ทราบ แต่แม่ตกใจมาก เพราะไม่สามารถบังคับใจที่โดนดูดลงไปได้ ได้แต่ปล่อยใจที่ตกวูบลงไป จนกระทั่งสว่างวาบขึ้นมากลางห้อง แล้วแม่ก็ได้เห็นภาพๆ หนึ่งที่น่าตื่นเต้น นั่นคือเห็นพ่อเดินมาจากมุมหนึ่งของห้องนอน เดินมาอย่างสง่าผ่าเผย หน้าตาผ่องใส พ่ออยู่ในสภาพที่เป็นหนุ่มกว่าเดิมมาก กายพ่อสว่างไสวไปทั้งตัว ใส่เสื้อผ้าสีขาวสะอาดติดกาย แม่ไม่เห็นเครื่องประดับใดๆ ในกายพ่อ พ่อเดินมาถึงเตียงที่แม่นอนอยู่ แม่เห็นพ่อได้ชัดเจนและสว่างมากเหมือนตอนกลางวันที่มีพระอาทิตย์เจิดจ้ากลางแจ้งทั้งๆ ที่ตอนนั้นเป็นเวลาตี ๔ ยังมีดวงอยู่ พ่อเดินมาถึงเตียงแล้วก็นั่งลงที่ปลายเตียงแล้วหันมาพูดกับแม่ว่า

“กลัวฉันทำไม?”

คงเห็นแม่ทำท่าตกใจ จะตอบว่าไม่ได้กลัวแต่ตกใจที่ดูๆ ก็มาเป็นพ่อในอีกสภาพหนึ่ง แม่เห็นพ่ออยู่คนเดียวไม่มีใครเห็นเพราะทุกคนยังหลับอยู่ แม่ตื่นอยู่คนเดียวเหมือนโดนปลุกให้เจอพ่อ จะฝันก็ไม่เชิงเพราะภาพชัดเจนเหมือนเกิดขึ้นจริงๆ เห็นด้วยตาหยาบ แม่ตะโกนให้ทุกคนตื่นมาดูพ่อ แต่เหมือนไม่มีใครได้ยิน ก็พอตีสึกตัวในเวลาอันสั้นทันที เหมือนเหตุการณ์ผ่านไปเดี๋ยวนี้จริงๆ คือตอนรู้สึกตัวมาถึงกายหยาบนั้น ก็พอตีภาพพอกก็หายไปเหมือนไม่ใช่ความฝัน เมื่อแม่ได้มีโอกาสเล่าความฝันนั้นให้หลวงพ่อบทราบ ท่านเพียงแต่ยิ้มๆ แล้วบอกว่า

“พ่อได้รับบุญที่แม่ได้ทำไปและส่งถึงพ่อ ภายพ่อก็มีความสว่างไม่ต้องลำบากเหมือนตอนตายไปใหม่ๆ ซึ่งยังคงวนเวียนอยู่ในบ้าน เพราะความกังวลในเรื่องครอบครัวและการทำงานที่คั่งค้างอยู่” หลวงพ่อบอกให้แม่นั่งธรรมะให้ละเอียด จะได้ไปช่วยพ่อให้พ้นจากความทุกข์ที่ยังคั่งค้างอยู่ในใจ พ่อจะได้มีที่อยู่ที่ดีกว่านี้

สมัยพ่อมีชีวิตอยู่ โอกาสที่จะทำบุญมีน้อยมากเพราะพ่อไม่ค่อยมีเวลา จะว่าไม่มีเวลาแม่ก็ไม่อยากใช้คำนี้ แม่ว่าเป็นเพราะไม่ค่อยสนใจมากกว่าส่วนมากทำเพราะตัดความรำคาญ หรือทำไปอย่างนั้นเอง ไม่ค่อยมีศรัทธา บางครั้งทำบุญก็ไม่ได้สนใจอธิษฐานอะไร เอามาวางไว้ให้แล้วก็บอกว่า ฉันทำแล้วนะ ต้องเตือนให้พ่อจบอธิษฐานก่อน **แม้ว่าทุกครั้งที่เราทำบุญ เราควรทำด้วยความเคารพในทาน ให้ความสำคัญในทานที่เราทำ ไม่ว่าจะเป็ทานชนิดใดและทำกับบุคคลใดก็ตาม** แม่เคยได้ยินว่า แม้แต่หลวงพ่อบเองสมัยเมื่อท่านยังไม่ได้บวช มีอยู่วันหนึ่งท่านได้มีโอกาสให้ทานแก่ขอทาน ท่านยังเอาเงินมาจบอธิษฐานก่อนให้แก่ขอทานคนนั้น

การจบอธิษฐานก็ไม่ใช้สักแต่ว่ายกของหรือสิ่งของที่จะทำบุญขึ้นจบเฉยๆ การเอาใจจรดนั่งตรงศูนย์กลางกายซึ่งเป็นแหล่งรองรับบุญนั้นแหละจะจึงจะทำให้ได้บุญเต็มที่ ยิ่งถ้าหนูได้เข้าถึงกายในกายภายในหรือพระธรรมกายแล้ว ให้บุญติดที่กายภายในทุกกายและองค์พระธรรมกาย บุญก็ยังทับทวีคูณขึ้นไปอีก เปรียบเสมือนหนูมีเทียนอยู่หลายๆ เล่ม ยิ่งมีมาก ความสว่างของแสงเทียนก็สว่างมากขึ้นตามจำนวน เทียนที่มีมากขึ้นอายุตนเองภายในของเราจะสามารถดึงดูดบุญซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากที่สุตแห่งธรรมได้อย่างเต็มกำลัง บุญไม่ตกหล่นไปที่ไหนอย่างน่าเสียดาย บุญเล็กน้อยพยายามเก็บสะสมไว้ให้ได้ทั้งหมด ยิ่งเป็นบุญใหญ่ๆ ยิ่งนำทำขึ้นไปอีก เราต้องไม่ละเลยในการทำบุญนะจ๊ะ แล้วหนูจะได้พิสูจน์ด้วยตนเอง

เมื่อได้ธรรมะที่ละเอียดดีแล้ว หนูจะรับรู้ได้เห็นว่าบุญมีจริง ไม่มานั่งเสียอกเสียใจและน้อยใจอย่างคุณพ่อของหนู เมื่อท่านละโลกไปแล้ว ซึ่งแม่จะได้เล่าประสบการณ์หลังจากฝันเห็นพ่อในสภาพที่ดีขึ้น เมื่อได้รับบุญที่แม่ส่งไปให้ด้วยความเมตตาของหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อท่านได้ให้ไปคู่ๆ หลังจากได้บุญเพิ่มขึ้นอีก พ่อมีวิมานอยู่ที่ไหน มีสภาพเป็นอย่างไร และมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร เปรียบเทียบกันทั้งก่อนและหลังได้บุญ

ถึงตอนนี้แล้ว แม่จึงต้องนั่งธรรมะให้ละเอียดขึ้น แม่ต้องนั่งปรับใจให้หยุดนิ่ง ให้นิ่งในนิ่ง หยุดในหยุดเข้าไปอีก ความรู้สึกอยากจุกจุกอยากเห็นพ่อทำให้แม่หยุดไม่สนิท ภาพที่เห็นจึงไม่ชัด เห็นพ่อลางๆ เลือนๆ ต้องปรับใจใหม่ให้ความอยากผสมความตื่นตานั้นค่อยๆ หายไปที่ละน้อยๆ แม่พบว่า การหยุดนิ่ง ต้องใช้ทุกขั้นตอนของการนั่งสมาธิทำความละเอียดอย่างที่เราเรียกว่า หยุดในหยุดๆ ไปเรื่อยๆ แม่นึกว่า ‘หยุด’ อยู่แค่นี้ๆ ก็เรียกว่า ‘หยุด’ แล้วยังมี ‘หยุดในหยุด’ อีกไม่สิ้นสุด หยุดไม่สนิท ภาพที่เห็นในกลางก็ไม่ละเอียด ไม่ชัด ไม่สว่างเท่าที่ควร เปรียบเทียบกับเมื่อหยุดเข้าไปในหยุดอีก ให้นิ่งให้แน่นขึ้น ภาพที่เห็นจะค่อยๆ ชัดขึ้นๆ ทีละน้อยๆ จนชัดแจ่มเหมือนลิ้มตาเห็นหรือชัดกว่าเมื่อลิ้มตาเห็น เป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นกับการหยุดนิ่ง เมื่อเห็นไม่ชัด หลวงพ่อท่านจึงมักย้ำว่าให้หยุดนิ่งเข้าไปอีก เห็นใหม่จะว่า ‘หยุด’ อย่างเดียว อย่าใช้ความ ‘อยาก’

แม่ยอมรับว่าตอนแรกก็ ‘อยาก’ ดู ‘อยาก’ เห็นพ่อเร็วๆ ปรากฏว่ายิ่งแย่งลง ยิ่งเห็น ‘ช้าลง’ และเห็น ‘ชัดลง’ ไม่ใช่ ‘ชัดขึ้น’ นะลูก อาศัยที่ใจคุ้นเคยกับศูนย์กลางกาย ฝึกความหยุดนิ่งบ่อยๆ ทำให้แม่ค่อยๆ เห็นภาพพ่อชัดขึ้น เห็นวิมานพ่อซ้อนทับอยู่ที่บ้านของเรา แต่วิมานของพ่อเล็กกว่าบ้านอีก เป็นวิมานเล็กๆ เรียบๆ เหมือนบ้านเล็กซ้อนในบ้านใหญ่ที่เราอยู่ พ่อเดินวนๆ เวียนๆ อยู่ในวิมานนั้นแหละ การเห็นพ่อในความฝัน

ครั้งนั้น ภายพื่อใสสว่างเรืองๆ และยังมีความตื่นตั้นในการเห็นแตกต่างจากการเห็นพื่อในกลาง ซึ่งไม่มีความรู้สึกตื่นตั้นหรือตกใจเหมือนที่เห็นในฝัน เป็นการเห็นที่ไม่มีความรู้สึกผูกพันส่วนตัว ต่างกับที่เห็นในฝันซึ่งยังมีความผูกพันอยู่ คือในสมาธิแม่เห็นพื่อด้วยตาของพระธรรมกาย ไม่ใช่เห็นด้วยตาของกายละเอียดหรือกายฝันซึ่งยังมีความรู้สึก เห็น จำ คิด รู้ ติดอยู่ใกล้กับกายหยาบ ความรู้สึกผูกพันส่วนตัวจึงยังคงมีอยู่ แต่การเห็นพื่อในกลางไม่มีการผูกพัน เพราะเห็นและรู้ด้วยปัญญาของพระธรรมกาย เห็นพื่อแล้วมีความรู้สึกสงสารอยากให้ความมีความสุขเท่านั้นเอง แต่ไม่รู้สึกตื่นตั้นกับภาพที่เห็น

เสียงหลวงพ่อก่อนให้เข้าไปสวมนั้นอันหนึ่งอันเดียวกันกับกายพื่อที่เห็นว่าพื่อมีความรู้สึกนึกคิดเป็นอย่างไรในขณะนั้น คือเข้าไปอ่านความคิดของพื่อหรืออ่านใจพื่อนั้นแหละ ลึนเสียงหลวงพ่อก่อน แม่ก็สวมนเข้าไปในกายพื่อ ใน ‘เห็น จำ คิด รู้’ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ใช่เอาตัวแม่ไปสวมนในกายพื่อนะ แต่เป็นกายของพระธรรมกายที่เข้าไปถึงในความละเอียดแล้วสวมนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับกายนั้น มี ‘เห็น จำ คิด รู้’ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จึงอ่านใจหรือความนึกคิดของเขาได้ และต้อง ‘หยุดนิ่ง’ ด้วย มิฉะนั้นเราจะหลุดพลาดเคลื่อนจากกายเขาได้ เห็น จำ คิด รู้ จะพลาดเคลื่อนไปด้วย ทุกอย่างต้องอาศัย ‘หยุด’ อย่างเดียว

พื่อสวมนทับแล้ว แม่จึงรู้ด้วยปัญญาของพระธรรมกายที่สวมนทับพื่อว่าความคิดของพื่อวนๆ เวียนๆ อยู่กับการงานที่คั่งค้างและห่วงครอบครัว เป็นความคิดความกังวลที่ไม่สิ้นสุด วนอยู่อย่างนั้น เข้าไปสวมนแล้วจึงมีความรู้สึกแบบเดียวกับพื่อในขณะนั้นว่า ใจไม่นิ่งเลย ติดอยู่กับความวิตกกังวลความรู้สึกจึงรุ่มร้อนกระสับกระส่าย ใจยังติดอยู่กับภพเดิมทั้งๆ ที่กายหยาบสลายหรือตายไปแล้ว นอกจากนั้นยังคิดน้อยใจว่า ทำไมพื่ออยู่

ของตนเองถึงคับแคบกว่าบ้านที่อยู่ตอนมีชีวิต พ่อคิดอยู่กับสิ่งนี้วนๆ เวียนๆ เป็นความคิดที่คับแคบอึดอัด แต่ในขณะที่อ่านใจพ่อนั้น แม่ไม่ได้มีอารมณ์ ทุกข์ร้อนร่วมด้วยนะจ๊ะ เพราะในขณะนั้นแม่อ่านใจพ่อด้วยปัญญาของ พระธรรมกาย จึงมองเห็นเข้าใจจิตใจพ่อด้วยความรู้สึกเฉยๆ เพียงแต่ รู้สึกสงสารอยากช่วยให้พ้นทุกข์อย่างเดียว ถ้าแม่รู้เห็นด้วยตาหยาบ ภาย หยาบก็ต้องร้องไห้ด้วยความรู้สึกคิดถึงและร่วมทุกข์ใจไปกับพ่อด้วย หลวงพ่อให้อ่านใจพ่อแล้วท่านถามว่าพ่อคิดอย่างไร แม่จึงตอบท่านไป ตามที่อ่านได้ มาทราบภายหลังว่า ตอนแรกที่พ่อตายไปใหม่ๆ ยังแยกกว่านี้ ไม่มีที่อยู่ ร่างกายมัวหมอง เมื่อแม่ฝันเห็นพ่อ ภายพอสระอาดขึ้น สว่างขึ้น หลวงพอบอกว่าเป็นเพราะพ่อเพิ่งได้บุญที่แม่ส่งไปให้ ภายจึงสว่างและ ผนังใสและมีวิมานติดทับอยู่ในบ้าน แต่พอดิตถภพเดิม ความคิดเก่าๆ ซึ่งเป็นความทุกข์กังวลใจ ทำให้ภายพอมองลงไปอีก พ้อออกจากสมาธิแม่ จึงอยากส่งบุญอุทิศให้พ่อเพิ่มอีก

เมื่อได้มีโอกาสนั่งสมาธิช่วยพ่ออีก หลวงพ่อท่านได้ให้ความเมตตา ต่อพ่อ โดยการเอาบุญจากการนั่งสมาธิของลูกและของแม่ บุญที่ได้ พระธรรมกายไปช่วยสร้างวิมานในอากาศให้พ่อได้ ไม่ต้องมาติดอยู่กับภพ เดิมซึ่งทำให้พ่อมีความคิดกังวลห่วงใยครอบครัวและการงาน เมื่อแม่นั่ง เข้ากลางจนละเอียดและหยุดนิ่งดีแล้ว หลวงพ่อจึงให้เอาบุญละเอียดจาก การได้พระธรรมกายไปช่วยพ่อ แม่มองเห็นในกลางว่าบุญนั้นเป็นต่อธาร ใสสว่างจากในกลาง ดูตกายทิพย์ของพ่อไปอยู่ในวิมานใหม่ในอากาศ หรือ ที่เรียกว่า อากาศเทวา วิมานนั้นไปปรากฏอยู่บนอากาศ ไม่ใหญ่ไม่เล็ก พอดีกับกำลังบุญ มีความใสสว่างพอประมาณ

หลวงพ่อก็ให้เข้าไปดูภายในวิมาน ภายในวิมานยังมีแต่ความว่างๆ โลงๆ ไม่มีอะไรอยู่ข้างใน หมายถึงมองไม่เห็นมีเฟอร์นิเจอร์อะไร มีแต่พื้น

เรียบๆ ใสๆ ไม่มีประตูหน้าต่าง แต่แม่ก็เข้าไปข้างในได้ โดยไม่ต้องเคาะ ประตูเรียกให้พ่อมาเปิด เพราะไม่มีประตูให้เคาะด้วย แม่เข้าไปได้เลยด้วย ภายของพระธรรมกาย หลวงพ่อให้แม่เอาบุญจากการถวายภัตตาหาร พระภิกษุสามเณรเป็นประจำในวันศุกร์และวันอาทิตย์ มากลั่นเป็นอาหาร ทิพย์ไว้ในวิมานให้พ่อ ก็ปรากฏเห็นในกลางเป็นอาหารทิพย์ไปปรากฏ ภายวิมานของพ่อเป็นถั่วๆ ที่เห็นมีข้าวเม็ดสวยๆ ข้าวใสอยู่ในภาชนะ กลมๆ เต็มไปหมด มองเห็นกายทิพย์ของพ่อผนังใส มีความสว่างมากกว่า เดิม ต่างจากเมื่ออยู่ที่บ้านติดกับภพบนโลก หน้าตาผนังใสมีแววแห่งความ ดีใจ คือ เห็นยิ้มแย้มผนังใส หลวงพ่อท่านเตือนให้สอนพ่อนั่งสมาธิ จะได้ ไม่ตกลงมาอยู่ข้างล่างอีก จะได้เอาบุญหล่อเลี้ยงให้อยู่ในวิมานได้ ภาย ทิพย์ของพ่อตั้งใจนั่งสมาธิและทำตามที่สอนอย่างว่าง่าย ไม่เหมือนตอน ยังมีชีวิตอยู่ภายหยาบสอนยาก ไม่ค่อยเชื่อในเรื่องสมาธิ แถมยังว่าทำดี อยู่ทีใจ (ตามความเข้าใจของพ่อ) ซึ่งก็คือทำทานแบบที่พ่อทำ คือทำแบบ ไม่ค่อยศรัทธาทำไปอย่างนั้น ผลก็คือต้องมาลำบากตอนเสียชีวิตใหม่ๆ

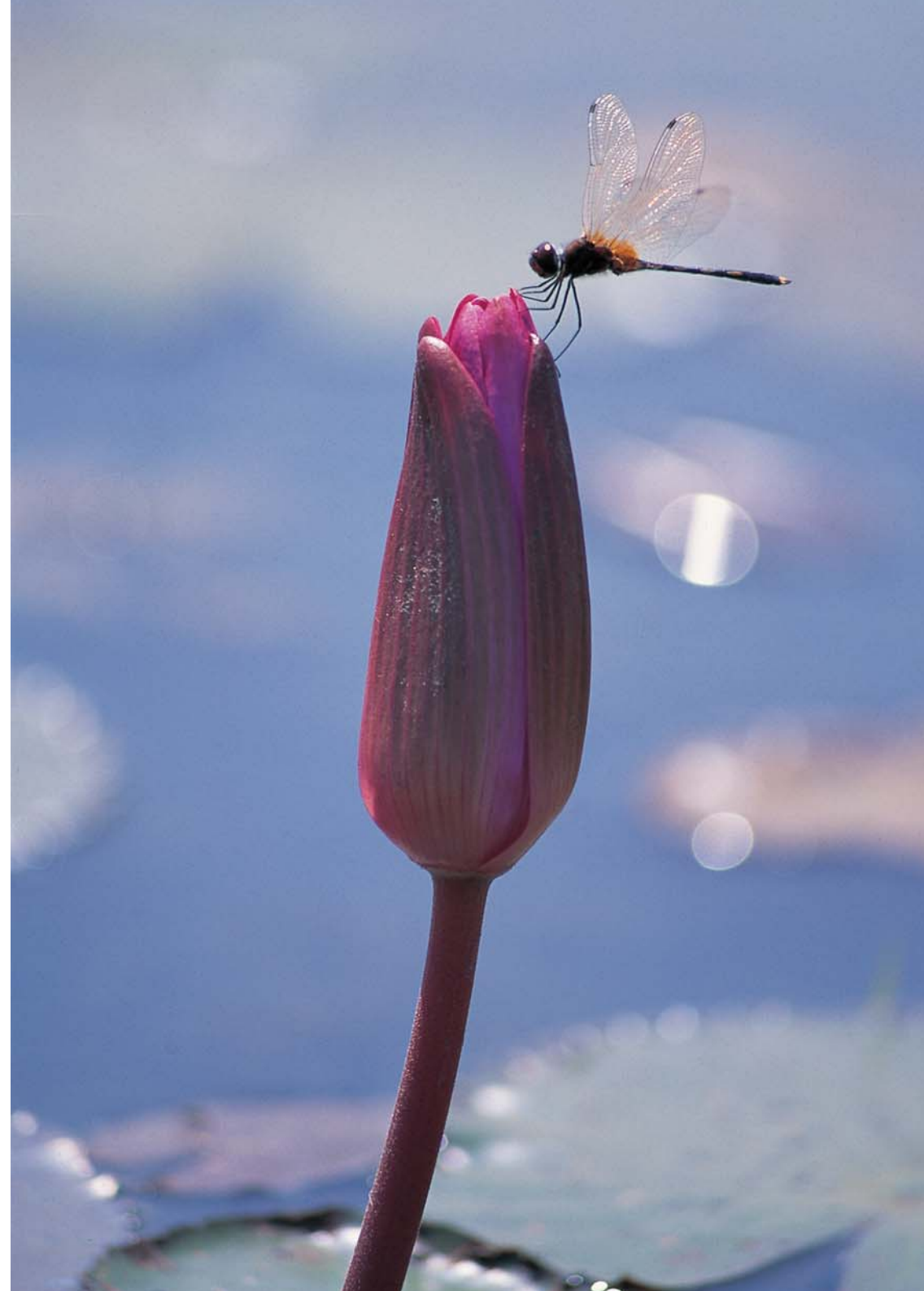
พ่อได้ขึ้นมาเป็นอากาศเทวามีวิมานอยู่บนอากาศแล้ว ภายทิพย์ ของพ่อตั้งใจนั่งธรรมะดีมาก เพราะตระหนักถึงบุญและเข้าใจเรื่องบุญได้ดี กว่าภายหยาบ ภายทิพย์ยังมีการพัฒนาของปัญญาดีกว่าภายหยาบ พ้อ อธิบายให้ฟังถึงวิธีนั่งสมาธิ พ่อจะตั้งใจทำตามโดยไม่มีเงื่อนไขเหมือนภาย หยาบ แม่ไม่ได้สอนพ่อโดยการพูดคุยเหมือนที่สอนหนูนะจ๊ะ แต่พูดกัน ด้วยใจคือเอาความคิดความเข้าใจสอนพ่อโดยการสอดเข้าไปในเห็น จำ คิด รู้ ในภายพ้อ ไม่ต้องพูดกันด้วยปากแบบภายหยาบ ภายทิพย์ของพ่อก็รู้ได้ ทันทิและปฏิบัติตาม ถ้าเมื่อพ้อมีชีวิตอยู่แล้วทำตาม คงจะมีวิมานอยู่ด้วย บุญของตนเอง ซึ่งจะใหญ่และดีกว่าที่เป็นอยู่ขณะนี้ นี่ต้องอาศัยบุญจาก คนอื่นอุทิศให้ไม่ตีเท่าเราทำเองนะจ๊ะ ได้บุญเพียงบางส่วน เพราะรับได้

เท่าที่ตนเองจะรับได้ ดีว่าเพราะความเมตตาของหลวงพ่อก็ จึงทำให้ได้รับ
บุญโดยตรงและรวดเร็ว พ่อจึงไม่ต้องทนทุกข์อยู่นาน

ทุกวันนี้แม่ก็ยังคงอุทิศส่วนบุญให้พ่อทุกครั้งไม่เคยขาด มีบางคน
ถามแม่ว่าไม่คิดถึงคุณพ่อแล้วหรือ เขาคงดูจากการที่แม่ไม่เศร้าโศก
เหมือนเมื่อพ่อเสียชีวิตใหม่ๆ แม่คงไม่เศร้าโศกอีกแล้ว เพราะแม่ได้พบได้
เห็นพ่อมีความสุข มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ได้รับบุญกุศลที่อุทิศให้แล้ว เรื่อง
อะไรจะต้องเศร้าโศกอีก มีแต่ความปีติใจ ดีใจที่พ่อดีมีความสุข และที่
สำคัญคือพ่อรู้จักนั่งสมาธิเอาบุญช่วยตนเองได้แล้ว (แม้ในสภาพที่เป็น
กายทิพย์) แม่อยากให้ความคิดนี้ติดไปกับเห็น จำ คิด รู้ ของพ่อไปทุกภพ
ทุกชาติที่พ่อจะได้ไปเกิดอีก และในทุกๆ กายภายในของพ่อ ตราย
จนกระทั่งได้เข้าสู่ฝั่งพระนิพพาน อธิษฐานให้คุณพ่อของลูกด้วยนะจ๊ะ

รักและคิดถึงลูกเสมอ

คุณแม่

ย้อนหลังไปสู่อดีต

น้อย, นุ่น ลูกรัก

ลูกได้อ่านจดหมายฉบับที่แล้ว ที่แม่เล่าประสบการณ์จากการได้เห็น ได้พบ และช่วยคุณพ่อของลูกแล้ว แม่ดีใจที่ทำให้ลูกอยากนั่งสมาธิให้ ละเอียดดีขึ้น เพื่อจะได้ไปพบพ่อด้วยตัวลูกเองบ้าง ไม่ยากเลยจ้ะ

ถ้าลูกอยากส่งบุญให้พ่อ ก็ทำได้ด้วยการประพาดดินเป็นลูกที่ดื่มนั่งสมาธิรำลึกนึกถึงบุญที่ลูกได้ทำมาแล้วทั้งหมดเช่น บุญจากการเป็น ประธานรองงานบุญใหญ่ ประธานกอง ประธานทอง การถวายภัตตาหาร พระภิกษุสามเณร การตักบาตร การอยู่จุดงศ์ปีใหม่ที่ผ่านมา การปล่อยปลา ตลอดจนถึงการปวารณาสร้างองค์พระธรรมกายประจำตัว เพื่อประดิษฐาน ณ ธรรมกายเจดีย์ ซึ่งแม่ได้จองไว้ให้แล้วครบหมดทุกคนในครอบครัว รวมทั้งของคุณพ่อด้วย ลูกรำลึกนึกถึงบุญเหล่านี้แล้วอุทิศไปให้คุณพ่อ และบรรดาญาติผู้ใหญ่ผู้ล่วงลับไปแล้วของเรา ท่านเหล่านั้นก็จะได้รับส่วนบุญที่เราอุทิศไปให้ ที่สำคัญคือ ฝึกหยุดนิ่งให้ดี ล้างสมบุญไปเรื่อยๆ แล้ว

เอาใจจดจ่อไว้ที่ศูนย์กลางกายหรือกลางกายธรรมที่ลูกได้เข้าถึง แล้วตั้งใจอุทิศบุญไปให้ท่านทำเช่นนี้ลูกจะได้ชื่อว่าเป็นลูกที่ดี มีความกตัญญู และด้วยบุญกุศลที่ลูกตั้งใจทำ จะทำให้ลูกประสบความสำเร็จในชีวิตทั้งทางโลกและทางธรรม ในทางที่ดีที่เป็นกุศล

บางทีจะได้เกิดเป็นพ่อลูกกันอีกนะจ๊ะ เพราะคนเราต้องมีความเกี่ยวข้องกันมาแต่อดีตชาติ จากการเวียนว่ายตายเกิดมาไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ อาจเกิดเป็นพ่อแม่ลูก เป็นสามีภรรยา เป็นญาติพี่น้องหรือเป็นเพื่อนกัน ลึกลับเหล่านี้มีจริง หลวงพ่อท่านว่ามีจริงที่เรียกว่า **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือการระลึกชาติได้** เราสามารถรู้เรื่องราวของเราในอดีตได้ ด้วยการฝึกที่จะเข้าถึงญาณนั้น โดยอาศัยฝึกการหยุดนิ่ง ศึกษาเรื่องราวเริ่มตั้งแต่อดีตในปัจจุบัน (หมายถึงเรื่องราวในอดีตแต่อยู่ในปัจจุบันชาติ) คือเริ่มตั้งแต่เมื่อวาน เราก็ก็นึกเป็นอดีต เช่นถ้าเป็นอดีตในปัจจุบันของแม่ ก็จะเริ่มดูถอยหลังตั้งแต่อายุ ๓๐ ปี ถอยไปคราวละห้าปี จาก ๓๐, ๒๕, ๒๐, ๑๕, ๑๐, ๕, ๑ ปี จาก ๑ ขวบ ดูย้อนหลังไปคราวละเดือน จาก ๑๒ เดือน, ๑๑, ๑๐, ๙, ๘, ๗, ๖, ๕, ๔, ๓, ๒, ๑ เดือนในครรถ์มารดา จากในครรถ์มารดาดูย้อนขึ้นไปตามฐานทางเดินของกายเราในสภาพกายทิพย์ไปตามฐานต่างๆ ตั้งแต่ฐานที่ ๗, ๖, ๕, ๔, ๓, ๒, ๑ จากฐานที่ ๑ ออกจากมารดาไปสู่บิดา จากบิดาย้อนขึ้นไปตามฐานต่างๆ ของทางเดินจิตฐานที่ ๗, ๖, ๕, ๔, ๓, ๒, ๑ ออกจากกายบิดาได้อย่างไร ย้อนขึ้นไปถึงว่าก่อนมาเกิดมาจากไหน ทุกชั้นตอนล้วนแต่อาศัยการหยุดนิ่งไปสู่ภาพที่เกิดขึ้นเป็นการรู้แจ้ง ที่ไม่ใช่ใช้ความทรงจำนะจ๊ะ ความทรงจำกับสิ่งที่เห็นในกลางจะต่างกัน ความทรงจำต้องใช้ความคิดย้อนกลับไป ต้องใช้การทบทวนรำลึกถึงความหลัง ซึ่งเป็นสิ่งที่รางเลือนไปตามอายุ เราใช้ความคิดของเราในปัจจุบันย้อน คิดไปในอดีต เป็นการรำลึกถึงความหลัง แต่การรู้แจ้ง

ในอดีตเป็นการสวมความคิดหรือ ‘เห็น จำ คิด รู้’ สวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายในอดีต คือเราเข้าไปในกายนั้นเลย เป็นกายนั้นในอดีตเลย มีความรู้สึกนึกคิดเป็นตัวเราในอดีตนั้นเลย ถ้าให้ลูกนึกถึงเมื่ออายุสัก ๒-๓ ขวบ ลูกก็คงนึกไม่ออกว่าไปทำอะไรที่ไหนบ้าง ต้องใช้ความคิดทบทวนดู แม้ว่าคิดไม่ออกอยู่ดี ยิ่งถ้าให้คิดถึงเมื่ออยู่ในครรภ์แม่ ยิ่งไม่รู้เรื่องเลย ทั้งๆ ที่ความเป็นจริง เรามีความจำ ความรู้สึกนึกคิดได้ตลอดเมื่ออยู่ในท้องหรือในครรภ์แม่ มาลืมเมื่อตอนคลอดออกมานั้นแหละ ทำไมหรือ? อยากรู้ลูกต้องฝึกนั่ง ฝึกหยุดนิ่งไปรู้เอาเองนะจ๊ะ

ก่อนจะไปดูไปรู้ไปเห็น หลวงพ่อให้เข้ากลางองค์พระให้ละเอียดก่อนมีการเดินฌานในองค์พระให้ละเอียดด้วย แม่จะไม่อธิบายในเรื่องนี้เพราะจะเอาไว้นุหนุได้ธรรมะละเอียดแล้วคงได้ปฏิบัติทีหลัง แต่ทุกๆ ชั้นตอนไม่พ้นที่จะต้องหยุดนิ่งอย่างเดียว ที่เรียกว่า **‘หยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง’** แมื่ก็เพิ่งเข้าใจเมื่อปฏิบัติธรรมละเอียดขึ้น บางทีเราก็ก็นึกเล่นๆ ลมมนละไม่ คือเล่นแบบไม่รู้ตัว ลมจนเคยชิน ต้องหัดให้คุ้นเคยกับการหยุดนิ่งโดยไม่เล่น หยุดนิ่งไปเรื่อยๆ ละสมหยุดละสมนิ่ง ผลลัพธ์ที่ได้ก็เท่ากับละสมความสุขที่เกิดขึ้นไปเรื่อยๆ ถ้าเรารู้เราจะรู้ตัว เพราะเราจะไม่มีความสุข มีแต่ทุกข์ขัดอัดกลายเป็นละสมความไม่สบายใจ แม้ว่าเราจะรู้ตัวว่าเรารู้ เมื่อเรายังนั่งไปนานๆ ยังไม่มีความสุข ควรหยุดนั่งแบบนั้นแล้วเริ่มต้นใหม่ที่ความสบายๆ ปล่อยให้ว่างๆ สบายๆ โดยไม่คาดหวังอะไรทั้งนั้น อย่างน้อยที่สุดเราก็ได้ความสุขสบายในการนั่ง ซึ่งอาจจะยังไม่เห็นอะไร แต่จะนำไปสู่ความสุขที่ยิ่งๆ ขึ้นไปพร้อมกับการรู้เห็นในธรรมะที่ละเอียดขึ้นๆ ควบคู่กันกับการหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ที่ลึกลงไปกว่านั้น ไม่มีที่สิ้นสุด ใจเย็นๆ อย่างเดียวจะ

เมื่อเข้ากลางองค์พระไปที่ละเอียดจนใจหยุดนิ่งละเอียดดีแล้ว ก็วัดไปที่อายุ ๓๐ เป็นภาพที่เกิดขึ้นในกลาง แม่จึงสวม เห็น จำ คิด รู้ ไป

เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับกายเมื่ออายุ ๓๐ ไม่ง่ายนักหรือลูก เพราะต้องไม่พ่วงความคิดความทรงจำลงไปด้วย ต้องหยุดนิ่งจริงๆ ภาพที่เห็นจะค่อยๆ กระจ่างชัดขึ้น เป็นเรื่องเป็นราวเป็นฉากๆ แม่มีความรู้สึกนึกคิดเป็นส่วนหนึ่งในภาพคือ เป็นตัวเองในภาพที่เกิดขึ้นด้วย เป็นความชัดเจนแจ่มแจ้ง ถ้าเปรียบกับเมื่อใช้ความคิดความทรงจำทบทวน ภาพที่อยู่ในความทรงจำจะรางเลือนไม่ค่อยชัดเจน และต้องค่อยๆ นึกคิดจึงเกิดภาพตามมาทีหลัง แต่การเห็นในกลางขณะนี้แจ่มแจ้งเหมือนตัวเองอยู่ในเหตุการณ์ แม่เห็นตั้งแต่ตัวเองที่มีครรภ์ที่ ๒ (น้องนุ่นอยู่ในท้องแม่) เป็นระยะ ๖ เดือนความอึดอัดของตัวเอง เมื่อแบกน้ำหนักท้องซึ่งค่อนข้างใหญ่ แม่จะเพียงแค่ว่า ๖ เดือนก็รู้สึกเหมือน ๘-๙ เดือน เห็นนอตเมื่ออายุ ๒ ขวบกว่า กำลังงอแงซี้ร้อนคอยตามคุณแม่ตลอดเวลา ไม่ยอมให้พี่เลี้ยงแตะต้อง แม่พยายามเอาใจนอตเพราะสงสาร กลัวแม่จะไม่รักไปกว่าน้องในท้อง นอตไม่รู้เรื่องหรือว่าแม่กำลังมีท้อง ความรู้สึกของแม่ต่างหากที่เป็นห่วงนอต คิดว่าเมื่อแม่ต้องไปโรงพยาบาลคลอดนอต ใครจะดูแลลูกเพราะแม่ไม่ไว้ใจเด็กๆ พี่เลี้ยงหรือ ปกติแม่ดูแลลูกด้วยตนเองอยู่แล้วตลอดเวลา มีพี่เลี้ยงคอยดูแลอาบน้ำ ป้อนข้าวป้อนน้ำให้ลูกเท่านั้น แต่แม่ก็อยู่ดูแลใกล้ลูกไม่ห่างสายตา แม่เห็นรถที่ใช้อยู่ในช่วงนั้น เป็นรถสีเขียวबरอนซ์ ขับพานอตไปสมัครที่โรงเรียนอนุบาลจุฬารัตน์ ในแผนกเด็กเล็ก เห็นนอตพยายามอ่อนไหวให้แม่อุ้มหนูให้ได้ ในขณะที่แม่ไม่กล้าอุ้มเพราะนอต รูปร่างอ้วนใหญ่โหนจะมีนอตอยู่ในท้อง กลัวนอตในท้องจะทานน้ำหนักนอตที่กดทับไม่ได้ แล้วยังแม่ที่จะเดินไม่ไหวแน่ถ้าต้องอุ้มหนู ภาพเป็นฉากๆ ขึ้นมาชัดเจนมากโดยแม่ไม่ต้องรอใช้ความคิดรำลึกนึกถึงเลย ความรู้สึกเป็นแม่ในภาพที่ชัดเจนเป็นความรู้สึกในขณะนั้นที่เดียวที่สวมเข้าไปเป็นตนเองในวัย ๓๐ นั้น

นั่นคือ เหตุการณ์สำคัญในวัย ๓๐ ของแม่นะจ๊ะที่มองเห็นในกลางส่วนในวัย ๒๕ แม่ขอข้ามไปก่อน ไม่ใช่จำไม่ได้นะลูก แต่กลัวว่าจะเขียนไม่พอในหน้ากระดาษจดหมายที่จำกัดนี้ เอาไว้แม่เจอลูกแล้วแม่จะเล่าให้ฟังทีหลัง เมื่อลูกลงมาจากดอยแล้วยังมีเหตุการณ์ที่สำคัญๆ ในวัยหรืออายุอื่นๆ อีกมากมาย เช่น เมื่อดูย้อนขึ้นมาที่อายุ ๒๐ ปี ก็เห็นเป็นภาพคุณแม่กำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่ง แม่กำลังเรียนอยู่ที่คณะวิทยาศาสตร์จุฬาฯ แม่อยู่ในชุดนิสิตหลังจากที่แม่ได้บริจาควิทยาให้สภากาชาดไทย ซึ่งมารับบริจาควิทยาบริเวณตึกเคมี-วิศวฯ (Chem-Engineering) ที่นี้พอบริจาควิทยาเสร็จเรียบร้อย ความที่รีบร้อนจะไปเรียนให้ทันชั่วโมงเรียน ยังไม่ทันได้นั่งพักผ่อนก่อนหลังจากบริจาควิทยาแล้ว เขาต้องให้เราพักทานโอวัลติน กับขนมลักขุ่ก่อนจึงค่อยไปเรียน แต่แม่ไม่ทำอย่างนั้น เพราะความหวั่นกลัวเรียนไม่ทันพอออกจากเตียงรับบริจาควิทยา คุณพยาบาลเขาเรียกให้คุณแม่ทานอะไรก่อนแล้วนั่งพักสักครู่ค่อยเดินไป แม่กลับขอตัว รีบเดินปร้อไปเลย ลืมว่าตนเองเพิ่งเสียเลือดไปตั้ง ๒๕๐ ซีซี พอกึ่งเดินกึ่งวิ่งข้ามถนนจากตึก Chem En. ข้ามมาหน้าตึกฟิสิกส์เท่านั้นแหละ แม่รู้สึกใจหวิวๆ หน้ามืด หูอื้อ ตาตาล้มลงไปทั้งยืนเลย

ตอนล้มก็มองเห็นตัวเองค่อยๆ ล้มทั้งยืน แม่ไม่มีความรู้สึกเจ็บหรือสะเทือนเลย เหมือนตัวแม่เบาๆ ไม่มีน้ำหนัก ไม่มีความรู้สึก แต่ยังมีมองเห็นตัวเองล้มได้เหมือนกัน ต่อจากนั้นก็มึนๆ รุนพี่รุ้น้อง ซึ่งเดินอยู่บริเวณนั้นและเห็นแม่ล้ม เขาวิ่งมาช่วยกันหิ้วปีกแม่ขึ้นรถไปส่งที่ตึกพยาบาลฝั่งตรงข้ามมหาวิทยาลัย มีแพทย์เวรอยู่พอดี คางแม่แตกเป็นแผลตอนล้มลงพาดกับพื้น หมอเย็บให้สดๆ เลย หมอบอกแม่ว่าไม่ฉีดยาชาให้นะเดี๋ยวแผลไม่สวย แล้วก็เอาเข็มเย็บๆ ตรงใต้คางแม่เหมือนเย็บผ้าเสียงเย็บดังเข็มขึ้นลงพืดๆ แม่ไม่รู้สึกเจ็บเพราะแผลยังชาอยู่ แต่ก็อึดร้อน

ด้วยความเสียใจไม่ได้

ขณะที่มองเห็นภาพนั้น แม่มีความรู้สึกเป็นตัวเองในขณะนั้นด้วย เหมือนอยู่ในเหตุการณ์เดี๋ยวนั้นเลย ความรู้สึกต่างๆ แจ่มชัด มองเห็นเพื่อนๆ มาเยี่ยมแม่ที่ห้องพยาบาลในขณะที่พักอยู่ รอยแผลเป็นยังปรากฏให้เห็น บ้างจนทุกวันนี้

ต่อไปแม่ก็ดูย้อนไปที่อายุ ๑๕ ปี ก็เห็นเป็นภาพครอบครัวของแม่ ย้ายบ้านมาอยู่ที่ทุ่งมหาเมฆ ย้ายจากบ้านเดิมที่บางรัก-สาธิตมาที่ซอยเย็น อากาศ ทุ่งมหาเมฆ ที่แม่เคยเล่าให้ลูกฟังในจดหมายฉบับก่อนที่เรามา อยู่รวมกันที่ๆ น้อยๆ (ญาติทางฝ่ายคุณแม่) หลายครอบครัว อยู่ในบริเวณ เดียวกัน ที่เห็นในกลางเป็นบ้านของเราที่เพิ่งสร้างเสร็จ เป็นบ้านไม้เล็กๆ น่ารักดี อยู่ท่ามกลางสวนมะพร้าวมะม่วง มีน้ำเป็นคลองเล็กๆ รอบๆ บ้าน อากาศดีมาก เอ๊ะ! แม่เล่าเกินไปเดี๋ยวลูกจะว่าเป็นความคิดความทรงจำ แทรกเข้ามา เอาเป็นว่าแม่เห็นจริงๆ ในกลาง เป็นบ้านที่ว่านั่นแหละ เห็น เป็นภาพพี่น้องเดินไปขึ้นรถเมล์ไปโรงเรียน ป้าม้วยอยู่ในชุดนักเรียนเตรียม-อุดม คุณแม่อยู่ในชุดมัธยมปลาย และนำปุยอยู่ในชุดมัธยมต้น

มีเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นเมื่อเราย้ายมาอยู่ใหม่ๆ แม่เห็นเพื่อน คุณแม่เดินด้วยสีหน้าไม่สบายใจเข้ามาเยี่ยมแม่ที่บ้าน พร้อมกับข่าวการ เสียชีวิตของเพื่อนของเราคนหนึ่ง เธอเป็นเด็กสาวหน้าตาสดใส ร่าเริง ไม่น่าที่จะมีอายุสั้นเลย เห็นว่าเธอกินยานอนหลับเกินขนาดไปหน่อย เลย นอนหลับไม่ตื่นด้วยสาเหตุที่คิดมาก เนื่องจากสอบไล่ตกไม่ผ่านมัธยม ปลายทำให้เธอเสียใจและอับอายมาก

เขียนมาถึงตอนนี้ แม่นึกถึงเรื่องนี้ได้ ซึ่งไม่เกี่ยวกับการย้อนไปดู ภาพอดีตในปัจจุบันนะจ๊ะ แม่นึกเสียตายชีวิตเพื่อนคนนี้นัก ถ้าเธอไม่ด่วน ตัดสินใจปลิดชีวิตตนเองในวัยเพียง ๑๕-๑๖ ปีเสียก่อน เธอจะเติบโตเป็น

ผู้ใหญ่ที่มีอนาคตดี เพราะเป็นคนรูปร่างหน้าตาสะสวย บุคลิกดี เป็นคนฉลาด และกล้าหาญ พุดจาการคมคาย และเกิดในตระกูลเศรษฐีมีชื่อเสียง อีกทั้งเธอก็เป็นคนดีมีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือเพื่อนทั้งด้วยคำพูดและการกระทำ ไม่รู้กรรมอะไรมาบีบบังคับให้เธอทำผิดคิดทำลายตัวเอง กว่าที่จะเกิดเป็น มนุษย์ได้ในแต่ละชาติแสนจะยากเย็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอุปมา ความยากของโอกาสที่คนใดคนหนึ่งจะได้เกิดในท้องแม่ที่เป็นคนว่า

“ในมหาสมุทรที่เว้งว่างสุดจะประมาณ มีเต้าตาบอด ๒ ข้างอยู่ตัว หนึ่ง กบดานอยู่ในมหาสมุทรเป็นเวลา ๑๐๐ ปี จึงจะโผล่ขึ้นมาหายใจ เอือกหนึ่งแล้วก็ดำลงไปกบดานตามเดิม พอครบ ๑๐๐ ปี จึงจะโผล่ขึ้นมา ใหม่ ในมหาสมุทรนั้นมีท้วงกลมๆ ตาเดียวลอยอยู่วงหนึ่ง ทรงกล่าวว่า โอกาสที่เต้าตัวนี้จะโผล่ขึ้นมา ได้จังหวะที่หัวเต้าจะสอดเข้าไปในท้วง ตาเดียวได้พอดีนั้น ยากแสนยากอย่างไร การที่ชีวิตใดชีวิตหนึ่งจะได้เกิด มาเป็นคนเป็นสิ่งที่ยากกว่านั้นอีก”

เพราะฉะนั้น เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์แล้วก็ควรจะรักษากาย วาจา ใจ ไว้สร้างสมคุณงามความดี หรือบุญกุศลติดตัวให้เป็นบารมีที่ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่ ไม่ด่วนทำลายชีวิตตนเองไปอย่างน่าเสียดายเช่นนี้ ทั้งไว้แต่ความเศร้าหมองให้กับพ่อแม่พี่น้องที่ยังมีชีวิตอยู่ ส่วนตนเองก็ต้องไปรับความทุกข์ทรมานในภพใหม่ต่อไป ด้วยจิตที่เศร้าหมอง

ดังเช่นเพื่อนคุณแม่คนนี้ หลังจากตายไปไม่กี่วัน แม่ก็ฝันเห็นเขา มาหาแม่ด้วยใบหน้าเศร้าหมองไม่มีเค้าของความสดใสเหมือนเมื่อมี ชีวิตอยู่ เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ก็ดูดำๆ ขมุกขมัว เขาปรากฏขึ้นมาในความฝัน พร้อมกับรำพันว่า “หิวจังเลย ขอข้าวกินบ้างสิ” ทำทางทิวโหยจริงๆ เพราะดูเธอร่วงโรยไปมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ก็ดูเหมือนไม่ใช่เสื้อผ้า เป็น เพียงผืนผ้าที่ทอกายไว้ลวกๆ เท่านั้น ไม่เหมือนเมื่อครั้งที่เธอมีชีวิตอยู่ ชอบ

ใส่เสื้อผ้าทันสมัยงามตามแฟชั่น เมื่อแม่ตื่นขึ้นมาจากความฝันนั้น แม่นึกสงสารเวทนาเขามาก คิดว่าสิ่งที่เขาต้องการคือ ‘บุญ’ ที่จะอุทิศให้เขาได้รับเท่านั้นแม่จึงได้ทำบุญใส่บาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้

ต่อมาไม่กี่วันแม่ก็ฝันเห็นเพื่อนคนนี้อีกในสภาพที่ดีขึ้น ใบหน้าสดใสมีรอยยิ้มอย่างมีความสุข สวมใส่เสื้อผ้าเรียบๆ สะอาดๆ ไม่สกปรกมอมแมมเหมือนคราวที่แล้ว เขามาหาแม่แล้วบอกว่า

“ขอบใจนะที่เธอให้ข้าวจน ฉันไม่ทิวแล้วละ”

นอกจากเพื่อนคนนี้แล้ว แม่ยังเคยฝันเห็นคนกลุ่มหนึ่งมีประมาณ ๑๐ กว่าคนได้ มายืนออกกันแน่นขนัดหน้าระเบียบงบ้านที่ทุ่งมหาเมฆที่แม่อยู่ในขณะนั้น ทุกๆ คนสวมใส่เสื้อผ้าซึ่งไม่เหมือนเสื้อผ้า คือเหมือนผ้าทอกายไว้หิ้วลวมๆ เท่านั้น แบบที่เห็นครั้งแรกกับเพื่อนแม่คนนั้น เสื้อผ้าเก่าๆ ดำๆ หน้าตารูปร่างหมองๆ คล้ำๆ กันทั้งนั้น ยืนอยู่เฉยๆ ไม่พอ ยังยืนแขนยื่นมือที่ถือภาชนะที่ดูเหมือนชามข้าวเล็กๆ คนละใบ มาขออะไรสักอย่างจากแม่ ดูเหมือนแม่เคยเล่าให้ลูกฟัง เรื่องแม่ได้ยินเสียงเปรตร้องดังลั่นทุ่งแล้วคุณป้าบอกว่า เขามาขอส่วนบุญ ซึ่งลูกได้อ่านในจดหมายฉบับก่อนๆ ความฝันนี้ก็เช่นเดียวกัน เกิดขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกัน ซึ่งในช่วงนั้นแม่ตื่นแต่เช้าใส่บาตรเป็นประจำทุกวัน เพราะมีหลวงตารูปหนึ่ง ท่านเดินมาบิณฑบาตหน้าบ้านทุกวัน พวกนี้เขายื่นมือมาเหมือนมาขอข้าวทาน ซึ่งแม่ว่าเขาก็มาขอส่วนบุญที่เราจะอุทิศให้เขาได้ แม่จึงใส่บาตรไปให้แล้วอุทิศส่วนกุศลให้เขาไป หลังจากนั้นก็ได้ฝันเห็นพวกเขาอีกเลย

นั่นคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ความฝันของแม่ในวัยรุ่น ซึ่งแม่ระลึกถึงได้แล้วนำมาเล่าให้ลูกฟัง เพื่อย้ำให้เห็นความสำคัญของ ‘บุญ’ อีกครั้งหนึ่ง อย่าเบื่อนะจะลูก เพราะ ‘บุญ’ เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการสร้างบารมี บุญเป็นที่พึ่งของเราทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า

กำลังคุยกันเรื่องระลึกย้อนหลังขึ้นไปถึงวัย ๑๕ ของแม่ ซึ่งมีเหตุการณ์สำคัญๆ ที่มองเห็นในกลางหลายเรื่อง การรำลึกถึงความหลังหรืออดีตในปัจจุบันที่เล่าให้ฟังมาแล้ว แม่ต้องใช้ความคิดกับเวลาในการย้อนกลับ แต่การมองเห็นอดีตในกลางนั้น เป็นภาพที่ไม่ได้ใช้ความคิดกับเวลาในการเห็นภาพ เหมือนเรากรอเทปวิดีโอย้อนกลับไปดูอดีตด้วยการหยุดนิ่งอย่างเดียว ภาพเกิดเป็นฉากๆ มีความรู้ความเข้าใจในภาพที่เห็นเสมือนเราเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นเดี่ยวนั้น ซึ่งก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะหลวงพ่อก็ให้สวมเข้าไปในกายนั้นเมื่ออายุ ๑๐ ขวบ จะเห็นเป็นภาพตนเองเป็นฉากๆ เช่น เมื่ออยู่โรงเรียน อยู่ชั้นประถมสี่ มีครูประจำชั้นชื่อครูเพ็ญศรี เห็นคุณครูกำลังสอนเด็กๆ ในชั้นรวมทั้งแม่ด้วย แม่เป็นหัวหน้าชั้น มีงานที่คุณครูใช้ตั้งเป็นกองๆ สมุดของเพื่อนๆ ที่คุณครูให้แม่ช่วยตรวจงานโดยเอาแบบที่คุณครูตรวจแล้วมาวางไว้ตรงหน้า แล้วแม่ก็ตรวจดูให้ตรงกัน เห็นเมื่อแม่สอบได้ที่ ๑ ด้วยนะ ปีนั้นแม่ได้รางวัลเป็นเหรียญติดที่เสื้อนักเรียน และได้สมุดภาพการ์ตูนเป็นรางวัลเช่นเดียวกัน เป็นสิ่งที่แม่ภูมิใจในวัยนั้นมาก และพลอยทำให้ทั้งคุณตาและคุณยายภูมิใจในตัวแม่ด้วย ลูกก็เช่นเดียวกันควรขยันและเอาใจใส่การเรียนให้มากๆ ผลการเรียนจะได้ดีขึ้นและเป็นสิ่งที่วัดนิสัยของตัวเองในด้านอื่น มิใช่ด้านการเรียนอย่างเดียว คนเราจะดีต้องเก่งทั้งด้านการเรียนทางโลกทางธรรมด้วยนะจ๊ะ เมื่อลูกโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ก็จะเป็นคนที่รับผิดชอบต่องาน เป็นคนขยันขันแข็งหนักก็เอาเบาก็สู้ จะเป็นคนที่หนักแน่น ไม้อเลเหลหลักลอย เหมือนไม้หลักปักเลนที่มีแต่จะล้มอย่างเดียว เราต้องยืนอยู่อย่างหนักแน่นนะจ๊ะ

พอแม่หยุดในหยุดเข้าไปอีก จึงเห็นว่าบ้านที่อยู่ช่วงนั้นอยู่ที่บางรักสาทร ใกล้โรงเรียน เห็นภาพคุณยายเดินพาแม่ไปส่งที่โรงเรียน และในตอนเย็นคุณตาจะไปรับแม่กลับมาที่บ้าน เห็นเป็นเรื่องราวที่มีชีวิตจิตใจมี

ความรู้สึกสวมเข้าไปในวัยนั้น (๑๐ ขวบ) เป็นวัยที่สดชื่น สนุกสนาน อบอุ่นแบบเด็กๆ ภาพเป็นฉากๆ ขึ้นมาเองในกลางโดยไม่ต้องใช้เวลาในการนึกคิดเหมือนเมื่อแม่พยายามนึกกลับไปคิดถึงในวัยเด็กมากๆ ถ้าจำไม่ได้ แม่ต้องมาถามคุณยายคุณป้าหรือคุณน้าซึ่งท่านก็จะเล่าให้ฟังบางตอนที่จำได้ ถ้าจำไม่ได้ก็ต้องใช้ความนึกคิดย้อนกลับไปเช่นเดียวกัน แม่ใช้การหยุดนิ่งดูเฉยๆ เหมือนดูภาพยนตร์ในจอทีวี ต่างกันแต่ว่านี้เป็นจอภาพในกลางที่แจ่มชัด มีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเป็นตัวเองในขณะนั้นด้วย และไม่ใช้จอภาพที่เล็กๆ แบบจอทีวี แต่เป็นภาพที่เต็มเหมือนอยู่ในความเป็นจริงในขณะนั้น คือเป็นตัวแม่ในความเป็นจริงในวัยนั้น และเป็นภาพธรรมชาติที่ไม่ได้ยอส่วนมาเป็นภาพเล็กๆ ในกลางห้อง เหมือนที่เขาย่อส่วนภาพยนตร์มาฉายในจอทีวีให้เราดูนะจ๊ะ

ต่อไปแม่จึงย้อนมาดูที่วัย ๕ ขวบ ยังเห็นตัวเองอยู่ที่บ้านเดิมที่สาทรเช่นเดิม เพียงแต่เห็นมีแม่บ้านวัยกลางคนเพิ่มมาอีก ๑ คน ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้พวกเราพี่น้อง ๓ คน เนื่องจากคุณยายต้องไปโรงพยาบาลเพื่อคลอดน้องสาวคนเล็กสุดท้องของแม่คือ น้าป๋วย ของลูกใจจ๊ะ เห็นเป็นภาพเขากำลังทำอาหารให้พวกเราเด็กๆ ทาน ซึ่งเราก็กินกันอย่างเอร็ดอร่อยในรสนิยมอาหารที่แปลกผิดไปจากเดิมที่เราเคยทานกัน นอกจากนี้แม่ยังเห็นภาพตัวเองซึ่งกำลังวิ่งเล่นอยู่ดีๆ กับพี่ๆ เกิดสะดุดหกล้มลงไป แลมน้ำผากแม่ยังกระทบกับพื้นค่อนข้างแรง ทำให้เป็นรอยแผลแตกมีเลือดออกเล็กน้อย

ต่อไปจึงย้อนมาดูที่วัย ๑ ขวบ ก็เห็นเป็นภาพคุณน้าอุ้มแม่พาไปเดินเล่น วัยนี้แม่มีรูปร่างอ้วนท้วน ตัวกลมปุกปุย จึงเป็นที่ชอบใจของคุณน้า คุณน้าของแม่มาก โดยเฉพาะคุณน้าใหญ่กับคุณน้าเรวดี (ซึ่งเป็นน้ำสะใภ้ของแม่) จะรักแม่เป็นพิเศษ คุณน้าทั้งสองท่านเมื่อมาเยี่ยมคุณยายที่

บ้านก็จะมาอุ้มพาแม่ไปเดินเล่น บางครั้งก็พาไปเที่ยวข้างนอกเลยนะจ๊ะ

ลูกคงสงสัยนะจ๊ะว่า วัย ๕ ขวบ และวัย ๑ ขวบ ซึ่งเป็นวัยที่เราจำความไม่ได้ โดยเฉพาะในวัย ๑ ขวบ สูดทำยที่แม่ย้อนไปดูในกลาง แม่จึงเห็นเป็นเรื่องราว เป็นภาพที่เห็นแล้วเข้าใจในเรื่องว่ามีใครบ้าง มีเหตุการณ์เป็นอย่างไรบ้างในขณะนั้น โดยไม่ต้องใช้ความคิด (ถึงนึกคิดย้อนไปก็คงนึกไม่ออกอยู่ดี) หรือจะไปถามญาติผู้ใหญ่ ท่านเหล่านั้นก็มีอายุเลยอาวุโสไปมากแล้ว และแม่ก็ไม่ได้รบกวนไปถามท่าน ถึงถามท่านๆ ก็คงจำไม่ได้เช่นเดียวกัน เห็นแม่ตอนนี้อยู่ในวัยนี้ บางครั้งท่านยังจำแม่ไม่ค่อยได้เลย และต่อไปยิ่งถ้าดูย้อนลงไปอีกจาก ๑ ขวบ ไปอยู่ในครรภ์มารดาตั้งแต่อายุ ๙ เดือนไปจนถึง ๑ เดือน ยิ่งไม่มีความจำหรือความรู้สึกนึกคิดที่จะทบทวนไปถึงระยะนั้นได้ นอกเสียจากการย้อนไปดูโดยอาศัยการหยุดนิ่งอย่างเดียว ไปรู้เห็น สวมเข้าไปในอดีตเป็นตัวเราในอดีตนั้น จึงจะรู้เห็นจำได้ ระลึกได้ถึงความเป็นอยู่ ความรู้สึกนึกคิดของตัวเราในขณะนั้น

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่น่าศึกษา น่าเรียนรู้อย่างยิ่ง ด้วยตัวของเราเอง พิสูจน์ความรู้ความเห็นนั้นด้วยตนเอง แล้วลูกจะรักวิชาทางธรรมที่นำไปสู่ความรู้แจ้งเห็นจริง ไปสู่เส้นทางที่จะนำเราไปสู่จุดหมายปลายทางที่เป็นเป้าหมายชีวิตของการเกิดเป็นมนุษย์นะจ๊ะ

รักและคิดถึงลูกเสมอ

คุณแม่

ก่อนเกิดมาจากไหน

น้อต, นุ่น ลูกรัก

แม่ได้รับจดหมายจากลูกแล้ว จึงรีบตอบมาถึงลูกทันที ดีใจที่ลูกสนใจประสบการณ์ในการระลึกย้อนไปถึงอดีตของเรา หรือที่เรียกว่า บุปผะนิवासานุสสติญาณ ซึ่งเราจะต้องฝึกดูจากอดีตในปีปัจจุบันชาติย้อนไปจนถึงอดีตชาติต่อไป

จากจดหมายฉบับก่อน แม่ได้เล่าประสบการณ์ของตัวเองถอยหลังไปที่ละ ๕ ปี โดยเริ่มจาก ๓๐, ๒๕, ๒๐, ๑๕, ๑๐, ๕, ๑ ปี ทีนี้ก็มาดูเมื่อยังเป็นทารก เริ่มตั้งแต่ ๑๑, เดือน ๑๐, ๙, ๘, ๗, ๖, ๕, ๔, ๓, ๒, ไปจนถึง ๑ เดือนห่างกันเป็นระยะ ๑ เดือน ดูจนมาถึงในครรภ์มารดา เริ่มดูตั้งแต่ ๙ เดือนในท้อง ถอยมาที่ ๘, ๗, ๖, ๕, ๔, ๓, ๒, ๑ เดือน จนถึงการปฏิสนธิในครรภ์มารดา และจากในครรภ์ถอยหลังไปดูว่าก่อนจะมาเกิดในครรภ์มารดามาจากที่ไหน ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย จะว่ายากก็ยาก แต่จะว่าง่ายก็ง่ายพอดีๆ กันทั้งยากและง่าย จะยากตรงต้องฝึกใจให้ ‘หยุด’ จริงๆ ‘นิ่ง’ จริงๆ

หยุดลงไป ในหยุดไม่มีที่สิ้นสุดหยุดที่ความละเอียดในการนั่งสมาธิทุกชั้นตอนหยุดจนเราคุ่นเคย อาศัยความสม่ำเสมอในการฝึกฝนใจเรา ในการหัดควบคุม 'ใจ' ของเราเอง ไม่อย่างนั้นก็จะไม่มี 'กิเลส' หรือ 'อวิชชา' เข้ามาควบคุม 'ใจ' เราไปตามความพอใจของเขา ลูกจะยอมให้เขาควบคุมเราหรือเราจะควบคุมใจของเราเอง เป็นสิ่งที่เราเลือกเองได้ จะเอาแบบไหน? ถ้าอยากเป็นตัวของเราเอง ใจที่เป็นอิสระ เป็นสุข ไม่มีใครบงการ เราก็ต้องขยัน 'นั่งสมาธิ' ฝึกฝนควบคุมใจด้วยการสะสม 'หยุด' และ 'นิ่ง' อย่าง 'จริงจัง' และ 'อดทน' แล้วลูกจะพบว่าง่าย ไม่ยากเลยนะจ๊ะ ถ้าได้ทำเป็น 'นิสัย' แล้วทีนี้เราก็จะทำด้วยความสบายๆ ได้ทุกอิริยาบถ แม้แต่ขณะดูทีวี ใจของลูกก็ไม่ถูกควบคุมให้อยู่บนจอทีวีแคบๆ ๒๑ นิ้วหรือ ๒๔ นิ้วเท่านั้นนะจ๊ะ แต่จะขยายกว้างไปกว่าจอทีวีไม่รู้ลักรู้ลักก็ล้านเท่า

ประสบการณ์ครั้งนี้ ไม่ได้เอามาจากตำราทางวิทยาศาสตร์นะจ๊ะ แต่เป็นประสบการณ์ภายใน ที่เกิดจากการหยุดนิ่งของใจไปเรื่อยๆ ที่กลางองค์พระที่ละเอียดในละเอียด และมีการเดินมานในองค์พระแบบอนุโลมและปฏิโลม คือกลับไปกลับมาจากฌานที่ ๑ ถึงฌานที่ ๘ และจากฌานที่ ๘ กลับมาฌานที่ ๑ ใหม่ กลับไปกลับมา ๗ เที้ยว แล้วจึงเข้ากลางองค์พระไปจนสุดละเอียด ใจก็จะตั้งไปสู่ภาพที่ต้องการดู แม่อธิบายเพียงคร่าวๆ นะจ๊ะ แล้วลูกจะเข้าใจเองเมื่อได้ปฏิบัติธรรมได้ละเอียดมาถึงจุดนี้แล้ว ภาพที่เกิดขึ้นเป็นภาพที่มีชีวิตจิตใจ เพราะเราต้องสวมเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตัวเราในขณะนั้นด้วย มีความรู้สึกนึกคิดอยู่ในวินัยนั้นเลย

แม่จะขอข้ามไปตอนช่วงอายุระหว่าง ๑๑ เดือนถึง ๑ ปี ซึ่งยังเป็นเด็กทารกอยู่ แต่ในทางปฏิบัติจริง ข้ามไม่ได้นะจ๊ะ เพื่อฝึกความละเอียดในการดู เราจึงข้ามขั้นตอนไม่ได้ ต้องเป็นไปตามลำดับ แต่ที่แม่ข้ามไปเพราะเดี๋ยวกลัวลูกจะเบื่อ ด้วยหน้ากระดาษจดหมายจะต้องเพิ่มยาวขึ้นอีก

๒ เท่า เอาไว้แม่จะเล่าให้ฟังทีหลัง หรือไม่ลูกก็รอไปดูด้วยตัวของลูกเองด้วยเรื่องราวของตัวเองจะสนุกดีกว่านี้อีก

เมื่อหยุดไปในกลางที่อายุ ๙ เดือน แม่ก็สวมเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายแม่ในอายุ ๙ เดือนนั้น รู้สึกตัวว่าขดงออยู่ในเนื้อที่จำกัดคับแคบ แม่พยายามขยับกายแต่เนื้อที่จำกัด ทำให้แม่ค่อนข้างอึดอัด รู้สึกตัวว่าใหญ่เต็มเนื้อที่ทำให้ตัวเองต้องขดงออยู่ในท่าที่แสนจะทรมาน จะเหยียดแขนขาก็ได้ แคกระตุกออกไปได้นิดหน่อยแค่นั้น คือเหยียดไม่ได้เต็มที่แถมกล้ามเนื้อรอบๆ ก็บีบรัดตัวแม่ให้ทุกข์ทรมานเพิ่มขึ้นไปอีก ตัวแม่ปวดร้าวนะจ๊ะ ความรู้สึกที่สวมเข้าไปยังรู้ถึงความเจ็บปวด น้ำที่เคยหล่อเลี้ยงอยู่รอบๆ กายแม่ก็ค่อยๆ เหือดหายไป ยิ่งทำให้ความเจ็บปวดเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ความรู้สึกต่างๆ ค่อยๆ ดับหายไป เหมือนเวลาเราเป็นลมหน้ามืดนั้นแหละ เห็น จำ คิด รู้ ดับหมดตอนใกล้เกิดนี้เอง แม้ว่าเราถึงรำลึกถึงความหลังของเราก่อนมาเกิดไม่ได้เลย เมื่อคลอดออกมาแล้วความจำในวัยเด็กทารกจะหายไปหมด ลูกอาจจะคิดว่าในช่วงทารกนั้นสมองและประสาทที่เกี่ยวข้องกับความจำยังไม่เจริญเต็มที่ พุดง่ายๆ ยังจำไม่ได้ แต่ความจริงเรามีดวงเห็น จำ คิด รู้ ติดอยู่กับกายละเอียดซ้อนกันอยู่ ในขณะที่เป็นเด็กทารกในครรภ์ เราจึงใช้ความจำหรือความรู้สึกนึกคิดของกายละเอียดที่กายหยาบซึ่งเป็นทารกซ้อนสวมอยู่ แต่เมื่อถูกบีบรัดให้คลอดออกมาในขณะนั้น ความรู้สึกของเราที่มีอยู่ จึงถูกบีบคั้นให้ดับตามไปด้วย ทำให้นึกย้อนกลับไปในอดีตก่อนคลอดออกมาหรือก่อนเกิดนั้นแหละ ทำให้นึกไม่ได้ เอาไว้ลูกไปดูไปเห็นเองนะจ๊ะ แม่สรุปจากความเห็นจริงที่ได้ปฏิบัติมาจ๊ะ อย่าเพิ่งซีเรียสนะจ๊ะ ให้ค่อยๆ อ่านแล้วอย่าไปปนกับความรู้ทางโลกละ

ต่อไปแม่ก็หยุดต่อไปที่อายุ ๘ เดือน มองเห็นรูปร่างตัวเองสมบูรณ์

เกือบเต็มที่ มีศีรษะ แขน ขา ครบบริบูรณ์ มีหู ตา จมูก ปาก เห็นได้ชัด คือมีอวัยวะต่างๆ ครบบริบูรณ์ เพียงแต่ตัวจะเล็กกว่าเมื่อมีอายุ ๙ เดือน ความรู้สึกเมื่อสวมเข้าไปที่กายเมื่ออายุ ๘ เดือนนั้น เป็นความรู้สึกอบอุ่น อยู่ในครรภ์มารดา เหมือนลอยอยู่ในน้ำโดยไม่อึดอัด ถึงแม่พื้นที่ในครรภ์ จะแคบลง เนื่องจากตัวแม่เจริญใหญ่ขึ้นกว่าเดิม แต่ก็รู้สึกอึดอัด ขยับแขน ขา และตัวได้บ่อย แม่รู้สึกอึดและไม่อึดอัด อยู่อย่างสบายเพราะได้รับทั้ง อาหารและอากาศผ่านทางสายรกที่เชื่อมติดตัวแม่และมารดา (คือคุณยายในขณะนั้น)

ต่อไปแม่หยุดดูที่อายุ ๗ เดือน มองเห็นตัวเองมีอวัยวะต่างๆ แขน ขา ใบหน้า ที่มีหู ตา จมูก ปาก ครบถ้วนบริบูรณ์เหมือน ๘-๙ เดือน แต่ตัวยังเล็กอยู่เมื่อเทียบกับกายเมื่อ ๘-๙ เดือนที่ได้เห็นแล้ว ความรู้สึกเมื่อสวมเข้าไปในกายเมื่ออายุ ๗ เดือน ยังมีความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย ไม่หิว ไม่อึดอัดอยู่ในครรภ์มารดาอย่างสบายๆ แต่บางครั้งจะรู้สึกถึงแรงกระทบ กระเทือนเล็กน้อย แต่ไม่ได้ทำให้เจ็บปวดอะไร เพียงแต่ทำให้กายเคลื่อนไหว ไปมาเล็กน้อยเพราะมีน้ำหล่อเลี้ยงกายแม่ไม่ให้ได้รับแรงกระทบกระเทือน มาก ความรู้สึกนึกคิดมีบริบูรณ์ การเคลื่อนไหวหรือขยับกายจะทำได้สบายๆ มีการขยับกายบ้างเป็นครั้งคราว

เมื่อหยุดดูต่อไปที่อายุ ๖ เดือน อวัยวะต่างๆ ครบหมด มองเห็นได้ ชัดคือมีหู ตา จมูก ปาก แขน ขา ศีรษะ โตกว่าส่วนตัว แขนขา นิ้วมือ นิ้วเท้ามีให้เห็น แขนขาจะเล็กอยู่คือผอม บาง เมื่อเทียบกับลำตัว ผิวหนัง แม่ย่นๆ บางๆ มีเส้นเลือดแผ่กระจายอยู่บนผิวหนังเต็มไปหมด เห็นสายสะดือติดกับรกในมดลูก ซึ่งเป็นตัวเชื่อมที่ทำให้แม่ได้รับความอบอุ่น ได้รับ ทั้งอาหาร น้ำ และอากาศ ผ่านจากมารดามาสู่ตัวแม่ในครรภ์ ทำให้แม่สบายไม่รู้สึกอึดอัดไม่หิว จะอยู่รอความเจริญเติบโตของร่างกายอย่างเดียว

แม่เคลื่อนไหวร่างกายแขนขาของแม่ได้ นั่นเป็นความรู้สึกที่สวมเข้าไปใน กายในขณะนั้น

หยุดดูต่อไปที่อายุ ๕ เดือน เห็นตัวเองมีรูปร่างเป็นตัวตนที่สมบูรณ์ แล้ว มีแขน ขา หู ตา จมูก ปากที่เห็นชัดแล้ว เพียงแต่ตัวยังเล็กและยาว น้อยกว่าเมื่อดูที่อายุ ๖ เดือน ส่วนศีรษะดูโตกว่าลำตัว แม่มีความรู้สึกตัว ตลอดเวลาถึงความอบอุ่น ไม่รู้สึกหิว จะอึดอยู่ตลอดเวลา เหมือนรอ พักผ่อนให้ร่างกายเจริญเติบโตอยู่เรื่อยๆ

ต่อไปแม่ก็หยุดดูที่อายุ ๔ เดือน ร่างกายของแม่ในระยะนี้ดู ภายนอกก็มีอวัยวะครบถ้วนคือ แขน ขา หู ตา จมูก ปาก แต่ทุกอย่างยัง เจริญเติบโตไม่เต็มที่ คือทุกส่วนยังเล็กอยู่ รูปร่างดูเล็กบอบบาง ศีรษะใหญ่ เห็นเส้นเลือดแผ่กระจายอยู่เต็มตัว ผิวที่บางๆ ละเอียดย่นมองเห็น เส้นเลือดฝอยๆ แผ่กระจายอยู่ทั่วร่างโดยเฉพาะที่บริเวณศีรษะ เมื่อทำใจ ให้หยุดนิ่งเข้าไปอีก มองดูภายในจะเห็นระบบหัวใจที่ทำงานแล้ว ระบบ อาหารที่มีหลอดคอ ไปถึงกระเพาะอาหารเป็นส่วนที่กำลังเจริญเติบโต มี ระบบประสาทเป็นเส้นแผ่ขยายไปตามลำตัวส่วนต่างๆ เมื่อสวมเข้าไปใน กายนั้นก็รู้สึกถึงความอบอุ่น ไม่รู้สึกหิว แต่ไม่ใช่เพราะได้รับอาหารทาง ปาก ทั้งอาหารและความอบอุ่นมาจากสายเลือดของมารดาผ่านมาถึงรก มาถึงสายสะดือแล้วจึงแผ่กระจายเข้ามาทั่วร่างกายเล็กๆ ของแม่ทาง สายเลือด การขยับกายทำได้แล้ว แต่ไม่บ่อยเหมือนเมื่ออายุหลายเดือนที่ ได้ดูมาแล้ว

ต่อไปที่อายุ ๓ เดือน รูปร่างในช่วงนี้ดูตลกดี คือมีศีรษะที่กลมๆ แต่รายละเอียดของปาก หู จมูก ไม่เห็น เห็นแต่ลูกตาต่างๆ ดูเหมือนมี เพียงตาที่เพิ่งฟอร์มรูปร่างขึ้นมา ส่วนหู ปาก จมูกยังไม่มี มีเพียงเริ่มเป็น รอยให้เห็น เหมือนใส่หน้ากากยาง โพลีให้เห็นเพียงตาต่างๆ เท่านั้น แขน

ขา มีให้เห็นแล้ว ส่วนศีรษะจะเห็นโตกว่าส่วนอื่น ตัวแม่ในขณะนั้นเหมือนลอยอยู่ในลูกโป่งที่มีน้ำอยู่ล้อมรอบ คือมีเยื่อบางๆ หุ้มตัวโดยมีน้ำอยู่ล้อมรอบกายไม่ให้ถูกกระทบกระเทือน ความอบอุ่นยังคงมีอยู่ เมื่อสวมความรู้สึกเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับกาย ความรู้สึกนึกคิดมีอยู่บริบูรณ์เหมือนในวัยที่ได้กล่าวมาแล้วแต่ต้น ถึงแม้กายหยาบยังเจริญเติบโตไม่ครบบริบูรณ์ ร่างกายของแม่ยังคงได้รับอาหาร น้ำ ความอบอุ่น ผ่านมาทางสายสะดือ โดยมีรกเป็นอวัยวะที่เชื่อมติดกับผนังมดลูกของมารดาเป็นตัวเชื่อมอยู่ระหว่างกายทารกและกายมารดา

ต่อไปที่อายุ ๒ เดือน รูปร่างเล็กมาก มองดูเหมือนเป็นก้อนเนื้อที่กลมๆ ติดอยู่กับผนังมดลูก มีแขน ขา โผล่ให้เห็นแล้วเล็กๆ ส่วนศีรษะกลมๆ ยังมองไม่เห็น มีรายละเอียดเพียงตาดำๆ ๒ ข้างที่ยังเจริญไม่เต็มที่ยังไม่เห็นรายละเอียดของส่วนประกอบบนใบหน้าอย่างอื่น เช่น หู จมูก ปาก แต่จะเห็นลูกตาดำๆ เป็นแผ่นหนังที่มีสีคล้ำๆ เหมือนลูกตาดำที่เฟ็งฟอร์มตัวขึ้นมา เห็นสายสะดือเล็กๆ ยาวๆ ขดติดกับส่วนท้องและผนังมดลูกตรงแผ่นรก ซึ่งมีเส้นเลือดแผ่กระจายอยู่เต็มแผ่น เป็นส่วนที่ลำเลียงอาหารและน้ำจากมารดาไปสู่ร่างกายของทารกผ่านทางสายสะดือ ยังคงลอยตัวอยู่อย่างนี้ๆ ในครรภ์ เพื่อรอความเจริญเติบโตของร่างกายและเมื่อสวมเข้าไป ความรู้สึกขณะนั้นยังคงมีความอบอุ่น และไม่รู้สึกลัวแต่อย่างใด

ต่อไปเป็นการดูย้อนจาก ๑ เดือน ในครรภ์มารดาขึ้นไปจนถึงการปฏิสนธิในครรภ์มารดา จนถึงก่อนที่จะมาเกิดหรือมาปฏิสนธิว่า ตัวแม่มาจากไหน เป็นการดูย้อนหรือสวนทางขึ้นไปนะจ๊ะ เหมือนการดูที่แม่เล่าให้ลูกฟังตั้งแต่ต้นนั้นแหละ จากหนึ่งเดือนถอยไป แม่จะเห็นเป็นธาตุหยาบหรือก้อนเนื้อที่เกิดจากการผสมกันระหว่างธาตุหยาบของบิดาและมารดา

รวมกัน ติดอยู่ที่มดลูกในครรภ์มารดา เป็นธาตุหยาบที่มีปมหรือแขนงที่พร้อมจะเจริญเติบโต เป็นส่วนของศีรษะ แขน ๒ ข้าง และขา ๒ ข้าง รวมทั้งหมดมี ๕ แห่งด้วยกัน ส่วนของธาตุหยาบทั้งหมดมีธาตุละเอียดเป็นดวงธรรมที่มีกายทิพย์อยู่ภายในชั้นสวมครอบธาตุหยาบนั้น เป็นกายทิพย์ของแม่นะจ๊ะ และที่เห็นซ้อนอยู่ภายนอกดวงธรรมที่มีกายทิพย์นั้นเห็นเป็นกายละเอียดของแม่ซ้อนทับดวงธรรมซึ่งมีกายทิพย์ซ้อนอยู่กลางดวงธรรมอีกที นั่นคือธาตุหยาบที่จะเจริญเติบโตต่อไปนั้น มีกายละเอียดของแม่หุ้มห่ออยู่ ภายในกายละเอียดก็จะมีกายทิพย์ซ้อนอยู่อีกที

ต่อไปแม่ก็ดูย้อนขึ้นไปอีก ก็เห็นดวงธรรมที่มีกายทิพย์อยู่ภายในนั้นเดินถอยออกจากธาตุหยาบ ซึ่งเกิดจากการผสมกันระหว่างธาตุหยาบของบิดาและมารดานั้น จากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของมารดาที่อยู่เหนือสะดือ ๒ นิ้วมือของมารดา ดวงธรรมที่มีกายทิพย์ของแม่เดินถอยจากศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ มายังศูนย์กลางกายฐานที่ ๖ ในระดับกึ่งกลางสะดือในกลางท้องนั้น แล้วเดินถอยไปที่ทางเดินของใจฐานที่ ๕ ตรงปากช่องลำคอเดินถอยต่อไปยังฐานที่ ๔ ตรงช่องเพดานปาก แล้วเดินถอยออกไปยังฐานที่ ๓ ตรงกลางกึ่งศีรษะ มายังฐานที่ ๓ ตรงเพลาตา แล้วเดินถอยออกจากกายมารดาตรงฐานที่ ๑ ตรงปากช่องจมูกด้านซ้าย

ดูย้อนออกไปว่ากายทิพย์ของแม่เมื่อออกจากกายมารดาแล้วไปไหน ก็เห็นดวงธรรมที่มีกายทิพย์ของแม่อยู่ตรงกลางนั้นพักอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของบิดา (คือก่อนที่จะมาที่กายมารดานั้น กายทิพย์ที่อยู่ในดวงธรรมอยู่ที่กายบิดาตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ภายในกายบิดา) เมื่อกายทิพย์นั้นมาอยู่ที่กายบิดาตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ก็จะมีดวง เห็น จำ คิด รู้ ตรงกันกับของบิดา และบังคับให้บิดามีความรู้สึกอยากเข้าไปหามารดาเพื่อประกอบธาตุธรรมกัน เมื่อบิดาไปหามารดาและประกอบธาตุ

ธรรมกันแล้ว กายทิพย์นั้นก็จะถูกดูดออกจากกายบิดา คือตกศูนย์จาก ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของบิดา แล้วเดินย้อนกลับออกมาตามทางเดินของใจจากฐานที่ ๗ มายังฐานที่ ๖, ๕, ๔, ๓, ๒ และออกจากกายบิดา ตรงช่องจุมุกข้างซ้ายตรงฐานที่ ๑ แล้วจึงเข้าสู่ร่างของมารดาโดยเข้ามาที่ปากช่องจุมุกช่องซ้ายของมารดาซึ่งเป็นฐานที่ ๑ เข้าสู่ร่างมารดาตามทางเดินใจฐานที่ ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, และเข้าสู่ครรภ์มารดาตรงฐานที่ ๗ แล้วจึงสวมทับครอบครองธาตุหยาบของทั้งบิดาและของมารดาซึ่งผสมกันนั้น เกิดเป็นการปฏิสนธิที่แม่เห็นในกลาง

ที่แม่อธิบายประสบการณ์ข้างบนนั้น เป็นการสวมความรู้สึกนึกคิด หรือ เห็น จำ คิด รู้ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับกายทิพย์ในขณะที่พักอยู่ที่กายบิดาจะเห็นว่ามีความรู้สึกอย่างไรเมื่อสวมเข้าไป จึงได้ทราบความรู้สึกของบิดาและมารดาที่ก่อให้เกิดการปฏิสนธิของตัวแม่เองนั้น มีความเป็นมาอย่างที่กล่าวมาแล้ว

เมื่อดูย้อนต่อไปจากจุดที่กายทิพย์ของแม่อยู่ที่ศูนย์กลางกายของบิดาแล้วไปไหน หรือย้อนออกไปจากกายบิดาอย่างไร ก็ให้เห็นดวงธรรมที่มีกายทิพย์ของแม่เดินย้อนไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๖ ของบิดาตรงกึ่งกลางสะดือ แล้วเดินย้อนไปที่ทางเดินใจฐานที่ ๕ ตรงปากช่องคอ ต่อไปที่ทางเดินใจฐานที่ ๔ ตรงปากช่องเพดานปาก ย้อนมาที่ฐานที่ ๓ ตรงกลางกั๊กศีรษะ แล้วจึงเดินถอยมาที่ฐานที่ ๒ ตรงเพลาดา แล้วจึงออกจากกายบิดาที่ฐานที่ ๑ ตรงปากช่องจุมุกข้างซ้าย เป็นอันจบขบวนการปฏิสนธิของแม่จากที่แม่ได้ดูมาแต่ต้นนั้นเป็นการดูด้วยใจที่หยุดนิ่ง จึงจะได้ภาพที่ชัด ถ้าเมื่อใดใจยังไม่นิ่ง ภาพที่เห็นจะรางเลือน แม่ก็ต้องปรับใจให้หยุดนิ่งก่อนที่จะดูต่อไป ภาษาใช้ในการอธิบายประสบการณ์ต่างๆ แม่ก็อธิบายตามที่แม่ได้เห็นได้เข้าใจมานั้น ถ้าลูกอ่านแล้วไม่เข้าใจ ก็ถามแม่ได้

นะจะ แล้วตั้งใจฝึกนั่งสมาธิให้ดี จะได้ไปดูไปเห็นเรื่องราวของตนเองบ้าง เพื่อเปรียบเทียบดูกันว่าเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

ต่อไปจากการปฏิสนธินั้น จะดูย้อนขึ้นไปอีกว่าตัวแม่มาจากไหน ซึ่งเป็นสิ่งที่แม่อยากรู้มานานแล้ว แม่ต้องปรับใจให้หยุดนิ่งอยู่นานทีเดียว เพื่อไม่ให้ใจเกิดความอยากมากจนใจหยุดไม่สนิท เมื่อปรับใจได้แล้ว มองดูในกลางองค์พระที่ละเอียดในละเอียด จะเห็นกายทิพย์ที่มีดวงธรรมทอหุ้มอยู่กลางดวง แต่เดิมก่อนมาเกิดนั้นลอยมาจากเบื้องบน เมื่อดูย้อนขึ้นไปนั้นจะเห็นเป็นภาพของสถานที่กว้าง โล่ง สว่าง บนนั้นมีกายทิพย์อยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่ว่ามีเฉพาะแต่กายทิพย์ของแม่เท่านั้น กายทิพย์ของแม่มองดูไม่ใช่กายทิพย์ที่เป็นเทพธิดา แต่เป็นเทพบุตร มีการแต่งกายแบบเทพบุตร คือกางเกงสามส่วนต่ำกว่าเข่าลงมาเล็กน้อย เสื้อคอกลมแขนต่ำกว่าศอกลงมาเล็กน้อย มีสายลี้จวาลคาดผ่านหน้าอก มีเครื่องประดับที่คอและกรอบหน้า มีความใสสว่างของกายที่ทำให้แม่มีความสุข ความปีติใจซึมซาบอยู่ภายในกายทิพย์ที่เป็นเทพบุตรนั้น

กายทิพย์กายอื่นก็เช่นกัน เป็นเทพบุตรแสนโสภาทั้งนั้น ทุกๆ กายดูมีความสุขสดชื่นอยู่เป็นปกติแต่เมื่อนั่งสมาธิปฏิบัติด้วยกันรวมกันแล้วทุกๆ กายก็ตระหนกกันเองถึงภารกิจที่จะต้องลงมาเกิดเป็นมนุษย์ในโลกกว้างนี้เป็นเป้าหมายลึกลับๆ ที่อยู่ในกลางใจของทุกๆ กาย เป็นสิ่งที่ขัดขืนไม่ได้เหมือนเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ ทุกๆ กายมิได้ติดอยู่ในสมบัติทิพย์ที่ตนครอบครองอยู่ แต่จะตระหนกอยู่ในกลางความคิดลึกลับๆ ว่ามีหน้าที่ที่สำคัญยิ่งกว่าการเสวยความสุขในสมบัติทิพย์ที่ตนได้รับอยู่นั้น คือการลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมีร่วมกันด้วย ความเต็มใจในหน้าที่นั้นเป็นความคิดที่ประสานรวมกันเป็นหนึ่งเดียว ที่มีพลังอันเหนียวแน่นมั่นคงไม่คลอนแคลน

แม่อยากให้ลูกได้รู้ได้เห็นในภาพและมีโน้ปณิธานร่วมกันของกาย

ทิพย์เหล่านั้น อยากให้ลูกรู้และตระหนักถึงการเกิดมาอย่างมีเป้าหมาย มีหน้าที่กันทุกๆ คน ไม่ใช่เป็นจินตนาการเฉพาะตน แต่เป็นสิ่งที่จะรู้เห็นได้จริงก็ด้วยการปฏิบัติอันต่อเนื่องของการฝึกหัดหยุด ฝึกนั่งอย่างตั้งใจและอดทน แล้วจะได้ตระหนักถึงเป้าหมายของชีวิตของการเกิดมา แล้วได้ใช้เวลาของเราให้คุ้มค่า ตรงกับมโนปณิธานอันแน่วแน่ก่อนลงมาเกิดกันทุกๆ คน

อย่าลืมเป้าหมายที่เคยเป็นหนึ่งในเดียวของเราก่อนลงมาเกิดซิจ๊ะ

รักและคิดถึงลูกเสมอ

คุณแม่

เที่ยวป่าหิมพานต์

น้อต, นุ่น ลูกรัก

จดหมายฉบับที่แล้วที่แม่ได้เขียนประสบการณ์ในการระลึกชาติย้อนหลังไปในอดีตของปัจจุบัน จนถึงได้รู้เห็นว่าตัวของแม่เองก่อนจะมาเกิดในชาตินี้ แม่อยู่ที่ไหน เป็นอย่างไร ได้รู้เป้าหมายชีวิตของตนเองแล้ว ทำให้มีกำลังใจในการสร้างบุญบารมีอย่างไม่ทอดย

ลูกก็เหมือนกัน ถึงแม้ว่ายังไม่รู้ไม่เห็นว่าจะแต่เดิมก่อนมาเกิดมีความเป็นอยู่ที่ไหนอย่างไร แต่ลูกยังมีสามัญสำนึกที่อยู่ลึกๆ นะจ๊ะว่า เราเกิดมาอย่างมีเป้าหมายชีวิตไม่ควรปล่อยเวลาหมดไปกับสิ่งที่ชวนให้เพลินไปเปล่าๆ อย่างไม่รู้ค่า ไม่มีสาระ เวลาไม่เคยคอยใครเลยนะจ๊ะลูก ถึงเวลานี้แม่ยังรู้สึกว่ามีวันหนึ่งๆ หมดไปอย่างรวดเร็วแทบจะทำอะไรไม่ทันกับเวลาเลย หมดไปไม่พอยังพลอยดึงเอาความแข็งแรงของสังขารของเราตามไปด้วย อयरอรจนไม่มีเรี่ยวแรงทำอะไรเลยนะจ๊ะ ควรทำตอนที่ยังแข็งแรง มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ บุญที่ทำก็จะได้านิสงส์เต็มๆ ที่ตามไปด้วย แล้วก็อย่าท้อแท้หมด

กำลังใจ ให้มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอยู่ในกลางของเรา เวลาลูกมีทุกข์หมด กำลังใจ ก็ให้เอาใจลงกลางของกลางไปสู่พระรัตนตรัย เต็มพลังบุญพลังใจของเราให้อ้อมเอบอยู่ในกลาง ที่ในกลางของกลางของเราเป็นแหล่งบุญ คักดีสิทธิ์ ขอให้ลูกปักใจแน่นอยู่ในกลางอย่างเชื่อมั่นเท่านั้นแหละจะ ลูกก็จะพิสูจน์ได้ด้วยตนเองว่า ที่พึ่งที่แท้จริงนั้นอยู่ในกลางของทุกๆ คน ให้หยุดนิ่งตรงศูนย์กลางกายอย่างแผ่วเบา หัดให้คั่นเคยทุกๆ วันอย่างอดทน มีอยู่ ๒-๓ ครั้ง ที่หลวงพ่อกเคยให้พวกเราเข้ากลางไปดูการทำงาน (ละเอียด) ของหลวงปู่วัดปากน้ำ (หลวงปู่สด) แม่ก็เข้ากลางไปจนพบหลวงปู่สดในกลาง เห็นท่านนั่งสมาธิอยู่ในกลาง เมื่อเห็นหลวงปู่สดแล้วหลวงพ่อกท่านให้ดูการทำงานละเอียดของหลวงปู่สด แม่ก็ตามดูท่าน ตามการหยุดนิ่งของท่าน ในละเอียด หลวงพ่อกท่านถามว่า การเข้ากลางของท่านเป็นอย่างไร แม่ก็ตามหลวงปู่สดในละเอียดไปติดๆ พบว่า ท่านเข้ากลางแบบหยุดนิ่งอย่าง นุ่มนวล ไม่แข็งกระด้าง ไม่ฝืนๆ เหมือนเราทำเองตอนหยุดใหม่ๆ ในขณะนั้นแม่ก็ยังหยุดนิ่งไม่สนิท คือยังทำไม่เป็นนั่นแหละ ยังรู้ตัวว่ามีการลุ่ม เพราะจะรู้สึกว่าการเข้ากลางไปอย่างหนักๆ ไม่แผ่วเบาเหมือนเมื่อตามไปดู การเข้ากลางในละเอียดของหลวงปู่สด เมื่อตามท่านไป รู้สึกการเข้ากลาง เป็นไปอย่างนุ่มนวลมีพลัง ไปอย่างรวดเร็วทุกทิศทุกทาง เหมือนใบไม้แห้ง ที่ค่อยๆ หล่นลงและผิวน้ำอย่างแผ่วเบา แต่ยังมีผลให้มวลของน้ำกระเพื่อม ออกไปโดยรอบๆ แต่เพียงระนาบเดียวเท่านั้นนะจ๊ะ คือเป็นไปได้เพียง แนวนอนเท่านั้น แต่การเข้ากลางอย่างหยุดนิ่งของ หลวงพ่อกสด อานุภาพของใจที่หยุดนิ่งแผ่กระจายไปทั่วทุกทิศทุกทางโดยรอบตัว ไปได้ไกลใน รัศมีรอบตัวที่ไม่มีประมาณ ไม่มีขอบเขต ใจถึงเข้ากลางไปอย่างนุ่มนวล ไม่มีการสะดุด แต่พลังใจที่หยุดนิ่งของท่านส่งกระแสออกไปได้ทุกทิศทาง รอบตัว เป็นพลังที่พร้อมจะสู้กับกระแสธรรมดำหรืออวิชชาที่ท่อบุ้ม

เคลือบใจมนุษย์เรานั้น ให้ชาวสะอาดกลับคืนสู่สภาวะที่บริสุทธิ์ดั้งเดิม ที่แม่ได้เล่าให้ลูกฟังดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้มีกำลังใจในการ ประพฤติปฏิบัติธรรมให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป ให้ลูกได้รู้ว่าในกลางของเรามีรัตนนะ อันเป็นที่พึ่งอันประเสริฐ แม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ในจดหมายแทบทุกฉบับ อย่า เพิ่งซีเรียสนะจ๊ะ ยังมีเรื่องของการหยุดนิ่งในกลางแล้วได้ไปดูไปเห็นสิ่งที่ ลึกลับสกุสนานอย่างเช่น การไปดูความเป็นอยู่ของเทวดาในสวรรค์ชั้นต่างๆ การไปดูยักษ์ซึ่งเป็นกายทิพย์ในสวรรค์เช่นเดียวกัน แต่จะเป็นสวรรค์ชั้นต้น หรือการลงนรก (พูดชะนากแล้ว !) เพื่อไปดูสัตว์นรกและวิบากกรรมที่ทำให้ ต้องมาเสวยกรรมในนรกขุมต่างๆ

ที่แม่จะเล่าให้ลูกฟังในฉบับนี้ เป็นเรื่องราวของป่าหิมพานต์ ฟังชื่อ คงนึกว่า ป่านี้อยู่ในแถบภูเขาหิมาลัยอะไรเทือกนั้น แต่ไม่ใช่ซะจ๊ะ เป็น สถานที่ในภพละเอียดติดกับภพของโลกมนุษย์ อยู่ใกล้ๆ กัน เราน่าจะมองเห็นกันและกันได้ แต่จริงๆ ก็เห็นกันได้ สัมผัสกันได้ด้วยการไปดูไปเห็น โดยการหยุดนิ่งในกลางของกลาง

ก่อนไปดูต้องมีการทบทวนกายทั้ง ๑๔ กาย ให้ชัด ให้ใส และ สว่างทบทวนมาหลายๆ รอบ การไปดูไปเห็นจึงจะชัดเจนและแม่นยำ เมื่อทบทวนดู ๑๔ กายแล้ว จึงเข้ากลางองค์พระไปในละเอียดไปเรื่อยๆ จนใจละเอียดดีแล้ว เมื่อหลวงพ่อกท่านสั่งให้ไปดู ก็เข้ากลางวัดไปสู่ภาพ ในกลางทันที เช่นท่านให้ไปดูคชสีห์ในป่าหิมพานต์ คชสีห์นั้นหน้าตาเป็น อย่งไร แม่ก็ยังไม่เคยเห็นแม่แต่ภาพวาด ชื่อก็แปลกๆ ไม่รู้ว่าเป็นสัตว์ใน ตระกูลใด ป่าหิมพานต์อยู่ที่ไหน? แม่ก็ไม่รู้เช่นเดียวกัน ถ้ามีมานั่งนึกว่า เอ! แล้วเราจะไปดูได้ที่ไหน? อย่งไร? ใจก็คงติดอยู่ที่ปัญหาตรงนั้น แต่ เมื่อใจอยู่ในกลางที่สุดละเอียดในองค์พระนั้น ความลึกลับจะหายไปหมด มีแต่ความมั่นใจที่ดังไปสู่ภาพที่ต้องการเห็นปรากฏขึ้นมาอย่างชัดเจน บาง

ครึ่งอาจจะค่อยๆ ชัดขึ้นมาเอง โดยการปรับใจให้หนึ่งแนบที่สุด ไปอย่างนุ่มนวล ไม่แข็งขืนหรือเกิดการลั่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว คือเมื่อใจดึงไปสู่ภาพในกลาง ภาพที่เห็นไม่ได้คมชัดแจ้วที่เดียวทันที แต่จะค่อยๆ ชัดทีละน้อยโดยการปรับใจให้หยุดนิ่งไปอย่างนุ่มนวล ไม่ต้องรีบร้อน ไม่เหมือนการปรับภาพทางจอทีวี เราหมุนหรือปรับจากรีโมท กดๆ ไปตามปุ่มที่ต้องการภาพก็จะชัดได้ตามใจได้ทันที แต่การปรับใจไม่เหมือนกัน ต้องอาศัยความใจเย็น ความนุ่มนวลของใจปรับให้ภาพชัดขึ้นๆ อย่างมีลำดับจากน้อยไปหามาก ค่อยเป็นค่อยไป ความเคยชินทางโลกทำให้ใจเราหยาบ มีแต่ความแรง และเร็วแบบใช้กำลังเป็นส่วนใหญ่หรือแทบทุกอย่าง ซึ่งสวนทางกันกับทางธรรมซึ่งต้องใช้ความนุ่มนวล ความเย็น ความสบายของใจเป็นหลัก ก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวของใจที่รวดเร็วไปในกลางอย่างมีประสิทธิภาพและมั่นคง

เช่นเดียวกัน เมื่อหลวงพ่อบอกให้ไปดู ‘คชสีห์’ ใจที่ละเอียดดีแล้วก็วิ่งไปสู่ภาพ ‘คชสีห์’ ตอนแรกที่แม่เห็นก็ยังไม่ชัดเท่าลึ้มตาเห็น ‘คชสีห์’ ที่แม่เห็นลำตัวใหญ่กว่าช้างในโลกมนุษย์ ขนเป็นสีเงินยวง เป็นเงาระยับ หลวงพ่อบอกให้ลูบขนของเขาดูว่าเป็นอย่างไร แม่ไม่ได้เอามือยื่นเข้าไปจับหรือลูบขนของเขาจะอะไร แต่เอาความรู้สึกหรือเอาใจของเราเข้าไปสัมผัส ภาพละเอียดของคชสีห์ดู ก็รู้สึกว่ามันนุ่มนวล ลูบไปแล้วไม่สะดุดมือ คือต้องใช้คำว่า “Smooth as silk” นุ่มประดุจใยไหม นุ่มเนียนและเป็นเงาระยับมีประกายใสสว่าง ขนของสุนัขหรือแมวที่เราเคยลูบจะรู้สึกหยาบๆ กระด้างมือ แต่ของคชสีห์นี้จะนุ่มเนียนตลอด ไม่สะดุดความรู้สึก

ดูที่ตาของ ‘คชสีห์’ รูปตาวาวคล้ายตาของมนุษย์ จมูกที่ยาวออกมาเป็นวงงเหมือนวงงช้าง นี่เองที่ทำให้ได้ชื่อว่า ‘คชสีห์’ คือมีวงงเหมือนวงงช้าง ‘คชสาร’ หรือช้าง บวกกับลักษณะของราชสีห์ที่รูปร่าง แต่มีหน้า

ตาเหมือนช้าง ทำให้ได้ชื่อว่า ‘คชสีห์’ มีหูเหมือนหูช้าง แต่เล็กกว่า ไม่บานออกไปหรือกางออกเหมือนหูช้างในโลกมนุษย์ มองดูหูจะแนบไปกับศีรษะ วงงของคชสีห์ไม่ยาวเกือบเรียดินเหมือนช้างในโลกมนุษย์ แต่ยาวประมาณหนึ่งในสามของความยาวของลำตัว ริมฝีปากอยู่ต่ำกว่าวงงเล็กน้อย ริมฝีปากมองดูงามพอดี คล้ายปากที่เป็นรูปกระฉับ ปลายชี้ขึ้นเล็กน้อยคล้ายๆ กำลังอมยิ้ม ฟันของคชสีห์เหมือนฟันของมนุษย์ มีสีขาวสดใส ดูสะอาดตามีการเรียงของฟันที่เรียบแน่นเป็นระเบียบ ขาหน้าตรง ดูแข็งแรง สง่างาม ขาหลังยาวกว่าขาหน้าเล็กน้อย และใหญ่กว่าขาหน้าเล็กน้อยแต่ก็ดูล่ำสัน แข็งแรงสง่า คชสีห์มีหางด้วยนะลูก หางยาวออกไปพองามประมาณสองในสามของความยาวลำตัว ที่ปลายหางมีพุ่มหางเป็นรูปคล้ายดอกบัวตูม พุ่มหางเหมือนกระจุกของไหมเป็นเงางามระยับสีเงินยวงที่เป็นระเบียบ เป็นรูปทรงที่คล้ายดอกบัวตูม เล็บเท้าของคชสีห์ก็เช่นเดียวกันนะจ๊ะ คือมีรูปเล็บเป็นทรงคล้ายกลีบบัว เล็บเป็นเงางามใสสะอาดมองดูเป็นเล็บที่สะอาดได้รูป เหมือนตัดแต่งออกมาใหม่ๆ จากร้านทำเล็บในเมืองมนุษย์ เรานะจ๊ะ การเดินก้าวอย่างของคชสีห์เป็นการเดินที่สง่างาม

หลวงพ่อบอกให้ขึ้นไปขี่คชสีห์ ดูว่าเขาจะเดินเป็นอย่างไร แม่ก็สวมความรู้สึกเขาไปนั่งที่กลางหลังคชสีห์คือกระดิกจิตเข้าไปนั่งที่กลางหลังของเขาโดยที่ไม่ต้องไปกระโดดขี่เหมือนขี่ม้าที่เมืองมนุษย์เรานะจ๊ะ เมื่อขึ้นไปนั่งที่หลังคชสีห์นั้นแล้ว เขาก็ก้าวอย่างไปอย่างนุ่มนวล ความรู้สึกที่อยู่บนหลังคชสีห์ ไม่รู้สึกว่ามีแรงสะเทือนจากการเดินของคชสีห์เลย ไปได้อย่างราบเรียบไม่สะดุดและรวดเร็วทีเดียว เหมือนเรานั่งบนพรมวิเศษที่พาเราเดินไปในอากาศอย่างรวดเร็ว คชสีห์เขาก็เดินอยู่บนพื้นนั่นแหละ แต่เหมือนเหาะไป เขาไม่ได้กระโดดโลดเต้นไปนะจ๊ะ ไม่เหมือนอย่างที่เราดูในภาพยนตร์ คนที่ขี่ม้าจะต้องจับบังเหียนกุมไว้ให้แน่น ไม่อย่างนั้นตกม้า

แน่ๆ เลย แต่นี่แม่ไม่ต้องจับอะไรเขาก็พาแม่ไปอย่างไม่รู้รู้สึกสะเทือน คือเหมือนก้าวย่างไปอย่างช้าๆ แต่ระยะทางที่ไปได้กลับกันคือไปได้อย่างรวดเร็วและไปได้ไกลๆ

หลวงพ่อก็เห็นว่าเขาพาไปไหน ก็เห็นว่าพามาที่แห่งหนึ่งที่ร่มรื่นเหมือนเป็นถ้ำที่อยู่ของเขา ที่ตรงนั้นมีคชสีห์อยู่รวมๆ กันหลายตัว อยู่เป็นกลุ่มมีลำน้ำหรือธารน้ำที่ใสสะอาด ใสเป็นกระจกอยู่หน้าถ้ำ มีต้นไม้ที่มีผลไม้ลูกใหญ่อยู่บนต้น คชสีห์ที่แม่เห็น เขากินผลไม้จะ ลักษณะการกินของเขาไม่ได้กัดกินอย่างตะกละตะกลามเหมือนสัตว์ในโลกมนุษย์เหมือนเขากินเข้าไปเลยโดยไม่ต้องเคี้ยว เหมือนไม่มีกาก ใสปากแล้วกลืนเข้าไป ผลไม้นั้นหายไปหมดเลย โดยไม่มีกากผลไม้เหลือทิ้งเลอะเทอะ ผลไม้ที่เขาเด็ดกินจากต้นไม้ก็จะงอกออกมาใหม่อีก แทนที่ลูกที่โดนเด็ดกินไป อย่างนั้นต้องเรียกว่า กินเท่าไรก็กินไม่หมด ผลไม้ที่ป่าหิมพานต์ที่แม่เห็นในกลางนั้น มีขนาดใหญ่กว่าผลไม้ที่อยู่บนโลกมนุษย์ อย่างที่เห็น คชสีห์กินนั้นลูกใหญ่เกือบเท่าศีรษะของเรา มีสีเหลืองนวลอมส้ม รูปร่างเหมือนมะม่วงก็ไม่ใช่ มีปลายเรียวย ส่วนบนกลมโต หลวงพ่อก็ให้ลองทานดูด้วย อย่างนี้แม่ชอบเพราะนำทานอยู่แล้ว แกรมไม่ต้องปอกเปลือกออกแม่ก็ลองทานดู คือเอาความรู้สึกสวมเข้าไปทานเลย เป็นรสชาติที่หอมหวานพอดีๆ หอมหวานแบบสดชื่น ไม่ใช่หวานแหลมเหมือนมะม่วงสุกที่เคยทาน แต่เป็นหวานหอมสดชื่น ไม่รู้จะเปรียบกับผลไม้อะไรในโลกมนุษย์ ความหวานหอมสัมผัสได้ทุกประสาทในร่างกาย

ในโลกมนุษย์ ประสาทสัมผัสรสชาติของอาหารเรารู้ได้ที่ปลายลิ้นของเราเท่านั้น แต่ผลไม้ที่ป่าหิมพานต์ เมื่อทานเข้าไปแล้วจะรับรู้ได้ทุกส่วนประสาท คือหอมหวานซาบซ่านไปทั้งกาย เป็นสิ่งที่แปลกมหัศจรรย์ที่รับรู้เห็นและสัมผัสได้ด้วยกายธรรมของแม่นะจะ ทานแล้วไม่มีกากเหลือ

ทิ้งให้ต้องขับถ่ายออกมาด้วย คือเป็นของละเอียด เป็นภพทิพย์ที่มีแต่ความเบาบางโปร่งใสไร้น้ำหนัก แต่ก็ให้ความรู้สึกว่ามีแล้วพอดีๆ ได้ทั่วทั้งร่างกาย แต่ที่โลกมนุษย์ เราจะรู้สึกว่ามีอยู่ที่กระเพาะ คือท้องเราจะรู้สึกหนักแน่น ถ้าทานมากก็รู้สึกอึดหนักๆ อึดอัดอยู่ที่ท้องหรือกระเพาะของเราเท่านั้น แต่ที่จะมีอึดพอดีๆ ได้ทั่วร่างกายไม่ใช่ที่กระเพาะหรือที่ท้องอย่างเดียว ความอึดจะเฉลี่ยไปได้ทุกๆ ส่วนของร่างกาย ไม่มีความรู้สึกหนักท้อง ได้สัมผัสทั้งความหอมหวานของผลไม้ที่ทานด้วย มีแต่ความสดชื่นความหอมหวาน อย่างนี้ละมังที่เขารับเรียกว่า ‘อิมทิพย์’ แม่เคยได้ยินมาว่าอย่างนั้น ก็เพิ่งมาได้พิสูจน์ที่ป่าหิมพานต์นี้ และในสวรรค์ก็มีอาหารทิพย์ที่หลวงพ่อก็เคยให้พวกเราไปลองชิม ลองทานอาหารทิพย์กันมาแล้วไว้ลูกลองไปทานดูบ้างนะจะ ให้ตั้งใจนั่ง ฟิกหยุดฟิกนิ่งดีๆ นะจะ

ต้นไม้ต้นหญ้าที่ป่าหิมพานต์ ไม่มีใบไม้ร่วงลงมาได้ต้นไม้ให้เห็นไม่มีใบไม้แห้ง มีแต่ใบไม้เขียวใสสดชื่นดูสว่างไปหมด ดอกไม้สีสวยอ่อนหวานที่บานก็ส่งกลิ่นหอมตลบไปไกล เป็นกลิ่นที่หอมสดชื่น ลานที่อยู่อาศัยของคชสีห์เป็นลานสะอาดเกลี้ยงเกลาใสสว่าง มีแหล่งน้ำที่ใสเป็นกระจก ดูแล้วล้วนมีแต่ความสดชื่น นอกจากคชสีห์แล้ว ยังมีสัตว์ในป่าหิมพานต์ที่มีรูปร่างหน้าตาแปลกๆ อีกมากมายดังเช่น ดิณราชสีห์ หรือราชสีห์กินหญ้า

ราชสีห์กินหญ้า หรือดิณราชสีห์ เมื่อได้หยุดนิ่งไปดูก็เห็นเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่อยู่ในป่าหิมพานต์เช่นเดียวกัน รูปร่างใหญ่โตมาก เมื่อเปรียบเทียบกับช้างในโลกมนุษย์แล้ว ช้างของเราอยู่แค่ใต้ท้องของราชสีห์เท่านั้นเอง พุดถึงราชสีห์ใหม่ๆ แม่นึกว่าคงคล้ายๆ ลิงโตในโลกมนุษย์ แต่เมื่อได้ไปเห็นในกลางนั้น แตกต่างกันมากจนเทียบกันไม่ได้เลย ราชสีห์กินหญ้าไม่ได้มีขนตรงหัวที่ฟูๆ เหมือนลิงโต รูปร่างใหญ่โตสง่างาม มีขนเป็น

สีน้ำตาลแดง เป็นสีใสๆ ทอแสงเป็นมันระยิบระยับทั่วร่าง ขนเรียงตัวเป็นระเบียบไม่พันกันยุ่งๆ เหมือนขนตรงหัวสิงโต ขนมีลักษณะอ่อนนุ่ม เมื่อได้สัมผัสโดยการสวมความรู้สึกของใจเข้าไปสัมผัสผัด จะรู้สึกถึงความอ่อนนุ่ม ลื่นเป็นมันไม่สะดุด ความรู้สึกที่ได้สัมผัสมีรูปร่างต่างๆ กันและคล้ายกันกับคชสีห์ ต่างกันที่คชสีห์มีจมูกที่ยื่นยาวออกมาเป็นวงคล้ายวงของช้าง แต่ของดิณราชสีห์มีจมูกยาวแต่ไม่ยื่นยาวออกไปปากจะคล้ายปากของมนุษย์ มีพื้นที่เรียบสะอาดขาวใส เรียงกันแน่นเป็นระเบียบสวยงาม ตาของราชสีห์คล้ายตาของมนุษย์ มีใบหูยาวแนบขนานไปกับศีรษะ ไม่กางออกเหมือนของสัตว์ทั่วไปในโลกมนุษย์ รูปร่างส่วนหน้าอกกว้างใหญ่ดูแข็งแรง ขาหน้าตรงยื่นเหยียดตรงดูสง่างาม ขาหลังก็ดูแข็งแรง ขาหลังยาวกว่าขาหน้า เพราะมีส่วนที่ติดกับสะโพกเป็นส่วนโค้งยาวรับกับสะโพกที่ดูผิ้วผายแข็งแรง มีหางยาวพองาม ปลายหางมีพุ่มลักษณะคล้ายดอกบัวตูม กีบขามีลักษณะคล้ายดอกบัวตูมเช่นเดียวกัน

เมื่อลองขึ้นไปขึ้นบนหลังของราชสีห์กินหญ้า แล้วให้เขาเคลื่อนที่ไป จะไม่รู้สึกสะเทือนเหมือนขี่หลังม้าหรือหลังช้างในโลกมนุษย์เลย ไปได้อย่างรวดเร็ว แต่ดูเหมือนเขาก้าวไปอย่างช้าๆ สง่างาม ไม่ได้กระโดดโลดเต้นไป แต่ระยะทางไปได้ไกลและรวดเร็วมากเหมือนลอยไป เมื่อดูว่าเขาไปถึงไหนจะเห็นเขาพาไปยังที่อยู่ของเขา ซึ่งเป็นลักษณะคล้ายถ้ำที่สะอาดเป็นแก้วใสๆ มีทำน้ำอยู่บริเวณหน้าถ้ำ น้ำจะใสสะอาดเป็นกระจก มีพวกดิณราชสีห์อยู่รวมเป็นกลุ่มๆ เมื่อดูว่าเขากินอะไรเป็นอาหาร ก็เห็นเขากินพืชที่มีลักษณะคล้ายหญ้า เป็นต้น ที่มีความยาวเสมอกัน เมื่อราชสีห์กินหญ้าแล้ว หญ้าหายไป แต่จะงอกขึ้นมาใหม่ทันทีแทนหญ้าที่ถูกกินหายไป ลักษณะการกินหญ้าของราชสีห์ก็เหมือนไม่ต้องเคี้ยว กลืนหายเข้าไปได้เลย ไม่มีเศษหญ้าตกหกหล่นออกจากปากของดิณราชสีห์ อาการกินหญ้าที่

สะอาด ไม่สกปรก ไม่มีเศษอาหาร หญ้าที่ราชสีห์กินเข้าไปก็สามารถงอกขึ้นมาใหม่แทนหญ้าที่ถูกกินไป

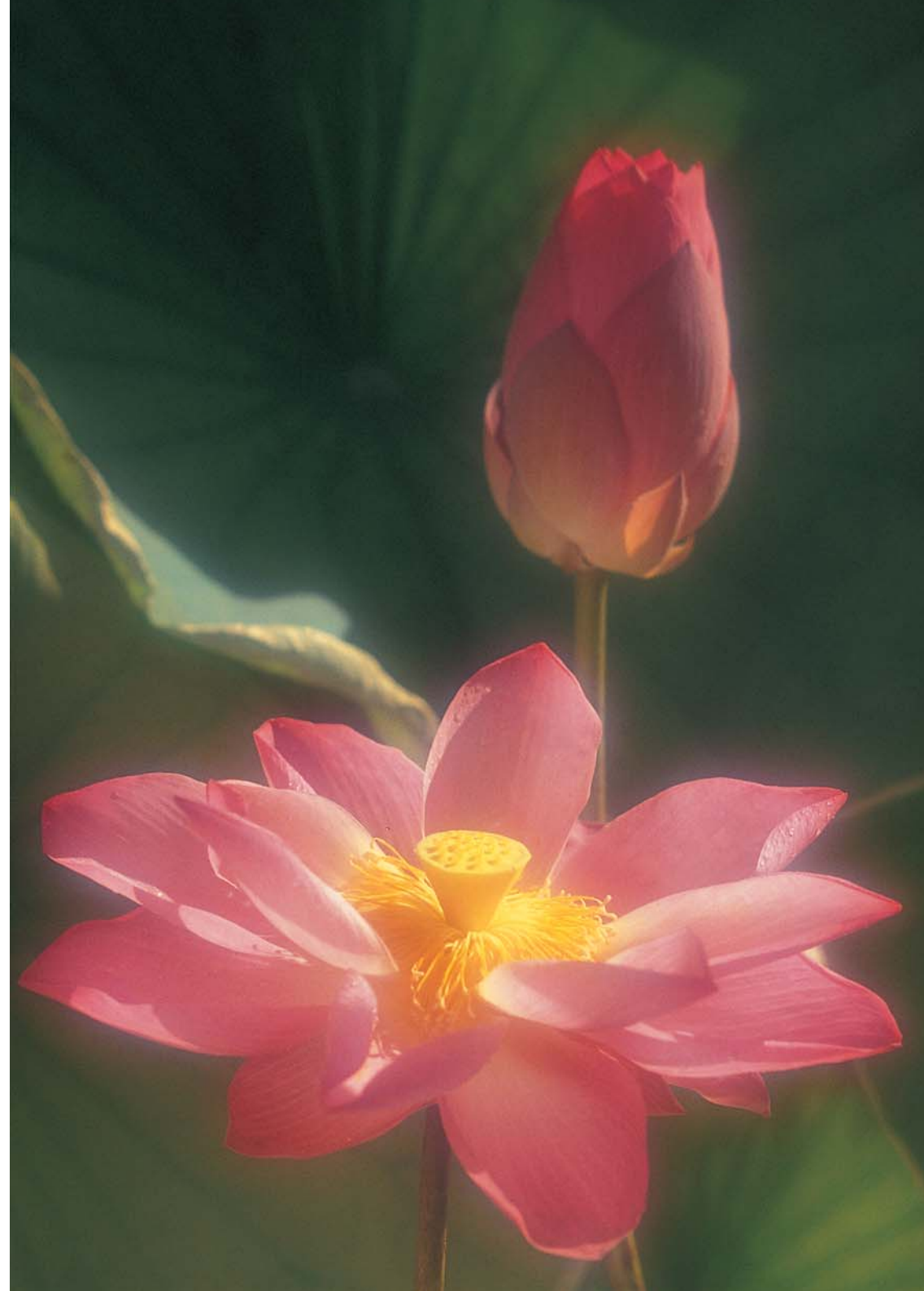
ความเป็นอยู่ของเขาก็ดูสงบร่มรื่นไม่มีการแก่งแย่งอาหารเหมือนสัตว์ในโลกมนุษย์ เพราะอาหารของเขาไม่มีวันหมดหรือขาดแคลน ทุกอย่างดูร่มรื่นน่าอยู่น่าอาศัย พื้นที่ที่เขาอาศัยเรียบเนียนโล่งใสสว่าง ต้นไม้มีผลไม้ออกใหญ่เท่าคนเต็มไปหมด มีธารน้ำใสสะอาดเป็นกระจก น่าลงไปเล่นหลวงพ่อกให้ลงไปดูว่าเป็นอย่างไร เราก็ลองลงไปโดยการใช้อายุธรรมที่เข้ากลางไปดูสัตว์ในป่าหิมพานต์นั้นลงไป นึกแวบเดียว หรือที่เรียกว่ากระตักจิตลงไป โดยใช้ความหยุดนิ่งของใจเป็นหลัก สวมความรู้สึกนึกคิดหรือ เห็น จำ คิด รู้ ในกายธรรมลงไปใต้น้ำ แม้จึงรู้สึกถึงความเย็นชุ่มฉ่ำของน้ำในธารน้ำใสสะอาดนั้นเมื่อลงไปก็ไม่มีความรู้สึกว่าเปียกน้ำถึงแม้จะขึ้นมาจากน้ำแล้วก็ไม่เปียกน้ำ ได้รับแต่ความเย็นชุ่มชื่นใจไปทั้งตัว เมื่อลงไปใต้น้ำ น้ำก็ไม่กระจายกระเซ็นกระสายไปเหมือนเมื่อเรากระโดดลงไปเล่นในสระน้ำในโลกมนุษย์ เป็นการลงไปใต้น้ำโดยปราศจากน้ำหนัก แต่เป็นความรู้สึกเบาบางเหมือนไม่ได้กระทบกับน้ำ แต่ได้รับความเย็นสบายที่ทำให้สดชื่นไปทั้งกายเท่านั้นเอง

สัตว์ในป่าหิมพานต์ ไม่ได้มีแต่คชสีห์และดิณราชสีห์เท่านั้น ยังมีสัตว์อื่นๆ อีกมากมายที่มีรูปร่างหน้าตาแปลกๆ เช่น มีหัวเป็นคน มีตัวหรือรูปร่างเป็นนก มีหัวเป็นไก่หรือนก แต่มีตัวเป็นวัวก็มี หรือมีหัวเป็นวัวมีตัวเป็นคนก็มี ฯลฯ ล้วนแต่มีรูปร่างหน้าตาแปลกน่าฉงนยิ่งนัก เป็นสิ่งที่แปลกมหัศจรรย์น่าศึกษาค้นคว้าถึงความเป็นอยู่ของสัตว์เหล่านี้ โดยการใช้วิชาไปค้นไปศึกษาดู เพื่อฝึกความชำนาญในการใช้ความหยุดนิ่งของใจเราเป็นหลักในการไปดูไปเห็นสิ่งเหล่านี้ ยิ่งหยุดนิ่งได้ดีเท่าไร ความละเอียดของภาพจะชัดเจน เป็นเรื่องเป็นราวที่เข้าใจได้ลึกซึ้งขึ้นตาม

ลำดับของความละเอียด เป็นสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นเป็นจริงได้ด้วยตนเอง แม่
อยากให้ลูกได้ศึกษาด้วยตนเองว่า วิชาธรรมกายเป็นวิชาที่สามารถ
เข้าถึงได้ด้วยการฝึกการหยุดนิ่งของใจ เพื่อให้ได้เข้าถึงพระธรรมกาย ไป
สู่ปัญญาที่บริสุทธิ์ จะได้ไปรู้เห็นรู้แจ้งในสิ่งที่ลึกลับที่น่าศึกษา เพื่อเป็น
ทางนำไปสู่เส้นทางที่บริสุทธิ์ ไปสู่เป้าหมายชีวิตที่ประเสริฐที่สุดของการ
เกิดมาเป็นมนุษย์ ยังไม่สายเกินไปสำหรับความพยายามฝึกฝนทำสมาธิ
เพื่อตนเองนะจ๊ะลูก

รักและคิดถึงลูกเสมอ

คุณแม่

ละโลกแล้วไปไหน

น้อย, นุ่น ลูกรัก

แม่ได้รับจดหมายจากลูกแล้วนะจ๊ะ จากฉบับที่แล้ว แม่ได้เขียนเล่าเรื่องสัตว์ต่างๆ ในป่าหิมพานต์ เช่น คชสีห์ ตินราชสีห์ สัตว์ต่างๆ ในป่าหิมพานต์นั้น เป็นต้นแบบหรือต้นตระกูลของสัตว์ในโลกมนุษย์ที่แท้จริง เช่น ช้างในป่าหิมพานต์ ที่มีรูปร่างใหญ่โตสง่างาม มีลีลาการเดินที่นิ่ง นุ่มนวล แต่ดูแข็งแรง สง่างาม ทำให้แม่เข้าใจคำที่กล่าวว่า ‘งามเหมือนช้างทรงของพระราชา’ นั้นเป็นอย่างไร ผิวหนังของช้างในเมืองมนุษย์ดูเหี่ยวแห้ง นัยน์ตาก็ดูเล็กนิดเดียวเมื่อเทียบกับรูปร่างที่ใหญ่โต แต่ช้างในป่าหิมพานต์มีผิวพรรณเนียนเต่งตึง นัยน์ตามีรูปเรียวยาวกลมโต ตาฉายแววแห่งความเมตตา

มิใช่แต่ตาของช้างเท่านั้น แม้สัตว์ต่างๆ ในป่าหิมพานต์ก็เช่นเดียวกัน มีนัยน์ตาฉายแววแห่งความรักความเมตตา อยู่ร่วมกันอย่างสงบ ไม่ได้เบียดเบียนกันเหมือนสัตว์ต่างๆ ในเมืองมนุษย์ ที่ต้องอยู่กันแบบแก่งแย่ง

อาหารสัตว์ใหญ่เบียดเบียนสัตว์ที่เล็กกว่า นัยน์ตาฉายแววแห่งความดูร้ายพร้อมที่จะทำร้ายกันและกัน อยู่กันอย่างหวาดระแวง ดูไม่มีความสุข แต่สัตว์ต่างๆ ในป่าหิมพานต์ จะอยู่ร่วมกันอย่างผาสุก ไม่มีการเบียดเบียนอาหารการกินก็ไม่ต้องแก่งแย่งกัน กินไปแล้วก็งอกขึ้นมาใหม่ได้เช่น ตัณราชสีห์ที่กินหญ้า หญ้าก็งอกขึ้นมาใหม่แทนที่หญ้าที่ถูกกินไป ผลไม้ต่างๆ ก็เช่นเดียวกัน เมื่อถูกกินไปแล้วก็งอกออกมาใหม่ได้ และยังมีรสชาติที่หอมหวานน่ารับประทาน ทุกอย่างดูงดงามสดชื่นน่ารื่นรมย์ มีความเป็นอยู่อย่างสุขสงบ ไม่มีการเบียดเบียนแก่งแย่งกัน

การอุปถัมภ์ของกายทิพย์ ในสวรรค์ชั้นต่างๆ ก็เช่นเดียวกัน มีรูปกายงดงามแข็งแรง มีอายุยืนนาน มีความเป็นหนุ่มเป็นสาวคงที่ ไม่แก่ตามอายุ เครื่องประดับและเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ดูไม่คับและไม่หลวม แต่จะพอดีๆ กับรูปร่าง เสื้อผ้าที่สัมผัสพอดีกับร่างกายที่เนียนนุ่ม แต่ดูสุภาพเรียบร้อย มีเครื่องประดับที่ไม่รุงรัง ไม่ต้องมีการเจียรระไน เครื่องประดับมีรัศมีสว่างด้วยตัวเอง ดุ่มหูกที่ใส่ดูไม่มีเข็มแทงทะลุหูอย่างในเมืองมนุษย์ เวลาชาวสวรรค์จะเปลี่ยนชุดและเครื่องประดับก็ไม่ต้องถอดออกจากตัวเพียงแค่นึกแวบเดียว เครื่องประดับก็เปลี่ยนเป็นชุดใหม่ได้โดยไม่ต้องสวมเข้าถอดออกเหมือนคนเรา ลักษณะรูปร่างของกายทิพย์ไม่มีข้อต่อ ไม่มีเส้นเอ็นเนื้อหนังดูเต่งตึงกลมเกลี้ยง ต่อเนื่องเป็นส่วนเดียวกัน โดยไม่มีรอยต่อหรือข้อต่ออย่างมนุษย์เรา อายุของกายทิพย์ขึ้นอยู่กับบุญ แต่ก็เป็นอายุทิพย์ที่ยืนยาวมากๆ อาหารทิพย์ที่ปรากฏขึ้นมาแล้วแต่มีรสชาติอร่อยหอมหวานกว่าอาหารบนโลกมนุษย์ เมื่อปรากฏขึ้นมาในวิมานของกายทิพย์จะมีภาชนะรองรับมีลักษณะกลมๆ เหมือนดอกบัวบาน อาหารทิพย์มีลักษณะสีส้มแตกต่างกัน แต่เท่าที่แม่เคยเห็นจะมีสีเหลืองนวลเป็นเมล็ดคล้ายข้าวสวยมีกลิ่นหอม มีความอร่อยอยู่ในตัว และไม่ต้องมีกับข้าวหรือ

อย่างอื่นมาช่วยชูรส มีความอร่อยและหอมหวานอยู่ในตัวพอดีๆ เมื่อกายทิพย์ได้รับประทานอาหารทิพย์นั้นแล้วจะทำให้กายสว่างขึ้น มีความสดชื่นขึ้น สว่างไสวมีน้ำมีนวล มีพลังเพิ่มขึ้น เหมือนเป็นการเติมบุญเข้าไปทำให้มีอายุยืน มีพลังเพิ่มขึ้น มีความสว่างเพิ่มขึ้นด้วย

ความเป็นอยู่ของกายทิพย์และกายละเอียดเมื่อละจากกายหยาบหรือกายมนุษย์หยาบแล้ว ก็มีความเป็นอยู่แตกต่างกันตามผลบุญ เท่าที่แม่ได้เคยไปดูมา มี ‘อมมนุษย์’ จำพวกหนึ่งที่อยู่ปะปนกับมนุษย์บนพื้นโลกนี้ เมื่อแม่เข้ากลางในองค์พระจนละเอียดดีแล้ว หลวงพ่อจึงให้ไปดู แม่ก็เห็นในกลางว่า พวกอมมนุษย์นี้เขาอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม มีการแยกแยะออกเป็นเชื้อชาติด้วย เช่น พวกที่เป็นชาวจีนเขาก็อยู่รวมกัน พวกแขกก็อยู่รวมกัน เป็นอีกกลุ่มหนึ่ง ไทย จีน ฝรั่งเศส แขก จะอยู่แยกกันเป็นพวกๆ มีบ้านเรือนคล้ายๆ บ้านในเมืองมนุษย์ บ้านที่อยู่อาศัยไม่ละเอียดเท่าวิมานเทวดา ลักษณะคล้ายบ้านในเมืองมนุษย์ ไม่มีแสงสว่างในตัว ดูเหมือนเป็นบ้านไม้ธรรมดา แต่ไม่ใช่ไม้เป็นแผ่นๆ มาสร้างเหมือนบ้านเรานะจ๊ะ ดูเป็นบ้านมีสีส้มเหมือนไม้เก่าๆ มีโครงสร้างเหมือนบ้านในเมืองมนุษย์ คือมีหลังคามีสาก มีประตู หน้าต่าง ฯลฯ โครงสร้างมีลักษณะโปร่งแสง ไม่หยาบให้เห็นเป็นเนื้อไม้เหมือนของมนุษย์ มีความเป็นอยู่และวัฒนธรรมตามแบบที่เคยดำเนินสมัยที่ยังเป็นมนุษย์

อมมนุษย์พวกนี้เป็นประเภทที่มีบุญไม่มากพอ ที่กายทิพย์จะถูกดูตไปอยู่บนสวรรค์ชั้นต่างๆ แต่ไม่เคยทำบาป จึงไม่ถูกดูตไปสู่อายตนะที่เป็นนรกขุมต่างๆ ยังวนเวียนปะปนกับมนุษย์บนพื้นโลก มีความเป็นอยู่ตามแบบที่ตนคุ้นเคยสมัยเมื่อยังเป็นมนุษย์ แม่มองดูสภาพของกายละเอียดที่เป็นชาย มีการแต่งกายเรียบง่าย ใส่เสื้อคอกลมสีขาว แขนขลุ่ยคอกลมมาเล็กน้อย ทุ่งกางเกงขาสวมส่วน ส่วนกายละเอียดที่เป็นหญิงจะนุ่งผ้าถุง

เลยเช่าลงมาพองาม ไม่มีเครื่องประดับใดๆ

เท่าที่แม่เห็นยังมีกายละเอียดอีกมากมายหลายกายที่อยู่ปะปนกับมนุษย์ในโลก บางตนก็มีทุกขเวทนา ไม่รู้ที่ไปของตนเอง ไม่มีที่พึ่งทางใจ ล่องลอยไปอย่างไร้จุดหมายเหมือนคนหลงทาง นึกถึงบุญไม่ออก เช่น กายของเพื่อนคุณแม่บางคนที่เขาเสียชีวิตอย่างกะทันหัน กายละเอียดของเขา ยังนึกถึงบุญไม่ได้ จึงวนเวียนอยู่ตรงที่ตายได้รับทุกขเวทนา แม่เคยเล่าให้ลูกฟังว่า ฝันเห็นกายของเขามาบอกคุณแม่ว่าเขายังลำบาก ยังทิวอยู่ พอแม่อุทิศส่วนบุญไปให้ กายของเขาจึงสว่างขึ้น ได้รับความสุขขึ้น เขาจึงมาเข้าฝันบอกว่า เขาสบายดีแล้ว ซึ่งแม่ก็ได้เห็นกายละเอียดของเขาสว่างไสวขึ้นเพราะผลบุญที่เขาได้รับ หรืออย่างกรณีคุณแคแสดที่บนดอย ลูกคงเคยได้ยินได้ฟังมา พอพูดถึงคุณแคแสด ยิวๆ ทุกคนในรุ่นก่อนๆ ต้องรู้จักดี คุณแคแสดเมื่อก่อนเธอก็เป็นคนเหมือนอย่างเรานี้แหละ แต่เมื่อเธอเสียชีวิตลงอย่างกะทันหันด้วยอุบัติเหตุรถชน ความที่มีบุญยังไม่มากพอที่จะไปอยู่บนสวรรค์ และบาปก็ยังไม่มากพอที่อายตนะนรกจะดูดกายของเธอลงไปได้ คือบุญกับบาปยังกำๆ กิ่งๆ อยู่ เธอจึงกลายเป็นกายละเอียดที่เร่ร่อนหาจุดหมายปลายทางไม่ได้ ทุกขเวทนาที่ได้รับก่อนตายตามติดมาที่กายละเอียดของเธอ ทำให้เธอปรากฏกายละเอียด เป็นกายที่มีเลือดชุ่มโชก ได้รับความเจ็บปวดทรมานรำร้องหาบุญ หลายๆ คนได้เห็นเธอในสภาพที่ น่ากลัวเช่นนี้

ต่อเมื่อเธอได้มาเจอหลวงพ่อกะและหมู่คณะที่ขึ้นไปปฏิบัติธรรมบนดอย เธอจึงได้รับส่วนบุญที่หลวงพ่อกะและหมู่คณะอุทิศให้แก่เธอ ทำให้กายที่น่ากลัวนั้นกลับเป็นกายที่สวยงาม และในที่สุด เมื่อเธอได้สั่งสมบุญต่อไปอีกกระยะหนึ่ง อายตนะบนภพที่สูงขึ้นไปอีกก็สามารถรองรับกายทิพย์ของเธอได้ เธอจึงไม่มาปรากฏกายให้เห็นอีกต่อไป

เมื่อเขียนมาถึงเรื่องคุณแคแสด ทำให้แม่นึกถึงอีกเรื่องหนึ่งที่แม่ได้ประสบมาด้วยตนเอง เมื่อครั้งที่ได้มีโอกาสขึ้นมาปฏิบัติธรรมบนดอยเมื่อ ๓ ปีที่แล้ว ตอนนั้นหลวงพ่อกะให้ฝึกดูกายทิพย์ในสวรรค์ ก่อนไปดูก็ต้องทบทวนดู ๑๘ กายอย่างละเอียด ทวนไปทวนมาแล้วจึงดึงเข้ากลางไปในองค์พระที่สุดละเอียด ฝึกเดินธรรมาในองค์พระแบบอนุโลมและปฏิโลมหลายๆ เที้ยว จึงจะเห็นภาพในกลางได้ชัดเจนเป็นเรื่องเป็นราว ขณะที่ใจกำลังละเอียดดิดนั้น ใจแม่แวบไปนึกถึงญาติผู้ใหญ่ของเราท่านหนึ่งที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว แม่คิดถึงท่านว่าขณะนี้อยู่ที่ไหน ก็ปรากฏเป็นภาพในกลางที่ชัดเจนเหมือนลิ้มตาเห็น คือตอนแรกที่จะเห็นจะชัดไม่เต็มที่ ประมาณ ๘๐% ต้องค่อยๆ วางใจให้หยุดนิ่ง ที่เห็นตอนแรกเหมือนเห็นภาพเมื่อเวลาเข้านิมิตก่อนสว่าง คือประมาณ ๖ - ๗ โมงเช้า เมื่อปรับใจให้หยุดนิ่งได้ดีขึ้น ภาพจะชัดขึ้นเหมือน ๑๐ โมงเช้า ไล่ขึ้นไปจนกระทั่งชัดและสว่างเต็มที่เหมือนตอนเที่ยงวัน

ภาพที่เห็นคือ ญาติผู้ใหญ่ท่านนั้นอยู่ในท่ามกลางเปลวไฟที่ร้อนมากเป็นสถานที่ที่น่ากลัว มีไฟลุกท่วมอยู่ทั่วไป มีกายต่างๆ อยู่ในเปลวไฟหลายกาย ทุกๆ กายที่เห็นไม่มีเสื้อผ้าอาภรณ์อันใดปกปิดร่างกาย ร่างกายฝ่ายผมมองไหม้ดูไม่น่าจะยืนอยู่ได้ แต่ทุกกายก็ยังมีชีวิตอยู่

ตามธรรมดาร่างกายของคนเรา ถ้าโดนไฟเผาเผาขนาดนี้ไม่น่าจะยืนร้องไห้คร่ำครวญอยู่ได้ ต้องตายไปแล้ว แต่นี่ยังยืนอยู่ให้เห็นได้ ดูเหมือนกายเหล่านั้นจะเห็นแม่นะ เขาหันมามองดูแม่ทุกตน โดยเฉพาะกายของญาติผู้ใหญ่ที่แม่นึกถึง ทันทีที่เห็นแม่ เขาก็พนมมือขอความช่วยเหลือ ในขณะที่เห็น แม่ไม่ได้มีใจผูกพันส่วนตัวเลยนะจ๊ะ เป็นความรู้สึกกว้างเฉย มีแต่ความสงสารอยากให้ท่านพ้นทุกข์ ถ้าแม่เห็นด้วยตาเนื้อแม่อาจจะร้องไห้ที่จุๆ ก็เห็นท่านมาอยู่ในสภาพเช่นนี้ จนเดี๋ยวนี้ถ้ายังนึกถึงท่านก็อด

น้ำตาซึ่มๆ ไม่ได้ แต่ในขณะนั้นใจไม่ได้มีความผูกพันส่วนตัว จึงมองดูด้วยความรู้สึกเวทนาเฉยๆ

ในขณะนั้นแม่ก็นึกถึงอาณูภาพของพระธรรมกายให้ช่วยเขาด้วยทันใดนั้น แม่ก็เห็นภาพไฟที่ลุกท่วมนั่นค่อยๆ มอดลงไปชั่วขณะหนึ่ง แล้วแม่ก็บอกท่านให้รอกการอุทิศส่วนบุญของแม่ไปให้อีก ให้คอยรับบุญด้วยการพูดคุยกันเป็นการพูดด้วยใจที่สอดเข้าไปในกลางหรือ เห็น จำ คิด รู้ให้ทราบกันโดยไม่ต้องเปิดปากพูดคุยกันเหมือนในโลกมนุษย์ ส่วนสาเหตุที่ทำให้ญาติผู้ใหญ่ท่านนั้นต้องลงมารับทุกข์เวทนาในที่นี้ เมื่อไปดูโดยการสวมความรู้สึกเข้าไปในใจของเขาก่อนตาย ทำให้ทราบว่าในขณะที่ก่อนตายท่านผู้นั้นใจปริวิตกอยู่แต่เรื่องบาปในการคิดแย่งสมบัติของผู้อื่นมาเป็นของฝ่ายตนเอง คิดอยู่อย่างนี้เป็นอาภิน จนติดเข้าไปในใจแน่น เมื่อละโลกไปแล้ว ใจที่คิดฝักใฝ่อยู่แต่เรื่องอกุศล จึงดึงดูดให้กายต้องตกลงมาอยู่ในสถานที่ที่เป็นเปลวไฟลุกท่วมตัว ให้ได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสถึงแม้ว่ายังไม่ได้กระทำเพียงแต่คิดอยู่เท่านั้น ยังทำให้ต้องตกลงมาในสถานที่นี้ หากได้กระทำด้วยแล้ว จะยิ่งได้รับโทษทัณฑ์มากขึ้นกว่านี้อีกเท่าใดแม่ไม่อยากจะนึกถึง แต่ทุกวันนี้แม่ก็ยังอุทิศส่วนบุญกุศลไปให้ท่านทุกครั้งไม่เคยขาด ท่านคงได้รับบุญนั้นบ้างแล้ว ส่วนจะพ้นจากอบายขุมนั้นหรือยังแม่ยังไม่ได้ไปดู

นอกจากเรื่องกายต่างๆที่ได้ไปดูมา ยังมีอีกประสบการณ์หนึ่งที่หลวงพ่อบอกให้ไปดู เมื่อคราวได้ไปปฏิบัติธรรมบนดอยเมื่อหลายปีก่อน ตอนนั้นก็มิขุฯ ขึ้นมาปฏิบัติธรรมด้วย หลวงพ่อบอกให้ไปเชิญยักษ์ที่อยู่ในบริเวณดอยสุเทพให้มาเฝ้าหน้าท่าน เราก็เข้ากลางองค์พระไปจนละเอียดดีแล้ว จึงดึงเข้ากลางไปเชิญยักษ์มาตนหนึ่ง ซึ่งได้มาปรากฏให้เห็น ๑ ตน ตรงบริเวณที่เรานั่งสมาธิอยู่ ร่างกายสูงใหญ่ทะลุหลังคาเรือนที่นั่งสมาธิอยู่

ผิวเนื้อเขาหยาบไม่ฉนวนเนียนอย่างเทพบุตรเทพธิดา ผิวแห้งเหมือนไม้แห้งๆ หลวงพ่อบอกให้เขากราบพระให้เราดู เขายังทำท่ากราบแบบเก้ๆ กังๆ ไม่ถนัดเหมือนกราบไม้เป็น ยักษ์ที่เชิญมานี้ หลวงพ่อบอกให้ไปดูว่าเขาอาศัยอยู่ที่ไหนให้ตามเขาไปยังที่อยู่อาศัยของเขา เขาไม่ได้ก้าวเดินไปอย่างเรา แต่ก้าวเดินไปในลักษณะเหมือนเหาะคือเร็วมาก แวบเดียวมาถึงหน้าถ้ำที่เขาอยู่ภายในถ้ำหรือบ้านของเขามียักษ์อีก ๒ ตน อาศัยอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวคือยักษ์ที่เป็นแม่และลูกอีก ๑ ตน ที่เป็นยักษ์ผู้หญิงผมยาวปล่อยไม่ได้รวบเป็นมวยเหมือนเทพธิดา

ยักษ์ครอบครัวนี้เป็นยักษ์ที่ยังอยู่ติดภพของมนุษย์ ความเป็นอยู่แบบเรียบง่าย ธรรมดาๆ อาหารที่เขากิน หลวงพ่อบอกให้ลองชิมดูว่ารสชาติเป็นอย่างไร เมื่อลองดูแล้วปรากฏว่ารสชาติไม่อร่อย เหมือนอาหารที่แห้งๆ ซืดๆ ไม่มีรสอะไรทั้งสิ้น เวลาลองชิมอาหาร ใจใจสวมเข้าไปกับอาหารนั้นดูว่ามีรสอย่างไร ไม่ได้หยิบกินนะจะ เสื้อผ้าที่เขาใส่มีสีสด คือมีสีล้วนแต่ไม่มีสีขาวเหมือนเสื้อผ้าอาภรณ์ของเทพบุตรเทพธิดา ผิวกายแห้งๆ ไม่มีน้ำมันฉนวน ไม่มีรัศมีส่องไส หน้าตาของเขาไม่สวยงามเหมือนเทพบุตรเทพธิดา แต่ไม่มีเขี้ยวโจ่งยาวเหมือนยักษ์ที่เห็นตามวัดหรือตามภาพวาดต่างๆ หน้าตาเขาก็เหมือนหน้าตาของมนุษย์ แต่ไม่สดใส บางทีดูแยกว่าหน้าของมนุษย์เราซะอีก ไม่มีเครื่องประดับใดๆ ให้เห็น

เมื่อเชิญยักษ์มาดูแล้ว หลวงพ่อบอกให้ไปเชิญรุกขเทวดามา รุกขเทวดาคือเทพบุตรเทพธิดาที่อยู่ตามต้นไม้บริเวณนั้นเขาก็ปรากฏร่างต่อหน้าหลวงพ่อบอก แม่เห็นเขาในกลางว่าเขากราบพระด้วยกิริยาที่อ่อนช้อยงดงามด้วยท่าเบญจางคประดิษฐ์ ไม่มีท่วงท่าเก้ๆ กังๆ เหมือนยักษ์ที่เชิญมาก่อนหน้านั้น เสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่อยูติดกาย มีรัศมีสว่างพอประมาณ ที่เชิญมาทั้งเทพบุตรเทพธิดา เทพบุตรนั้นแต่งกายด้วยเสื้อคอกลมแขนสาม

ส่วนต่ำกว่าข้อคอกเล็กน้อย กางเกงสามส่วนเลยเช่าลงมาเล็กน้อยเช่นเดียวกันมีสายสังวาลพาดผ่านหน้าอก เครื่องประดับที่ครอบหน้า ทั้งเสื้อผ้าและเครื่องประดับมีความสว่างพอประมาณ มีรัศมีกายพองใส เทพธิดาแต่งกายคล้ายกันเพียงแต่เป็นผ้าถุงเลยเช่าลงมาเล็กน้อย ไม่สวมรองเท้าแบบที่เราเห็นในภาพวาด ในภาพวาด แม่เห็นเขาวาดรองเท้า เทวดาเป็นแบบปลายงอนๆ แต่ที่เห็นจริงในกลางเขาไม่สวมรองเท้า มือเท้าแขนขาของเทพบุตรเทพธิดาดงามอ่อนช้อย ไม่มีข้อต่อและเส้นเอ็น ดงดงามด้วยท่าและกิริยาที่นุ่มนวล เขากราบหลวงพ่อด้วยท่าเบญจางคประดิษฐ์ แล้วจึงกลับไปยังวิมานของเขาในต้นไม้

เทพบุตรเทพธิดาหรือกายทิพย์ที่ได้ไปดูไปเห็นในกลางดงกล่าวข้างต้น เป็นเพียงเทวดาชั้นต้นที่มีวิมานติดกับพื้นโลก เช่น รุกขเทวา ยังมีเทพบุตรเทพธิดาที่อยู่เหนือชั้นขึ้นไปอีก เป็นอากาศเทวา มีวิมานอยู่ในอากาศและยังมีชั้นต่างๆ เหนือขึ้นไปอีกคือ ชั้นจาดุมหาราชิกา เป็นเทวดาชั้นที่ ๑ มีรัศมีกายและวิมานที่แตกต่างไปจากที่แม่ได้เห็น เทียบกับ รุกขเทวาที่มีวิมานอยู่บนต้นไม้ หรือเทพบุตรเทพธิดาที่อยู่ตามวัดอาราม ศักดิ์สิทธิ์ที่แม่ได้เคยไปดูมา เป็นเทพบุตรเทพธิดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ตอนแรกที่ไปดูไม่ทราบที่ท่านอยู่ชั้นไหน เพียงแต่พอทราบว่าคุณนี่ละโลกแล้วไปอยู่ที่ใดเราก็หยุดอย่างเดียว ทำใจหยุดใจนิ่งไปดูว่าท่านละโลกแล้วไปอยู่ยังสถานที่ใด ก็จะเป็นเป็นภาพในกลางที่ค่อยๆ ชัดขึ้นๆ ตามใจที่หยุดนิ่งได้มากขึ้นตามลำดับ

อย่างเช่นที่ได้ไปดูท่านผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง เมื่อละโลกไปแล้วก็ไปปรากฏกายทิพย์อยู่บนสวรรค์ในวิมานแก้วสุกสว่าง มีเครื่องประดับงดงามส่องแสงเป็นประกายใสสว่างยิ่งกว่าเพชรที่เจียรระโนในโลกมนุษย์ กายทิพย์ของท่านใสสว่าง มีรัศมีกายสว่าง มีบริวารเป็นเทพบุตรเทพธิดา

เต็มอยู่ในวิมาน พื้นวิมานเป็นเหมือนพื้นแก้ว เรียบใสสว่างเช่นเดียวกัน อาสนะที่นั่งของกายทิพย์เหมือนลอยมาให้นั่ง คือปรากฏขึ้นมาให้ท่านนั่งในทันทีที่ต้องการ ใกล้กับวิมานของท่านมีส่วนไม้ดอกที่ร่มรื่น มีธารน้ำใสอยู่เบื้องหน้า น้ำในลำธารมีความเย็นชุ่มฉ่ำไปทั้งกาย และเมื่อทำใจหยุดใจนิ่งเพื่อให้ทราบถึงสวรรค์ชั้นที่กายทิพย์ท่านนี้ได้มาอยู่ จึงรู้ในกลางว่าเป็นชั้นดาวดึงส์

การดูการเห็นกายทิพย์เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยใจหยุดนิ่งเข้าไปในกลางองค์พระที่สุดละเอียด เป็นการเห็นด้วยตาภายในที่เกิดจากการฝึกหัดใจให้หยุดนิ่งไปเรื่อยๆ เป็นเพียงแบบฝึกหัดที่ฝึกใจให้ละเอียดและหยุดนิ่งไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เหมือนลูกฝึกทำโจทย์เลข ก็ต้องมีแบบฝึกหัดให้ทำเป็นขั้นตอน ยังมีโจทย์ให้ทำมาก ลูกก็จะยิ่งเก่งขึ้นเรื่อยๆ ตามความยากง่ายของโจทย์ที่ทำ แต่ในทางธรรม แบบฝึกหัดเหล่านี้ต้องอาศัยใจที่หยุดนิ่ง ยิ่งหยุดนิ่งมากขึ้นเท่าใด ความละเอียดของการเรียนรู้ในวิชาก็ก้าวหน้าขึ้น ตามใจที่หยุดนิ่งได้มากขึ้นๆ ก้าวไปสู่วิชาที่ค้นคว้าได้เรื่อยๆ ไปดูสิ่งที่ใจสามารถไปเรียนรู้ได้ เป็นวิชาที่ก้าวไปสู่ความหลุดพ้นจากความทุกข์ในที่สุด

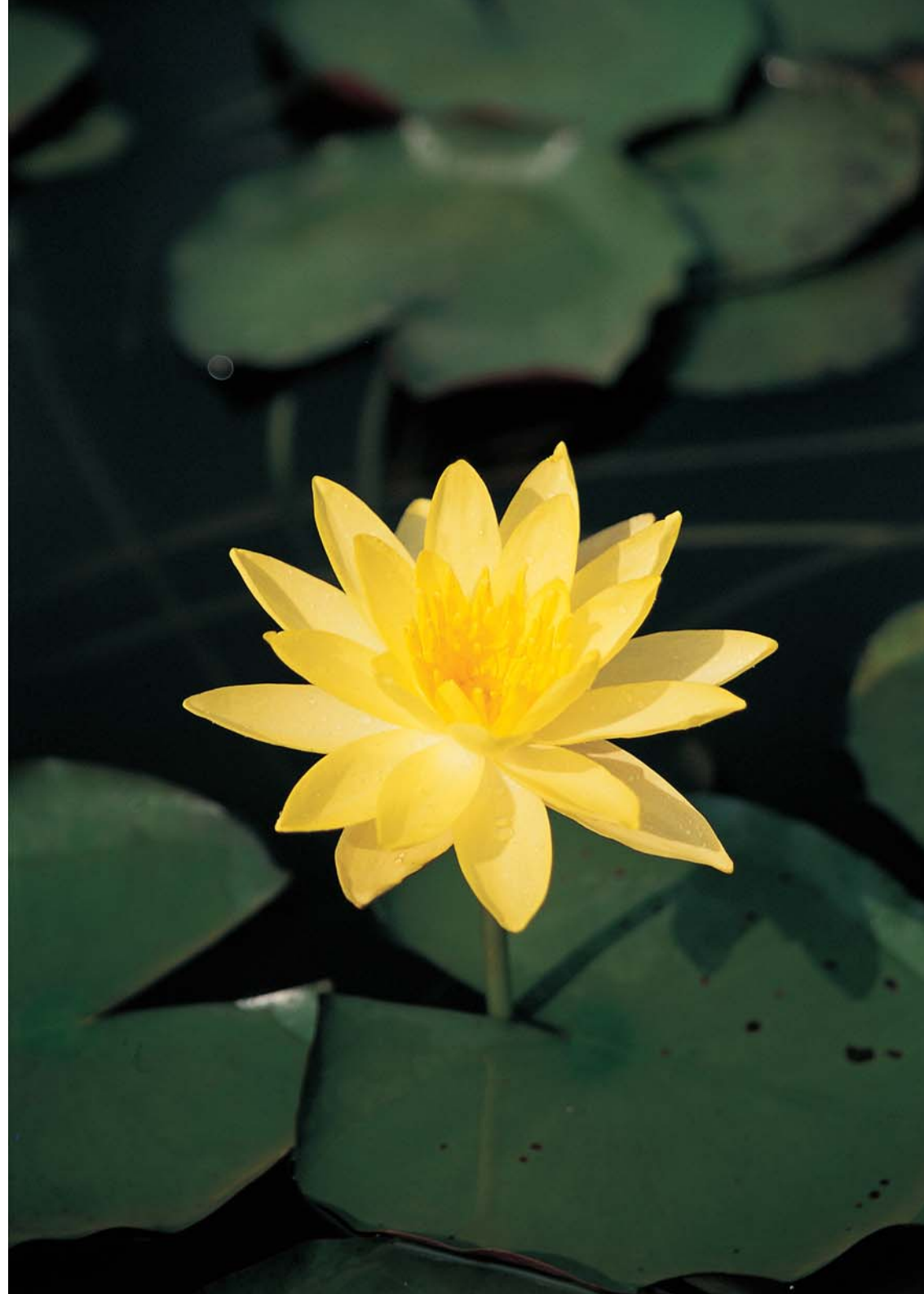
การไปดูไปเห็นกายทิพย์เหล่านี้ ไม่ได้ทำให้แม่ติดใจอยู่แค่กายทิพย์หรือสมบัติทิพย์ที่ได้ไปเห็น เพราะดูด้วยตาภายในที่ได้เห็นแล้วไม่ได้ทำให้ใจของแม่ไปยึดติดอยู่กับสิ่งที่เห็น คือเห็นแล้วรู้ด้วยปัญญาภายในว่า เหตุใดกายทิพย์เหล่านี้จึงได้อยู่เสวยความสุขอยู่กับสมบัติทิพย์ของเขา ถ้าไม่ใช่ด้วย ‘บุญ’ ที่เขาได้ทำในระดับที่จะได้สมบัติทิพย์ขนาดนั้นๆ เกิดขึ้นเป็นการดูและเห็นด้วยความรู้สึกเฉยๆ เป็นเพียงความรู้ที่ได้เห็นจริงในกลางที่หยุดนิ่ง เป็นอุทราภรณ์ให้รำลึกนึกถึงความสำคัญของบุญ ที่ไม่เพียงแต่ทำให้ได้เสวยความสุขในสมบัติทิพย์เหล่านั้นเท่านั้น แต่ยังเป็นบันไดสู่

ความสำเร็จในการสร้างบารมีไปสู่จุดหมายปลายทาง

ภายในองค์พระธรรมกาย ที่แม่ได้เข้าไปในกลางอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ความสุขขยายเพิ่มขึ้นตามองค์พระที่ได้เข้ากลางไปถึงอย่างไร้รอยๆ จนกระทั่งมีความรู้สึกเหมือนกายแม่โดนดูดไปในกลางท่อที่ใสสว่าง ดำเนินไปในกลางเรื่อยๆ มีองค์พระธรรมกายที่ใหญ่โตมากๆ จนโลกและจักรวาลเป็นเพียงจุดเล็กๆ กลางองค์พระใหญ่นั้น ความรู้สึกที่โดนดูดเข้ากลางท่อหรือไส้กลางองค์พระยังคงเพิ่มต่อไปไม่สิ้นสุด แม้ว่าแม่ได้ลืมตาแล้ว และในทุกอิริยาบถ ความสุขแผ่กระจายออกไปไม่มีประมาณ เปรียบเสมือนทะเลบุญที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัว ที่ไม่อาจมีอะไรมาสกัดกั้นให้เกิดเป็นขอบเขตขึ้นมาได้ ความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับองค์พระทุกองค์ที่ผ่านกายไป ทำให้สภาวะของตัวเองไปจนสิ้นเชิง ไม่ใช่เป็นเพราะ ‘ลืม’ ตัวเอง แต่เป็นความรู้สึกของตัวเองที่ค่อยๆ ‘เลือน’ หายไปจนเหลือแต่องค์พระธรรมกาย ล้วนๆ ทุกๆ องค์ และที่ไม่เคยลืมเลย จุดหมายปลายทางของแม่คือ **‘ที่สุดแห่งธรรม’**

รักและคิดถึงลูกเสมอ

คุณแม่

บุญและพระรัตนตรัย

น้อย, นุ่น ลูกรัก

ฉบับนี้แม่เขียนถึงลูกด้วยความคิดถึงลูกมากเป็นพิเศษ เพราะเราไม่เคยห่างจากกันนานเท่าเวลานี้เลย ทั้งๆ ที่แม่ก็รู้ว่า ลูกกำลังทำอะไรอยู่ ทั้งที่รู้ว่าลูกกำลังทำหน้าที่และเดินทางไปตามทางที่ตรงจุดหมายที่สุด ไม่เบี่ยงไม่แฉลบออกข้างทาง เพื่อไปเสียเวลากับกะโหลกกะลาทางโลก แต่ก็อดไม่ได้ที่จะรำพันห้วงหาอาลัยลูก แม่เพิ่งรู้สึกของการพลัดพรากจากคนที่เรารักว่าเป็นอย่างไร บ้านที่ลูกเคยอยู่ โต๊ะเก้าอี้ที่ลูกเคยนั่ง หนังสือที่ลูกเคยอ่าน แม่กระทั่งเตียงที่ลูกเคยนอน แม่เห็นแล้วอดคิดถึงลูกไม่ได้ มันเป็นธรรมชาติของความเป็นแม่ที่หักห้ามความรู้สึกเช่นนั้นได้ยาก

แต่แม่ก็ต้องพยายามทำใจจะ เพราะสิ่งที่ลูกตัดสินใจเลือกนั้นคือ ‘ความเป็นจริง’ ของชีวิต เส้นทางชีวิตไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรมก็ย่อมต้องมีอุปสรรคทั้งนั้น ชีวิตทางโลกถ้าเราก้าวพลาดไป ผลที่ได้คือความทุกข์ระทมไร้ที่พึ่งทางใจ ในที่สุดเราก็ต้องกระทำความผิดพลาด และเมื่อ

ตายไปก็ไม่พ้นที่จะไปสู่อบายภูมิ แต่ในทางธรรม แม้มี ‘อุปสรรค’ แต่ลูกก็มีที่พึ่งทางใจ มีรัตนะภายในที่คอยตักเตือนให้เราอดทน ให้เราคิดถูก ทำถูก พุดถูก ให้เราเห็นว่าอุปสรรคเป็นเพียงสิ่งที่เข้ามาทดสอบกำลังใจ กำลังบุญของเรา ขอเพียงอดทน เมื่อก้าวผ่านอุปสรรคไปแล้วความสำเร็จมีแน่นอน

ในทางธรรม ทุกก้าวที่เดินไปของเรามีคุณค่า มีบุญบารมี ทำให้เราก้าวเดินไปอย่างสบาย อย่างแข็งแรง ไปอย่างผู้มีชัยชนะ ก้าวไปอย่างอาจหาญร่าเริง แล้วจริงๆ นะจ๊ะ ในกลางของกลางที่จิตใจก้าวเดินเข้าไปอย่างนิ่งแน่นแล้ว จะเกิดกำลังใจขึ้นมาเอง จะเห็นอุปสรรคหรือสิ่งที่มีมารุมเร้าจิตใจให้เศร้าหมอง ให้ท้อแท้ กลายเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือจืดจ๋อยไปเลย ในกลางองค์พระก็จะมีองค์พระผุดซ้อนขึ้นมาเป็นสาย ให้ใจของเราผ่านเข้าไปในกลางของกลางองค์พระ เมื่อจิตได้สัมผัสสององค์พระ องค์แล้วองค์เล่า ความสุขความละเอียดของใจก็ยิ่งเพิ่มทวีขึ้นไปตามลำดับ ความคิดฟุ้งซ่านและอารมณ์เศร้าหมองต่างๆ ก็จะไม่ค่อยๆ หายไป ใจจะถูกชำระให้สะอาดบริสุทธิ์ ให้กลับคืนเป็นใจที่ผาสุก เบิกบาน อาจหาญ ร่าเริงไม่หวั่นไหว เราสามารถมองเห็นใจหรือ เห็น จำ คิด รู้ ด้วยตาภายใน ก็ จะเห็นเป็นดวงใสสว่าง ติดที่ศูนย์กลางกาย

อยากให้ลูกได้รู้ได้ตระหนักถึงความเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ว่าเป็นอย่างไร เมื่อจิตละเอียดเข้าไปสู่ภายใน แม่จึงรู้ว่าความเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ซึ่งเราเคยได้ยินมาว่าเป็นอย่างไร เมื่อใจของแม่ดำเนินไปในกลางขององค์พระที่ละเอียดด้วยใจที่หยุดนิ่ง องค์พระผุดผ่านกายของแม่ไปเรื่อยๆ จนในที่สุดก็ได้สวมความรู้สึกหรือ เห็น จำ คิด รู้ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์พระ ไม่มีความรู้สึกว่าเป็นตัวแม่เลย มีแต่องค์พระล้วนๆ ตาของพระธรรมกาย ซึ่งเรียกว่า **สมันตจักขุ** คือ ตาที่สามารถมองเห็นได้

รอบตัวทุกทิศทุกทาง มองเห็นตลอดภพสาม มองเห็นแล้วรู้รอบตัวด้วยปัญญาของพระธรรมกาย รู้ถึงความเป็นไปทั้งหมดที่เป็นจริงในนิพพาน ในภพสาม ในโลกันต์ ไม่มีอะไรปิดได้ เป็นความรู้ที่เป็นจริง เห็นได้และรู้ได้ด้วยญาณของพระธรรมกาย ที่ครอบคลุมไปถึงอย่างกว้างขวางสุดจะประมาณ ครอบคลุมไปถึงไหน เราก็ได้รู้ไปถึงที่นั่น ขอบข่ายฉานของพระธรรมกายครอบคลุมไปทั่วทั้งจักรวาล ได้รู้สึก รู้กว้าง รู้จริงอย่างไม่มีอะไรจะปิดได้ ด้วยปัญญาของพระธรรมกาย นำให้เราได้เป็น ‘ผู้รู้’ อย่างแท้จริง

แม่เพิ่งตระหนักว่า คนเราแม้ว่ายังมีชีวิตอยู่ แต่ยังไม่รู้ว่าอะไรเป็นจริง อยู่อย่างไม่มีหลักของชีวิตไม่มีเป้าหมายชีวิต อยู่ไปวันๆ อย่างไร้จุดหมายก็เหมือนยังหลับอยู่ เมื่อจิตละเอียดเข้าไปในกลางแล้วและได้รู้ด้วยปัญญาของกายธรรมภายในแล้ว ได้รู้ถึงความสำคัญหรือเป้าหมายของการเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ก็เท่ากับปลุกให้เราตื่น ตื่นขึ้นมาจากความคิดที่อยู่ในกรอบของวิถุภาวะแคบๆ ที่ว่า เกิดมาเพื่อทำมาหากินเลี้ยงครอบครัว แล้วก็ตายไปเปล่าๆ ฟรีๆ ไปชาติแล้วชาติเล่า เราไม่รู้ว่าต้องเหนื่อยต้องลำบากแค่ไหนกว่าจะเกิดมาเป็นมนุษย์ในแต่ละชาติๆ ได้ บางชาติพลาดพลั้งก็ต้องไปบังเกิดในอบาย เสียเวลาสร้างบุญสร้างบารมีไปอีกนานแสนนานกว่าจะได้เกิดเป็นมนุษย์อีก บางครั้งก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ในกายของสัตว์เดรัจฉานมีกายภายในเป็นมนุษย์ละเอียดเช่นเดียวกับของเรา แต่เป็นด้วยกรรมบิบบัน ให้กายละเอียดต้องมาหาที่เกิดในกายสัตว์เดรัจฉาน ทำให้ได้ฟอร์มของกายหยาบที่เป็นเดรัจฉาน เสียเวลาเสียชาติกำเนิดไปอีก

หลวงพ่อกเคยให้ไปดูกายภายในของสุนัขตัวหนึ่งบนดอย พบว่ากายภายในของเขาก็เป็นกายของมนุษย์ละเอียด มีกายภายในซ้อนกันอยู่เหมือนของมนุษย์เรานั้นแหละ ต่างกันที่กายหยาบซึ่งมีผลทำให้สัตว์

เดียงจางานสูญเสียการรู้เห็นธรรมชาติของกายภายใน เนื่องจากเดียงจางานมี ลำตัวขนานไปกับพื้น หรือลำตัวยาวไปตามขวาง ศูนย์กลางกายจึงไม่ตรงกับศูนย์กลางกายของมนุษย์ละเอียดและกายภายใน ซึ่งเป็นไปตามแนวตั้งตรงตั้งฉากกับพื้น ดวงเห็น จำ คิด รู้ ไม่ตรงกับกายภายใน เขาจึงไม่สามารถเห็นและรู้ด้วยปัญญาของกายภายใน เห็น จำ คิด รู้ ของเขาจึงอยู่แค่ระดับกายหยาบของสัตว์เดียงจางาน ซึ่งรู้เห็นแค่การกินอยู่และสืบพันธุ์เท่านั้น เป็นอันหมดความรู้แจ้งเห็นจริงในชีวิตไปเลย เป็นชีวิตอาภัพของสัตว์ชนิดหนึ่ง เพราะฉะนั้น เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งที ประเสริฐแล้ว จึงควรรีบศึกษาหาความรู้จากกายภายในของเราเอง เพื่อจะได้ชื่อว่าเป็น ‘ผู้ตื่น’ อยู่ทั้งที่หลับ ตื่นอยู่ทั้งๆ ที่มีชีวิตอยู่ ไม่ใช่มีชีวิตอยู่แบบตายไปแล้ว ตื่นจากความเป็นผู้ไม่รู้มาเป็น ‘ผู้รู้’ และ ‘ผู้ตื่น’

‘ผู้เบิกบาน’ แน่นอนเมื่อจิตละเอียดเข้าไปสู่ภายในแล้ว ความสุข ความเบิกบานย่อมตามมาพร้อมความรู้ความเห็นภายใน จิตที่เคยเศร้าหมองท้อแท้ มีแต่ความทุกข์ เมื่อเข้าสู่ภายในกาย และสู่กายธรรม ในที่สุดแล้ว ก็เสมือนได้ถูกชะล้างให้ขาวสะอาดบริสุทธิ์ กลายเป็นจิตที่บริสุทธิ์สว่าง มีความสุข เบิกบาน มีกำลังใจในการทำคุณงามความดี

ถึงแม้ว่า สภาวะธรรมของเรายังไม่ละเอียด หรือยังไม่เห็นธรรมชาติอะไรเลยก็ตาม ขอเพียงแต่วางใจนิ่งๆ เฉยๆ ไว้ตรงศูนย์กลางกายโดยปราศจากความลังเลสงสัยว่าจะเห็นได้จริงหรือไม่ จะมีจริงหรือไม่จริง หรือสงสัยว่าเราวางใจไว้ถูกศูนย์กลางกายหรือไม่ อันเป็นอุปกิเลสข้อหนึ่งที่ทำให้ใจไม่สามารถหยุดนิ่ง หรือการเพ่งมองอย่างจริงจังจังเกินไป ก็เป็นเหตุให้ใจไม่สามารถหยุดนิ่งได้เช่นเดียวกัน ขอเพียงวางใจนิ่งๆ ไว้ ณ ตำแหน่งกลางท้องที่เราคาดคะเนเอาไว้ว่า นี่คือศูนย์กลางกาย (ศูนย์กลางกาย คือ ตำแหน่งที่เมื่อสมมติว่าลากเส้นผ่านสะดือจากซ้ายทะลุขวา หน้า

ทะลุหลัง ๒ เส้นตัดกัน ณ จุดใด ห่างจากจุดตัดนั้นขึ้นมาประมาณ ๒ นิ้ว มือของเรานั้นคือ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อันเป็นจุดที่ตั้งถาวรของจิต) เมื่อใจได้สัมผัสศูนย์กลางกายอย่างแผ่วเบาแล้วก็เท่ากับเอาใจไปวางพักนิ่งๆ อย่างสบายๆ ความสุข โปรง โลงเบาของใจ คือรางวัลที่ใจได้รับในระดับหนึ่งของสมาธิที่แม้ยังไม่เห็นอะไร ถ้ายิ่งเราปรับใจให้หยุดนิ่งได้ จนใจสามารถถูกดูดเข้าไปในกลางของกลางตรงทางสายกลาง จนกระทั่งได้พบแสงสว่างภายใน ได้เห็นธรรมชาติภายในเป็นขั้นตอนของความละเอียดของใจที่ตีลมดำเข้าสู่ภายในได้ลุ่มลึกเพียงใด ความสุข ความเบิกบานใจก็ค่อยๆ ทวีเพิ่มขึ้นตามลำดับ นี่คือความเป็น ‘ผู้เบิกบาน’ อย่างแท้จริง

จดหมายฉบับที่แล้ว แม่ได้เล่าประสบการณ์ที่ได้พบเห็นญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่งกำลังเสวยทุกขเวทนาอยู่ในเปลวไฟในนรกขุมหนึ่งนั้น ขณะที่พบเห็นกายท่านนั้น แม่ลงไปพบด้วยกายธรรม กายของญาติผู้ใหญ่ท่านนั้นปรากฏอยู่หน้ากายธรรมของแม่ในลักษณะที่กำลังทนทุกข์เวทนา แม่ได้เห็นในกลางว่าการปรากฏด้วยธรรมกายนั้น รัศมีความสว่างของกายธรรม สามารถทำให้ไฟในนรกนั้นดับลงได้ชั่วคราว แม่จึงได้บอกให้ท่านรอกการอุทิศส่วนกุศลไปให้ ซึ่งจะทำให้ท่านพ้นทุกข์ได้

เมื่อโอกาสนั้นมาถึงในวันวิสาขบูชาที่ผ่านมาแล้วในปีนี้ (๒๕๓๘) ซึ่งทางวัดพระธรรมกายได้จัดให้มีพิธีบุพเพตพลี อุทิศส่วนกุศลไปให้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว หลังจากหลวงพ่อบานานั่งสมาธิให้พวกเราแล้ว แม่ก็นั่งเข้ากลางจนละเอียดดี องค์พระผุดผ่านกายแม่ไปจนถึงองค์ใหญ่สุดที่คลุมท้องฟ้า ได้เห็นองค์มานติดอยู่ในองค์พระใสสว่างยิ่งกว่าพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน หลังจากนั้นหลวงพ่อบานานำทำพิธีทอดผ้าป่าเสร็จแล้ว ท่านจึงได้ให้ทำพิธีบุพเพตพลี คืออุทิศส่วนกุศลไปให้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว แม่นึกถึงคุณยายของลูกก่อนใคร ได้เห็นภาพของท่านในกลางชัดเจน

เท่าลืมนตาเห็น คุณยายท่านอยู่ในชุดกายทิพย์ที่มีความใสสว่างพอประมาณ ท่านมีวิมานอยู่ติดกับบ้านคือซ้อนกับบ้านเดิมที่ท่านอยู่ เครื่องประดับในกายท่านไม่มีเลย มีแต่กรอบหน้าที่มีความใสสว่างเล็กน้อย เมื่อนี้กอุทิส ส่วนกุศลให้ท่านในกลางแล้ว จึงเห็นท่านพนมมือรับการอุทิศบุญ ได้เห็นกายทิพย์ของท่านสว่างสดใสขึ้นกว่าเดิมมาก มีเครื่องประดับที่คอเพิ่มขึ้น กายทิพย์ของท่านและเครื่องประดับในกายดูสว่างขึ้นทันที หลังจากได้รับการอุทิศส่วนบุญไปให้แล้ว

นอกจากคุณยายแล้ว ยังมีญาติผู้ใหญ่อีกหลายท่านที่แม่นีกอุทิส ส่วนกุศลไปให้ เช่น คุณป้าของลูก เป็นต้น ทุกท่านล้วนแต่มีกายทิพย์ที่สว่างขึ้น สดใสขึ้น เวลานั้นกอุทิสส่วนบุญส่วนกุศลไปให้ท่านเหล่านี้ แม่จะเห็นทอธารใสสว่างมาที่ศูนย์กลางกายแม่ ซึ่งมีองค์พระใหญ่คลุมอยู่ตลอดเวลา ทอธารใสสว่างประดุจเพชรหรือทอธารแห่งบุญนั้นไหลมาเชื่อมกับศูนย์กลางกายแม่ กลายมาเป็นดวงบุญที่กลมใสรอบตัว มีความสว่างยิ่งกว่าพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน เมื่อนี้มาถึงท่านใดที่แม่จะอุทิศส่วนบุญไปให้ ก็จะมีเห็นกายของท่านเหล่านั้นอยู่ในกลาง มีดวงบุญของแม่ซ้อนทับอยู่ที่ศูนย์กลางกายท่านอีกที เมื่อได้รับบุญแล้ว กายของท่านเหล่านั้นก็จะสุกสว่างขึ้น ทุกท่านจะอยู่ในท่าพนมมือรับบุญ เป็นภาพที่เห็นแล้วให้ความสุข ความปีติใจมาก โดยเฉพาะกายละเอียดของญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่แม่เคยเล่าให้ฟังในจดหมายฉบับที่แล้ว ที่แม่พบท่านกำลังทนทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟในอบายภูมิ เมื่อแม่นีกอุทิสผลบุญไปให้ท่าน ทอธารแห่งบุญจะดูดูกายละเอียดของท่านขึ้นมาจากอบาย กายเดิมของท่านที่เห็นครั้งแรกดูหมองคล้ำ หน้าตาบูดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดทรมาน ไม่มีเสื้อผ้าอาภรณ์ใดๆ แต่หลังจากนี้กอุทิสส่วนบุญให้แล้ว กายของท่านดูสะอาดผ่องใส มีความสว่างขึ้นมาทันที เสื้อผ้าอาภรณ์เป็นชุดขาวสะอาดเรียบร้อยใส่ติดกาย

หน้าตาผ่องใส ดูมีรอยยิ้มอย่างมีความสุข บุญที่ท่านได้รับนอกจากเป็นบุญใหญ่ของการเป็นประธานรองกองผ้าป่าในงานวิสาขบูชาของแม่แล้ว ยังมีบุญพิเศษคือ การสร้างองค์พระธรรมกายประจำตัวให้ท่านเหล่านั้นด้วย แม่รู้สึกสุขใจปีติใจเป็นอันมาก ที่ได้มีโอกาสช่วยท่านให้พ้นทุกข์จากอบายภูมิได้ และทั้งนี้ด้วยความเมตตาของหลวงพ่อก่อน ที่ท่านได้ให้โอกาสพวกเราได้อุทิศส่วนกุศลให้บรรพบุรุษผู้ล่วงลับของเรา และคุณบุญพิเศษให้พวกเราด้วยในวันวิสาขบูชาที่ผ่านมา

เมื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษของแม่แล้ว กลับมาดูที่ดวงบุญบุญแทนที่จะหายไปจากการที่เรากุทิสส่วนบุญของเราให้ใครต่อใครแล้ว ดวงบุญที่เห็นยังคงสุกสว่าง ดูเหมือนจะใหญ่ขึ้นกว่าเดิม ที่แม่เห็นในกลางนั้น ดวงกลมรอบตัวนั้นใหญ่ประมาณเท่าดวงอาทิตย์ มีความใสสว่างชัดเจนมากกว่าพระอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน เป็นบุญที่มองเห็นแล้วให้ความเย็นกายเย็นใจ ใจชุ่มชื่นเบิกบาน

หลวงพ่อก่อนให้แม่เอาบุญมาซ้อนกันแล้วกลับ แม่ก็นึกถึงบุญที่ได้ทำทั้งหมดเอามาซ้อนกัน ในกลาง เช่น บุญจากการเป็นประธานรองประธานกองผ้าป่า กลืน จากงานบุญใหญ่ต่างๆ บุญจากการถวายภัตตาหารพระภิกษุสามเณร บุญจากการสร้างอาคารภavanaทำวิชชา บุญจากการสร้างองค์พระธรรมกายเพื่อประดิษฐานในมหาธรรมกายเจดีย์ บุญจากการปล่อยปลาและอื่นๆ อีกมากมาย เมื่อรวมกันเป็นดวงใหญ่กลมรอบตัวที่ศูนย์กลางกาย มีความใส่ง่กว่าเพชร ใหญ่เท่าพระอาทิตย์ สว่างกว่าพระอาทิตย์เที่ยงวัน แต่มีความเย็นชุ่มชื่นใจ ดวงบุญนั้นกลั่นตัวเองเป็นดวงใหม่อยู่ในกลาง ที่มีขนาดเล็กกว่าเดิมประมาณเท่าตาตำของแม่ แต่มีความใสสว่างกว่าดวงใหญ่ดวงเดิมหลายเท่า ใส่ง่กว่าเพชร สว่างกว่าพระอาทิตย์เที่ยงวันหลายๆ ดวงรวมกัน

ที่มีขนาดเล็กกว่าดวงบุญเดิม ไม่ได้หมายความว่าบุญสะสม แล้วได้นานหรือปริมาณเล็กลงนะจ๊ะ เพราะถึงดวงกลมนั้นจะเล็กลง แต่มีปริมาณของบุญที่เข้มข้น ที่ยิ่งกว่าบุญ เพราะมีความใสสว่างชัดเจนยิ่งกว่าเดิมเป็นร้อยเท่าเป็นพันเท่า เปรียบเสมือนลูกสะสมเหรียญ ๒๕ สต. หรือเหรียญ ๑ บาท มากขึ้นๆ จนล้นกระปุกออมสิน ลูกก็เอาเศษสตางค์เหล่านั้นมาแลกเปลี่ยนธนบัตร ปริมาณของธนบัตรน้อยกว่าปริมาณเหรียญสตางค์แต่มีค่ามากขึ้น เป็นธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาท ๕๐๐ บาท จนถึง ๑,๐๐๐ บาท บุญก็เช่นเดียวกัน เมื่อเราได้ทำทานแล้วหลายๆ ครั้ง ก็จะกลายเป็นบุญที่สะสมอยู่ในกลางของเราที่ศูนย์กลางกาย ไม่หายไปไหนหรือจะหมั่นนึกถึงบุญที่ได้ทำไว้บ่อยๆ บุญจะรวมตัวกันเป็นดวงกลมใสรอบตัวที่ใหญ่ขึ้นๆ มีความใสความสว่างมากขึ้นๆ

บุญเป็นสิ่งที่จริง เห็นได้ สัมผัสได้ถึงความเป็น สุขกายสุขใจ ให้ความปีติใจแก่ผู้ที่ได้ทำ ดังเช่นที่แม่ได้เห็น ได้รู้ ได้สัมผัสแล้วของผลบุญที่มีพลังมหาศาล ที่บันดาลความสุขความสำเร็จให้แก่ชีวิตเราทั้งในชาตินี้ และในชาติหน้าต่อๆ ไป ดวงบุญที่กลั่นตัวแล้วเป็นดวงกลมใสรอบตัวที่ชัดเจน ใสสว่าง ติดแน่นที่ศูนย์กลางกายของแม่ มีองค์พระที่ใหญ่มากๆ กลุ่มตัวแม่ตลอดเวลา ในทุกอิริยาบถแม่จะเห็นองค์พระอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน หรือขับรถอยู่บนท้องถนน ก็ยังคงเห็นอยู่ องค์พระและองค์ฌานในองค์พระที่มีความใส สว่าง และชัดเจน ก่อให้เกิดความอบอุ่นใจ มีความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยอย่างมั่นคงไม่คลอนแคลน

เมื่อก่อนนี้ แม่เชื่อมั่นในพระรัตนตรัยในระดับหนึ่ง ที่ยังไม่ได้เห็นธรรมะอะไร แต่แม่ก็มีความเชื่อในผลบุญในพระรัตนตรัยว่าเราขอพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งทางใจ แม่ก็ว่าตามๆ กันด้วยปาก เป็นความเชื่อในระดับหนึ่ง พอเจอความทุกข์ใจ ก็วิ่งไปวัดกราบพระพุทธรูปที่วัด

และที่บ้านว่าขอท่านเป็นที่พึ่งทางใจ ขจัดปัดเป่าทุกข์ภัยให้มลายหายไปสิ้น แม้ก็ขอท่านเป็นที่พึ่งที่ระลึกด้วยวาจา

แต่เมื่อแม่ได้เข้าถึงพระพุทธรัตน พระธรรมรัตน พระสังฆรัตน ภายในแล้ว ได้เห็นองค์พระธรรมกายที่ชัดเจน ใส สว่าง ด้วยตัวของแม่เอง ได้เห็นท่านในกลางว่ามีจริง เป็นองค์พระที่อยู่ในกายเรา ยาวาว หนา คีบ กว้างคอกนี้เอง เป็นองค์พระเป็นๆ ที่ลืมนตาได้ หลับตาก็ได้ พุดกับเราก็ได้ สอนแม่ อบรมแม่ เป็นที่พึ่งที่ระลึกของแม่ได้จริงๆ ทั้งกายและใจ เวลาทุกข์ แม่ก็เอาใจดึงเข้ากลางองค์พระในกลางไปเรื่อยๆ เพื่อชำระใจที่ขุ่นมัวของเราให้กลับคืนสู่สภาวะเดิมที่บริสุทธิ์สดใส ความทุกข์ความขัดข้องใจก็มลายหายไปเอง ยิ่งถ้าได้เข้าถึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับองค์พระ เราคือองค์พระ องค์พระคือตัวเราแล้วละก็ ความรู้ ความเห็น ความจำ ทุกอย่างเป็นองค์พระ ไม่มีสภาวะของตัวตนแล้ว ความรู้สึกนึกคิดเป็นองค์พระล้วนๆ ความสุขแผ่ขยายออกไปไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีขอบเขต ความรู้สึกนึกคิดมีแต่ความรักความเมตตาที่ไม่จำกัดว่าเป็นของเราของเขา จักขุขององค์พระธรรมกายมองทะลุตลอดนิพพาน ภพสาม โลกันต์ เห็นสภาวะธรรมทั้งหมดอยู่ในปัญญาของท่าน ไม่มีอะไรมาปิดกั้นความรู้ความเข้าใจ จึงแทงทะลุตลอดหมด มีแต่ความเมตตาอยากให้เป็นเพื่อนมนุษย์ ที่เกิด แก่ เจ็บ ตาย ในสังสารวัฏ พันทุกข์มีแต่ความสุขเท่านั้น มีพลังแห่งความสุขความสำเร็จ ที่มีปริมาณมหาศาลสุดจะประมาณ คำว่าท้อแท้หมดหวัง เศร้าหมอง เบื่อหน่าย ไม่สำเร็จ ไม่มีในองค์พระ เมื่อเข้าถึงพุทธรัตนภายในที่มีจริง จึงทำให้แม่ยังมีความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยอย่างมั่นคงไม่คลอนแคลนว่าท่านเป็นที่พึ่งที่ระลึกได้จริงทั้งกายและใจ

ดังตัวอย่างที่แม่ได้ยื่นหลวงพ่อบุญท่านเล่าถึงคุณถาวรว่า เมื่อคุณถาวรได้ไปเยี่ยมคุณแม่ของเขที่บ้าน ท่านอายุ ๘๐ กว่าปีแล้ว ท่านหกล้ม

แล้วลูกเดินไม่ได้ ท่านก็บ่นกับคุณถาวรว่า ลูกไม่ไหว อยากลูกมาใส่บาตร ก็ลูกไม่ได้ คุณถาวรถามท่านว่า แม่ยังเห็นองค์พระอยู่หรือเปล่า? ท่านตอบว่า เห็นอยู่ คุณถาวรถามต่อว่า เห็นชัดไหม? ท่านตอบว่า ก็เห็นชัดเหมือน เห็นคุณถาวรนั่นแหละ คุณถาวรเลยบอกท่านว่า ถ้าแม่ยังเห็นองค์พระชัด อยู่ ก็ให้ขอกับองค์พระสิให้เดินได้ ไม่อย่างนั้นจะมีองค์พระไว้ทำไม? ท่าน ก็เลยตอบว่า แล้วจะลองขอดู แล้วท่านก็นอนระลึกนึกถึงองค์พระ พอถึง ตอนเช้า ท่านตื่นขึ้นมาปรากฏว่าท่านลุกขึ้นนั่งได้ ลองเดินดู ท่านก็เดินได้ และที่ท่านดีใจที่สุดคือ ท่านสามารถเดินมาใส่บาตรเป็นปกติเท่านั้นเอง

นี่คือตัวอย่างของผู้ที่มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึกถึงอย่างแท้จริง ท่านเป็นที่พึ่งได้ทั้งกายและใจ ยามใดที่กายได้รับทุกขเวทนา จะเป็นด้วย อากาศเจ็บป่วยด้วยโรคพยาธิใดๆ ก็ตาม เรามีแพทย์ มีหมูกยารักษา กายของเราแล้วก็ตาม หากใจเรามีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่แท้จริงด้วยแล้ว ทั้ง กายและใจเราก็สามารถคลายทุกข์ได้โดยสิ้นเชิง

ยังมีอีกตัวอย่างหนึ่ง คือคุณป้าของแม่เองนั่นแหละ ท่านอายุมาก แล้วเช่นเดียวกัน ประมาณ ๘๐ กว่าปี เมื่อ ๒-๓ วันก่อนท่านป่วยเป็นโรค ชราพักอยู่ที่โรงพยาบาล คุณน้าของแม่ท่านโทรมาบอกให้แม่ไปเยี่ยมคุณป้า เพราะดูอาการท่านไม่ค่อยดี รำพึงรำพันต่างๆ นานาเกรงว่าจะหลง แม่ก็ รีบไปเยี่ยมท่าน เห็นท่านนอนบนเตียง มีน้ำมีนวล ตาดูมีประกายใสแจ้ว ดูแล้วไม่มีวิแววว่าป่วยอะไร เหมือนคนแก่นอนพักผ่อนอยู่ที่บ้านอย่างสบายๆ ท่านเจอแม่ ท่านก็ดีใจ ทักทายคุยด้วยแต่เรื่องบุญ คุณป้าท่านจำแม่ได้แม่น แม่ก็รู้ว่าคุณป้าท่านจะล้มหลาน ปรากฏว่าท่านจำได้หมด เอ่ยถึงหลานทุกคน และพูดถึงญาติพี่น้องของท่านว่ามาเยี่ยมท่านเต็มไปหมด (หมายถึงญาติ พี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว) ท่านพูดถึงคนโน้นคนนี้ว่าทำบุญน้อยบ้างถึงได้มี สภาพมาให้เห็นอย่างน่าสงสาร หรือคนนี้ทำบุญมากถึงเป็นอย่างนี้ และ

เมื่อพูดมาถึงคุณยายของลูก ซึ่งเป็นน้องสาวของท่าน ท่านก็พูดว่า

“เห็นแม่ฮึดแล้ว (หมายถึงคุณยาย) ฮึดเขามีอาหารเต็มโต๊ะเลย เขาได้บุญที่ปู่ส่งไปให้แล้ว” พร้อมทั้งยกมือไหว้อนุโมทนาบุญกับแม่ใหญ่เลยว่า

“เป็นเพราะเธอทำบุญใหญ่ๆ ทั้งนั้น ทำบุญที่วัดพระธรรมกายนี้ ได้ทำบุญใหญ่ๆ ทั้งนั้นเลยนะ ป้าขออนุโมทนาบุญด้วย” แม่ก็ไหว้ตอบกับ ท่านไปแล้วถามธรรมะท่าน ว่าท่านเห็นองค์พระไหม ท่านตอบว่า เห็นองค์ พระ องค์ใหญ่ใสสว่างมาก ในกายท่านหรือในท้องของท่านเป็นทางสว่าง โลงตลอด มีความเบากายสบายใจ พอได้ยินท่านตอบอย่างนี้ แม่จึงโล่งใจ ว่า คุณป้าของแม่ท่านมีองค์พระเป็นที่พึ่งแล้ว แม่บอกกับท่านให้ระลึกถึง องค์พระตลอดเวลา ให้เห็นท่านอยู่ตลอดเวลา คุณป้าท่านก็พยักหน้า ที่ท่าน รำพึงรำพันคือ มีแต่เรื่องบุญ เรื่ององค์พระ เรื่องเห็นญาติที่ล่วงลับไปแล้วมาให้เห็นคติธรรมในโลกหน้า ว่ามีผลบุญและผลบาปจริง ส่งผลให้ ท่านเหล่านั้นมาให้ท่านเห็นในสภาพที่แตกต่างกัน ท่านจึงนำมาเล่าให้ลูก หลานที่มาเยี่ยมท่าน ให้ฟังให้รู้สึกเหมือนท่าน ท่านไม่ได้หลงอย่างที่เขา เข้าใจกัน หน้าตาท่านก็ผ่องใสมีน้ำมีนวล นัยน์ตาใสแจ้วไม่ขุ่นมัวเหมือนผู้ ชราทั่วไป น้ำเสียงท่านก็แจ่มใสมีกังวาน ได้เห็นท่านในสภาพเช่นนี้แล้ว ใครเล่าจะว่าท่านป่วยท่านหลง นางพยาบาลยังบอกว่าคุณป้าท่านสวยนัก หน้านวลเชียว สาวๆ คงสวยมาก แม่ก็ได้แต่อมยิ้มภูมิใจแทนท่าน แต่ที่ ภูมิใจดีใจมากที่สุดคือ ท่านมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งภายในอย่างแท้จริง

เมื่อแม่ได้มาเยี่ยมท่านครั้งหลังสุด ท่านย้ายจาก ICU มาอยู่ห้อง คนไข้พิเศษ ไม่ต้องมีสายให้ออกซิเจนแล้ว ไม่มีเครื่องวัดหัวใจ (Cardiogram) อีกแล้ว ดูท่านแข็งแรง สดชื่น ทานข้าวได้มากขึ้น ลูกเห็นหรือยังว่าที่พึ่ง ที่แท้จริงคือพระรัตนตรัยภายในของเรา ที่พึ่งของเราทั้งกายและใจ ทั้งใน โลกนี้และในโลกหน้า

จดหมายฉบับนี้ เป็นฉบับสุดท้ายที่แม่จะเขียนถึงลูกนะจ๊ะ ที่แม่เขียนมาทั้งหมด ก็หวังเพียงให้ลูกมีความสุขอดทนฝึกฝนตนเอง เพื่อที่จะก้าวไปสู่ความสุขความสำเร็จในทางธรรม เพื่อให้ลูกได้รู้ได้เห็นด้วยตัวเองว่า ภายในกายของเรามีรัตนะซึ่งเป็นที่พึ่งอันประเสริฐสุด ลูกจะได้ไม่เอาเวลาไปศึกษาหาความรู้ในทางที่ผิด ไม่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงของเป้าหมายที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วลูกก็ได้พิสูจน์ด้วยตนเองว่าที่แม่พูดมาทั้งหมดเป็นความจริงหรือไม่ ธิบายฝึกทำอย่างสม่ำเสมอ อย่างตั้งใจนะจ๊ะ หวังว่าแม่คงได้รับข่าวดีจากลูกในไม่ช้า ฝากกลอนไว้ให้ลูกอ่านเล่นๆ เย็นๆ ใจ แม่เขียนกลอนไม่ได้เพราะพริ้งอะไร แต่กลับจากใจจากแม่ถึงลูกด้วยความรักและคิดถึงจ๊ะ

แม่เพียรหวัง	สั่งสอนลูก	ให้ลูกทาง
กลางของกลาง	อย่างหลวงพ่อ	ย่อทางให้
ใจหยุดนิ่ง	สู่ทางธรรม	ฝึกทำไป
ให้หยุดได้	ถึงที่สุด	สุดแห่งธรรม

จากคุณแม่